INVENȚIA
LUI
HUGO CABRET
BRIAN
SELZNICK

INVENȚIA LUI HUGO CABRET

INVENȚIA LUI HUGO CABRET

Un roman în cuvinte și imagini

de Brian Selznick

În românește de Mirella Acsente

CORINT JUNIOR

Redactor: Emil Paraschivoiu
Tehnoredactor: Daniela Diaconescu

Copyright © 2007 by Brian Selznick
All rights reserved. Published by arangement with Scholastic Press.
an imprint of Scholastic Inc.
First edition. March 2007
Book design by David Saylor. Charles Kreloff. and Brian Selznick

Toate drepturile asupra acestei editii sunt rezervate
Editurii CORINT JUNIOR. parte componentă a
GRUPULUI EDITORIAL CORINT
Timbrul literar se plăteste Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO44RNCB5101000001710001 B.C.R. – Sucursala UNIREA

Bucuresti. 2007
ISBN 978-973-128-039-4

Editura CORINT JUNIOR
Difuzare si Clubul Cărtii
Splaiul Independentei nr. 202 A. Sector 6. Bucuresti
Tel./fax: 319.88.22. 319.88.33. 319.88.66. 319.88.77
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazinul virtual: www.edituracorint.ro
www.corintjunior.ro

Format: 16/61x86
Coli tipo: 34
Tiparul executat la: Imprimeria Oradea

Descrierea CIP a Bibliotecii Nationale a României
SELZNICK. BRIAN
Inventia lui Hugo Cabret / Brian Selznick: trad.: Mirella Acsente. - Bucuresti: Corint Junior. 2007
ISBN 978-973-128-039-4

I. Acsente. Mirella (trad.)

82-31=135.1

Pentru Remy Charlip
și pentru David Serlin

CUPRINS

O scurtă introducere

De Profesorul H. Alcofrisbas

ix

Prima parte

1

A doua parte

257

Mulțumiri

527

O SCURTĂ INTRODUCERE

POVESTEA PE CARE URMEAZĂ să v-o împărtășesc se petrece în 1931, sub acoperișurile Parisului. Aici veți cunoaște un băiat numit Hugo Cabret, care odinioară, cu mult timp în urmă, a descoperit un desen misterios ce i-a schimbat pentru totdeauna viața.

Dar înainte să întoarceți pagina, vreau să vă închipuiți că stați așezați în întuneric, ca înainte de începerea unui film. Pe ecran soarele va răsări în curând, și veți vedea aparatul de filmat schimbând rapid planul și îndreptându-se către o gară aflată în centrul orașului. Veți pătrunde în grabă prin ușile batante într-un hol aglomerat. În cele din urmă veți vedea în mijlocul mulțimii un băiat, care va începe să străbată gara. Urmăriți-l, pentru că el este Hugo Cabret. Mintea lui este plină de secrete, și de-abia așteaptă ca povestea lui să înceapă.

Profesorul H. Alcofrisbas

PRIMA PARTE

1

Hoțul

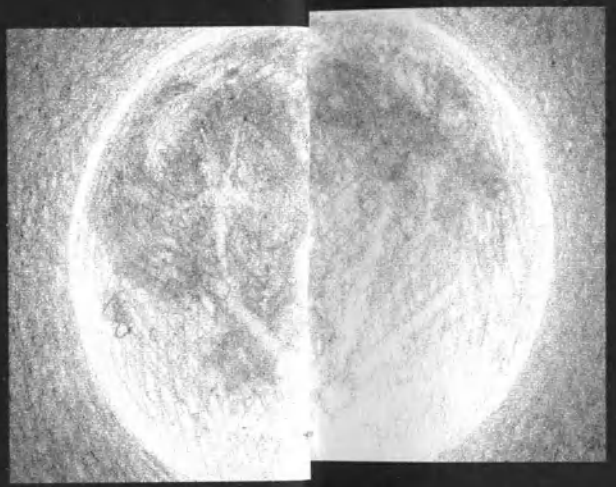

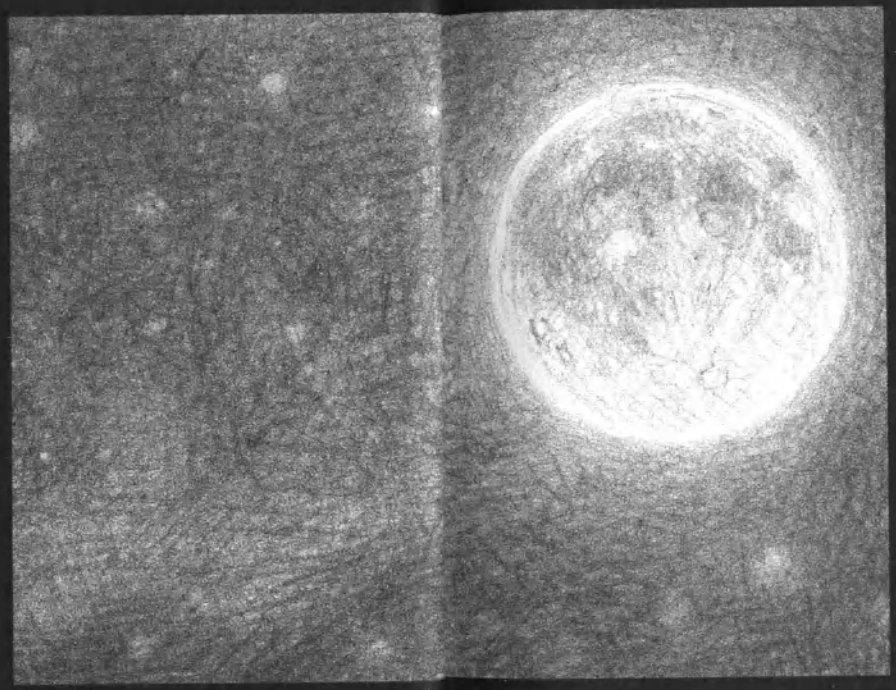

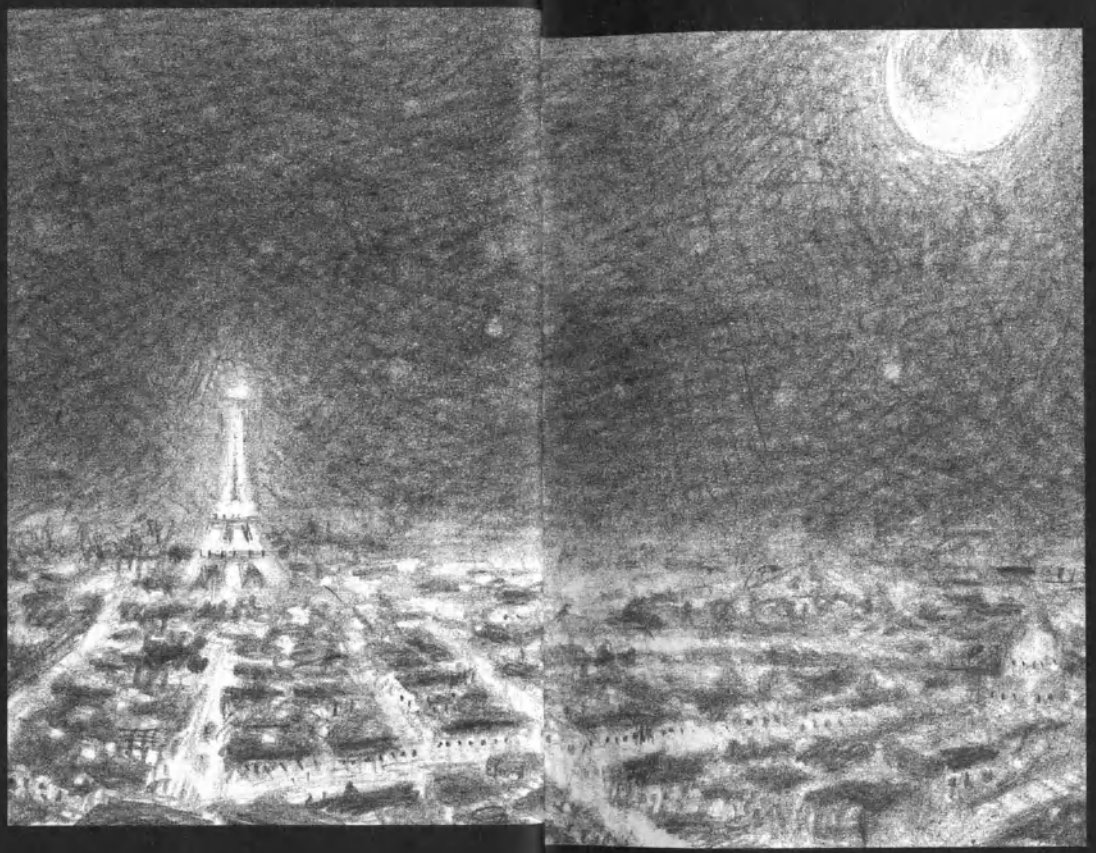

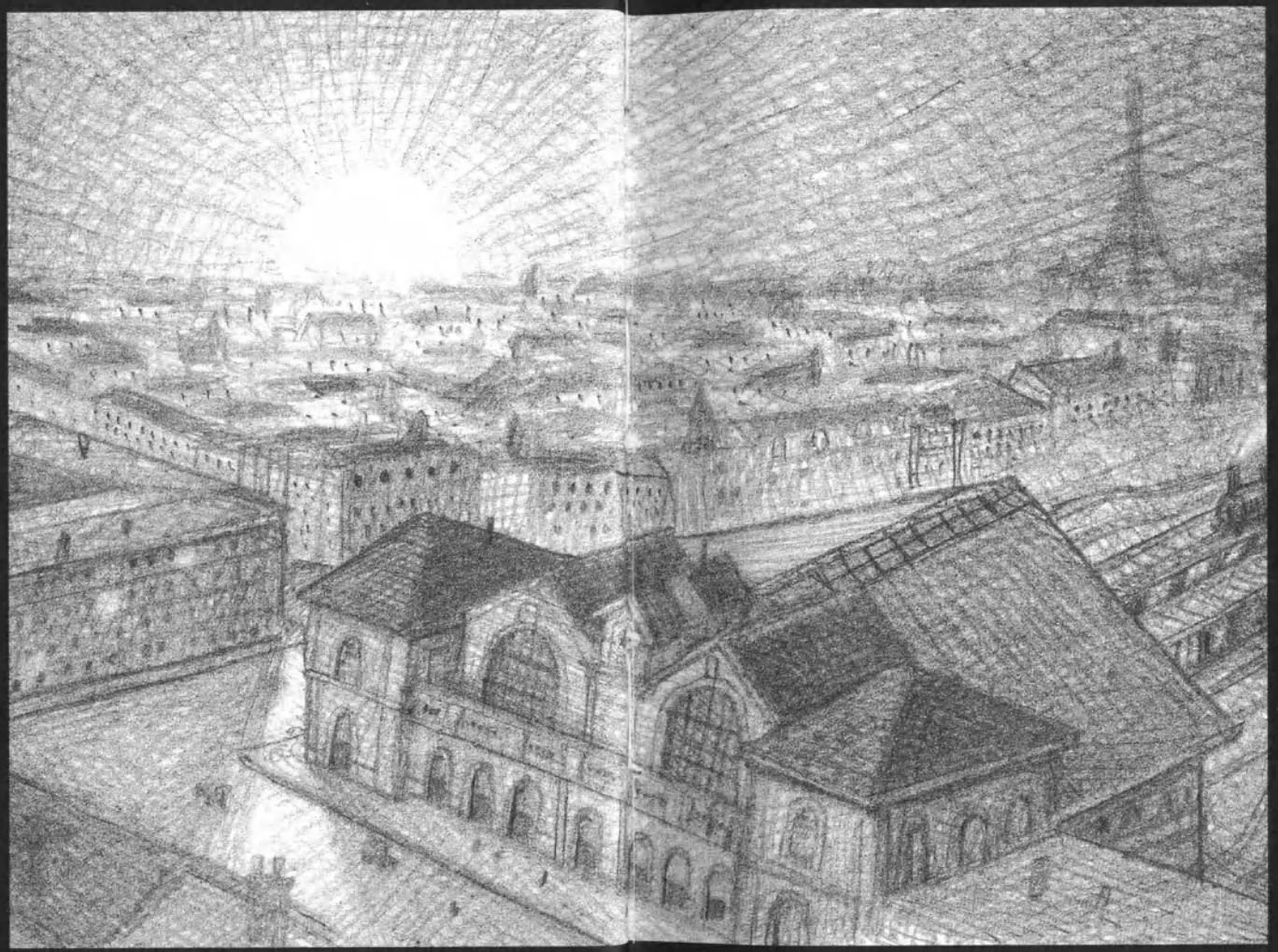

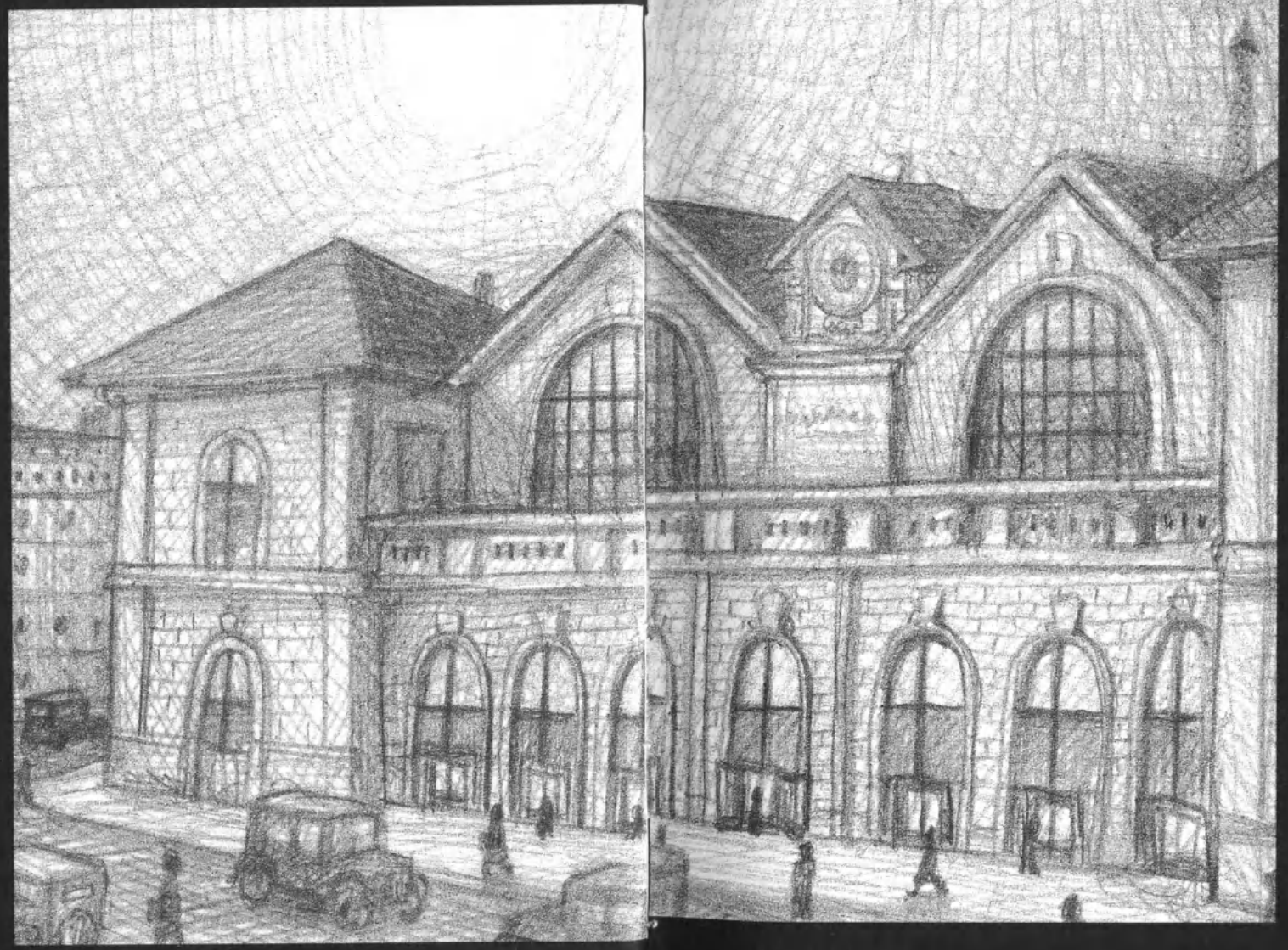

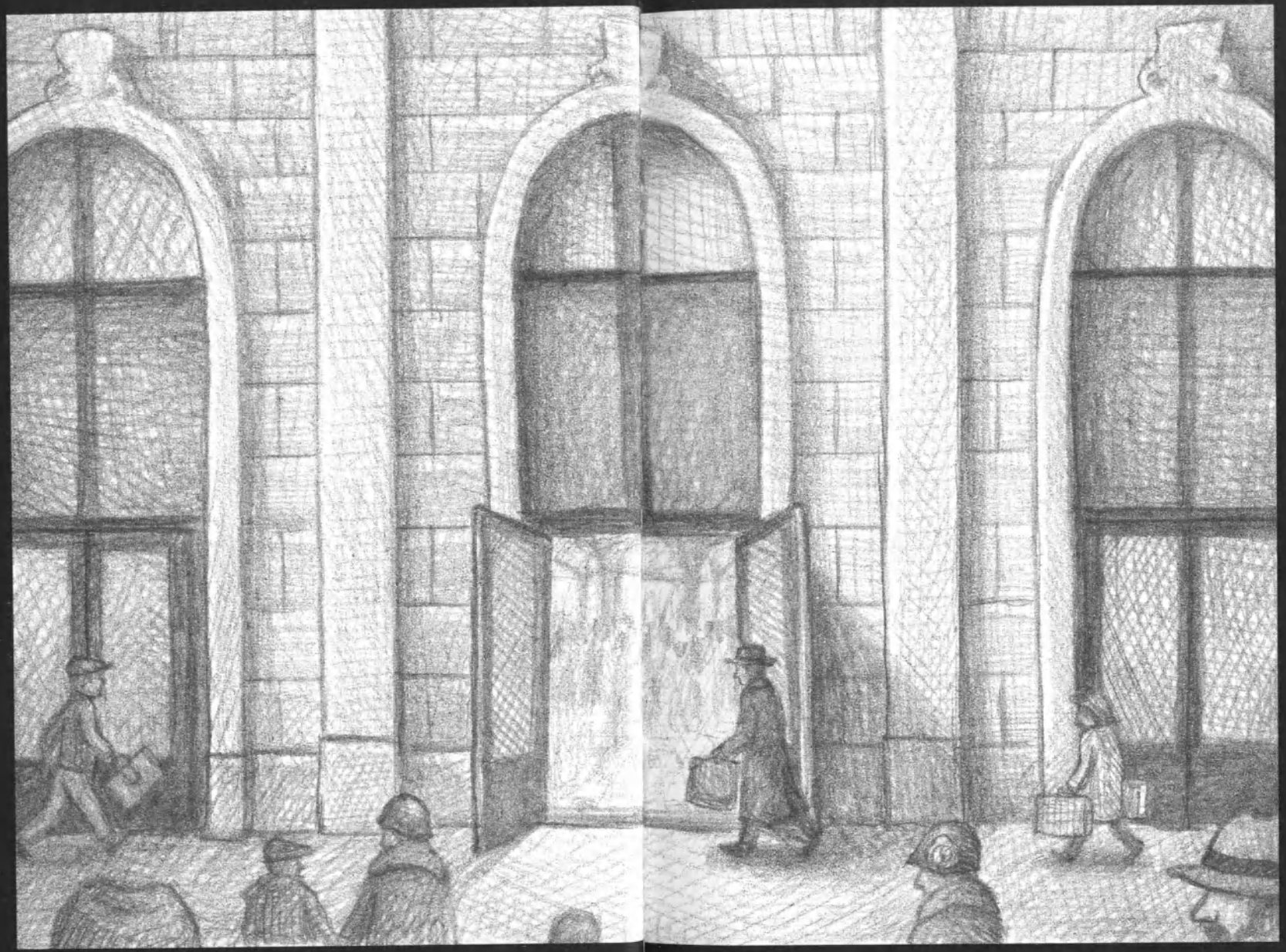

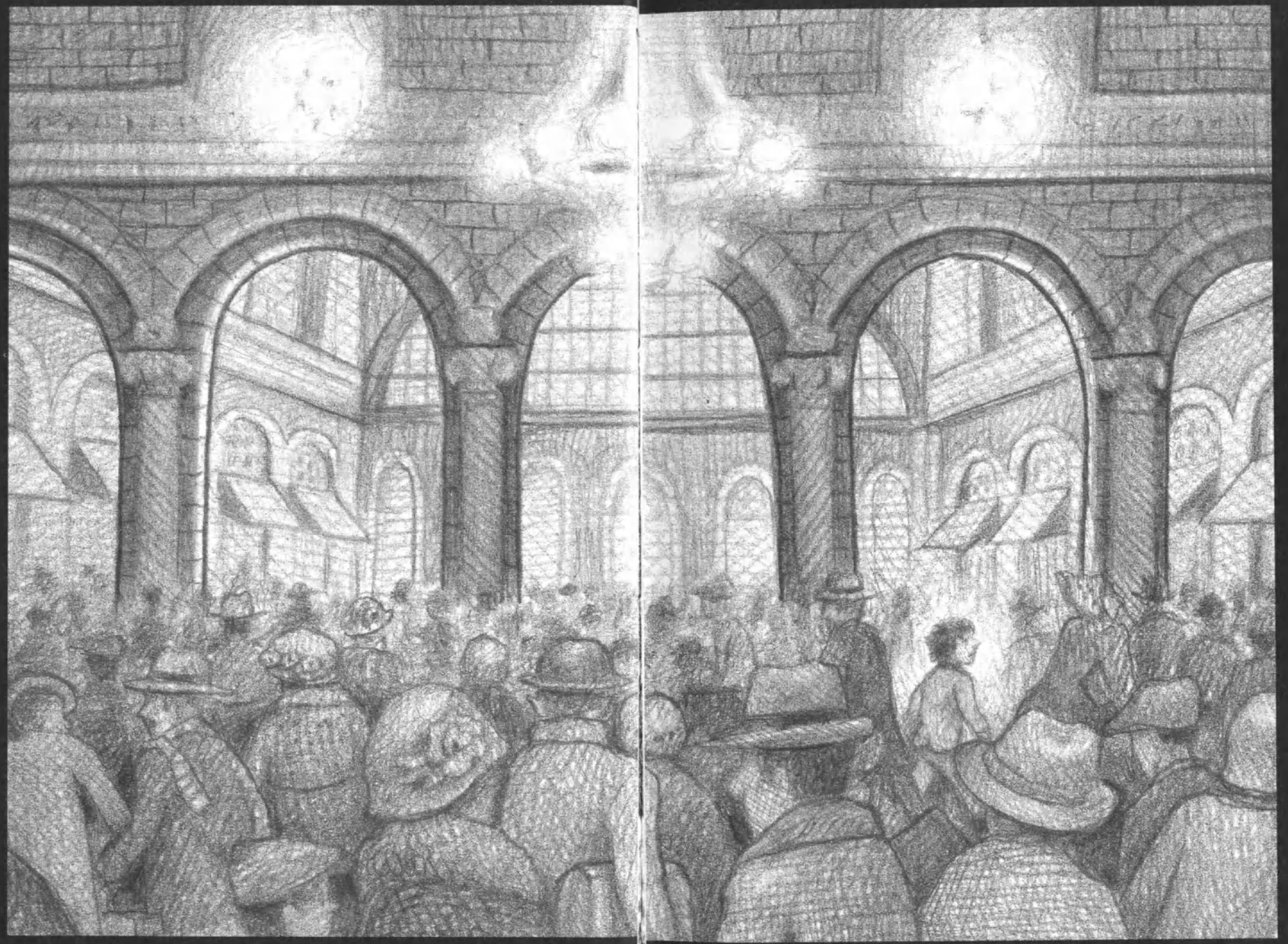

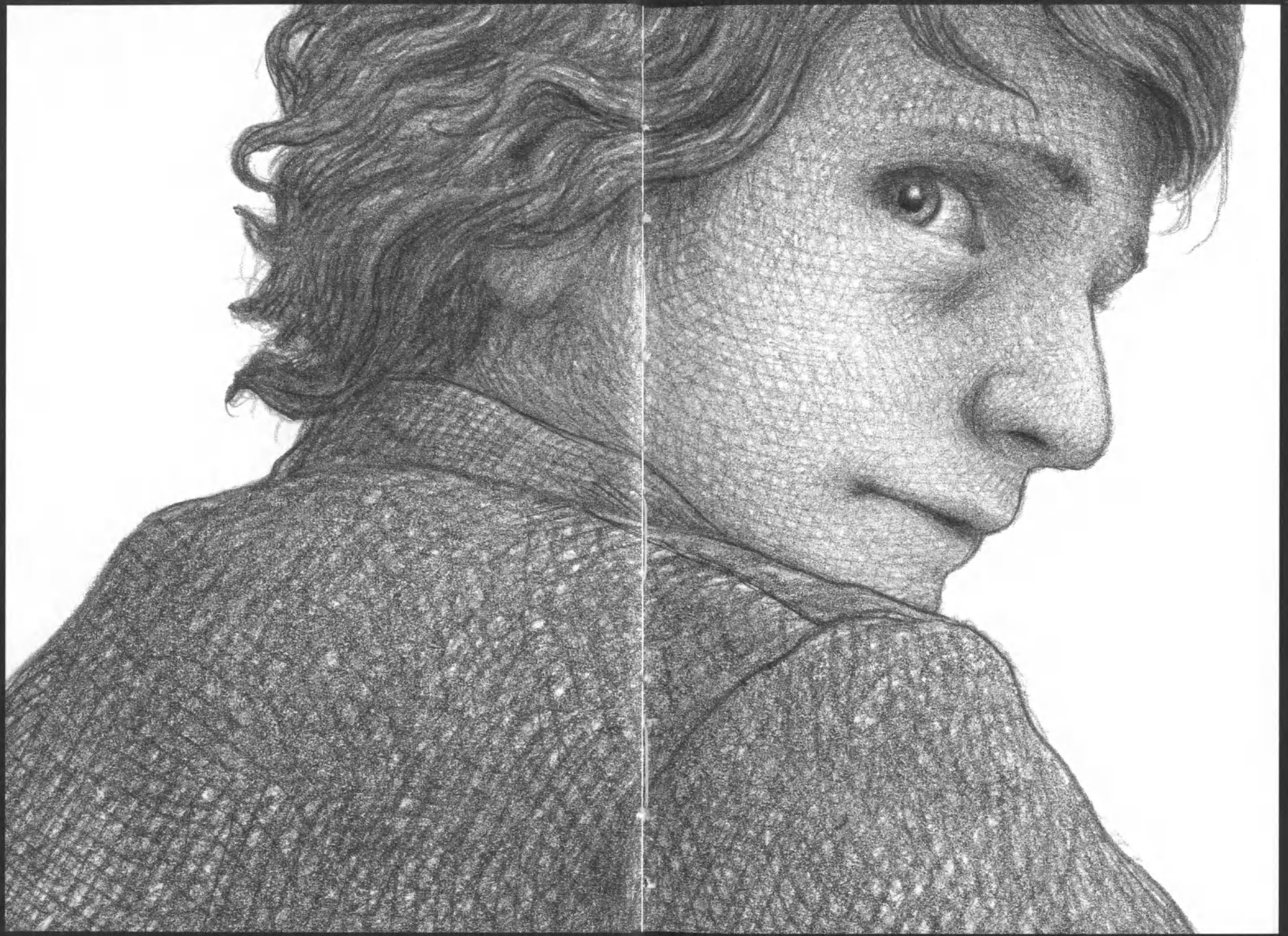

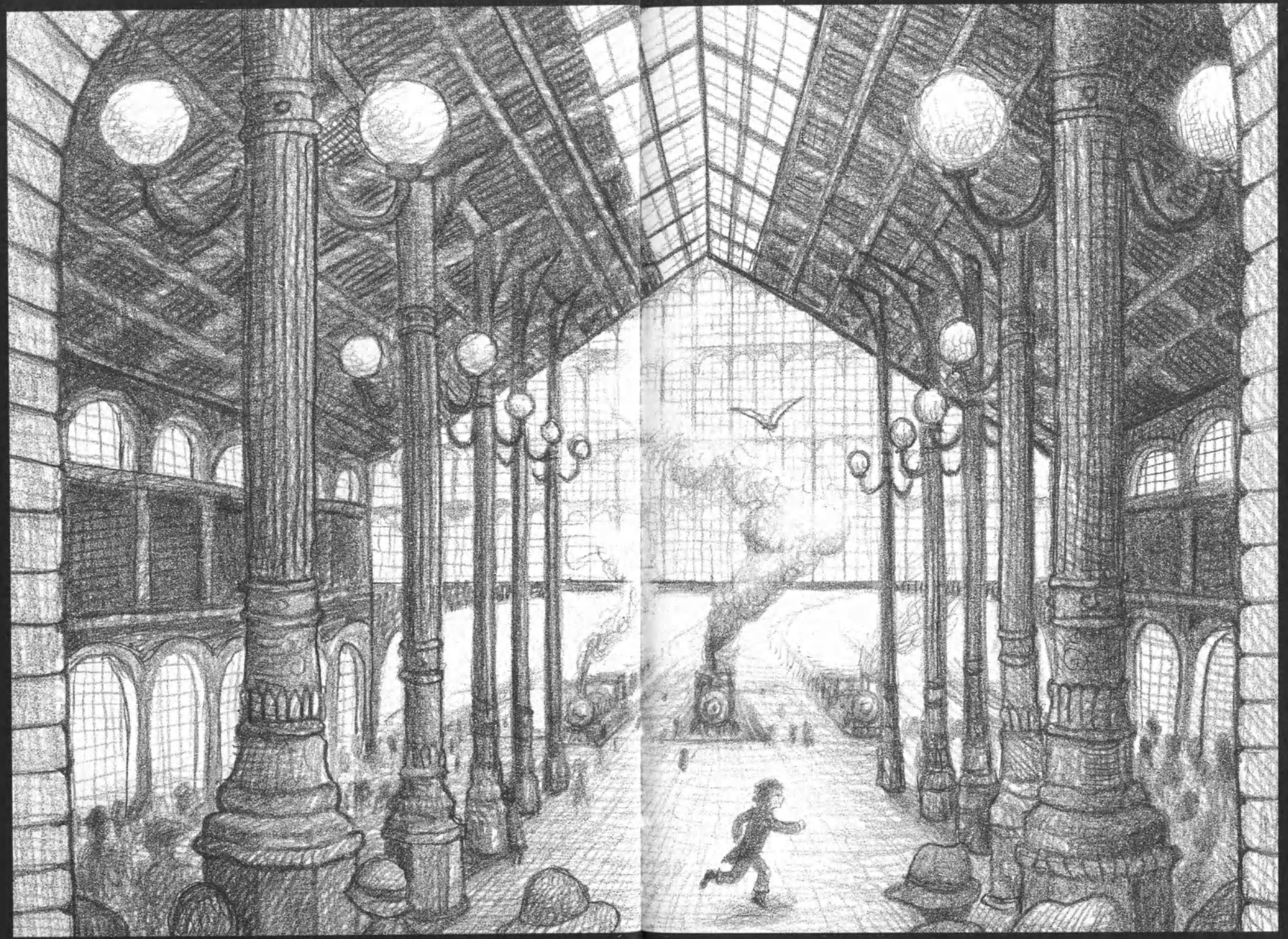

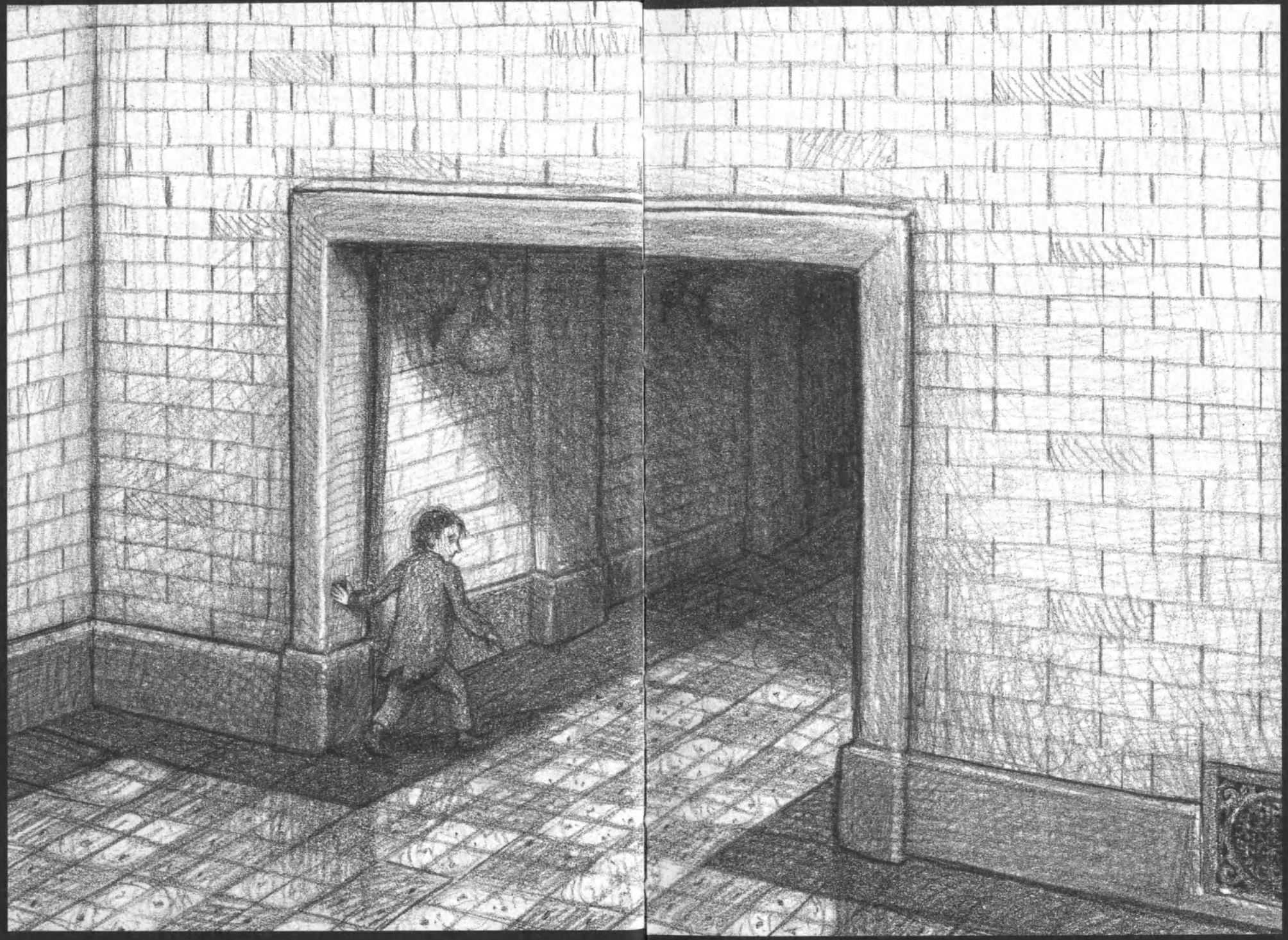

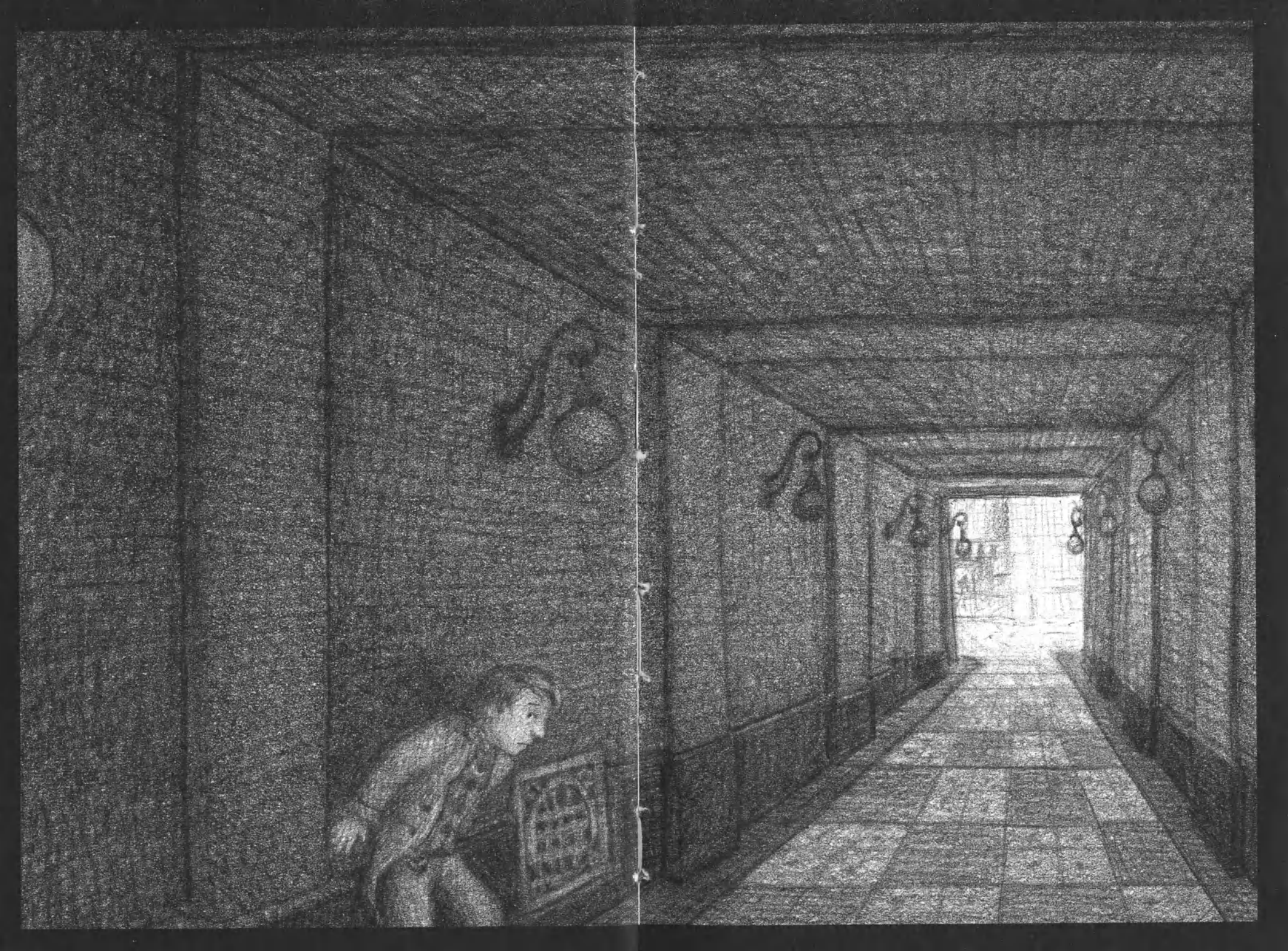

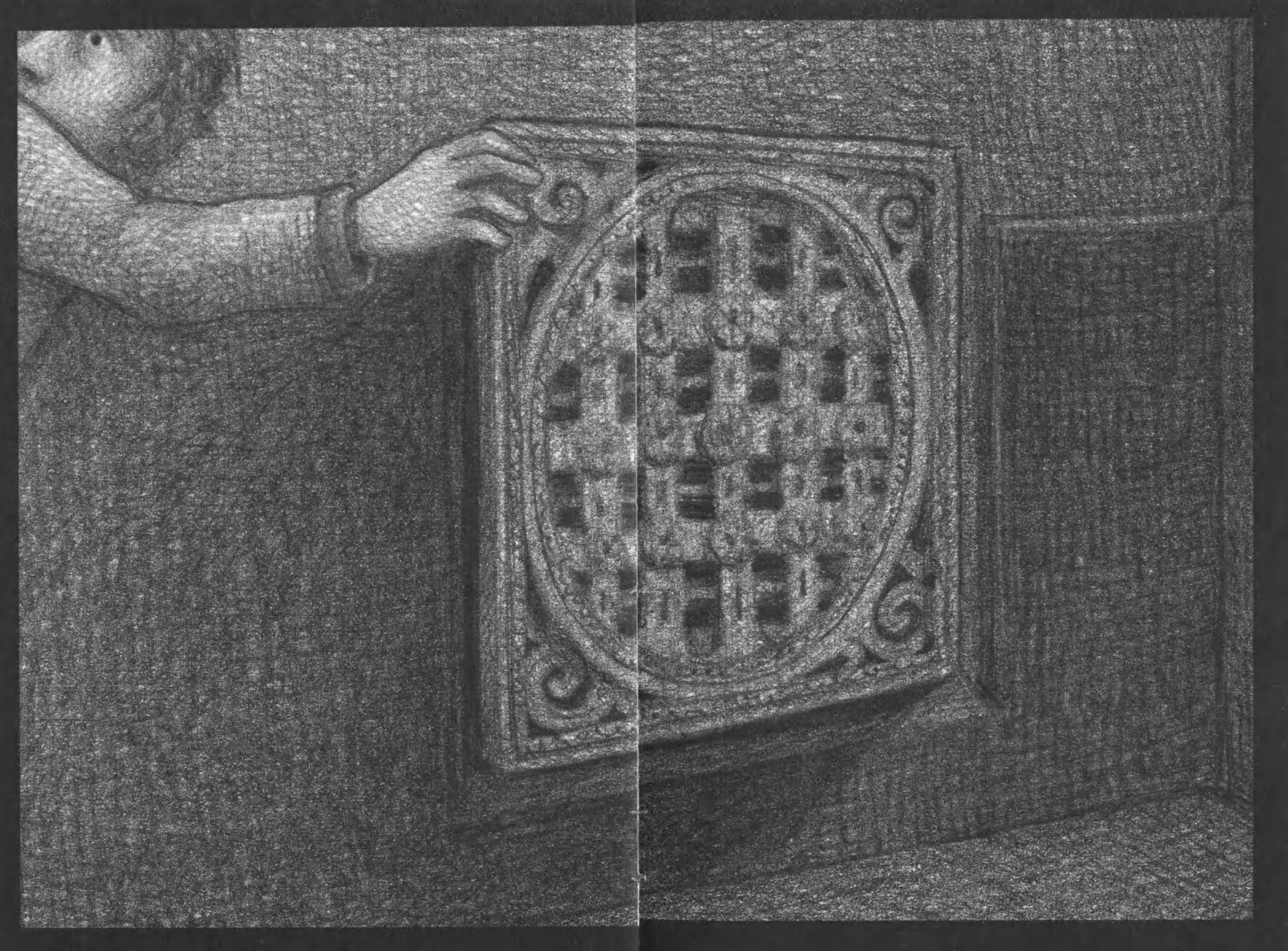

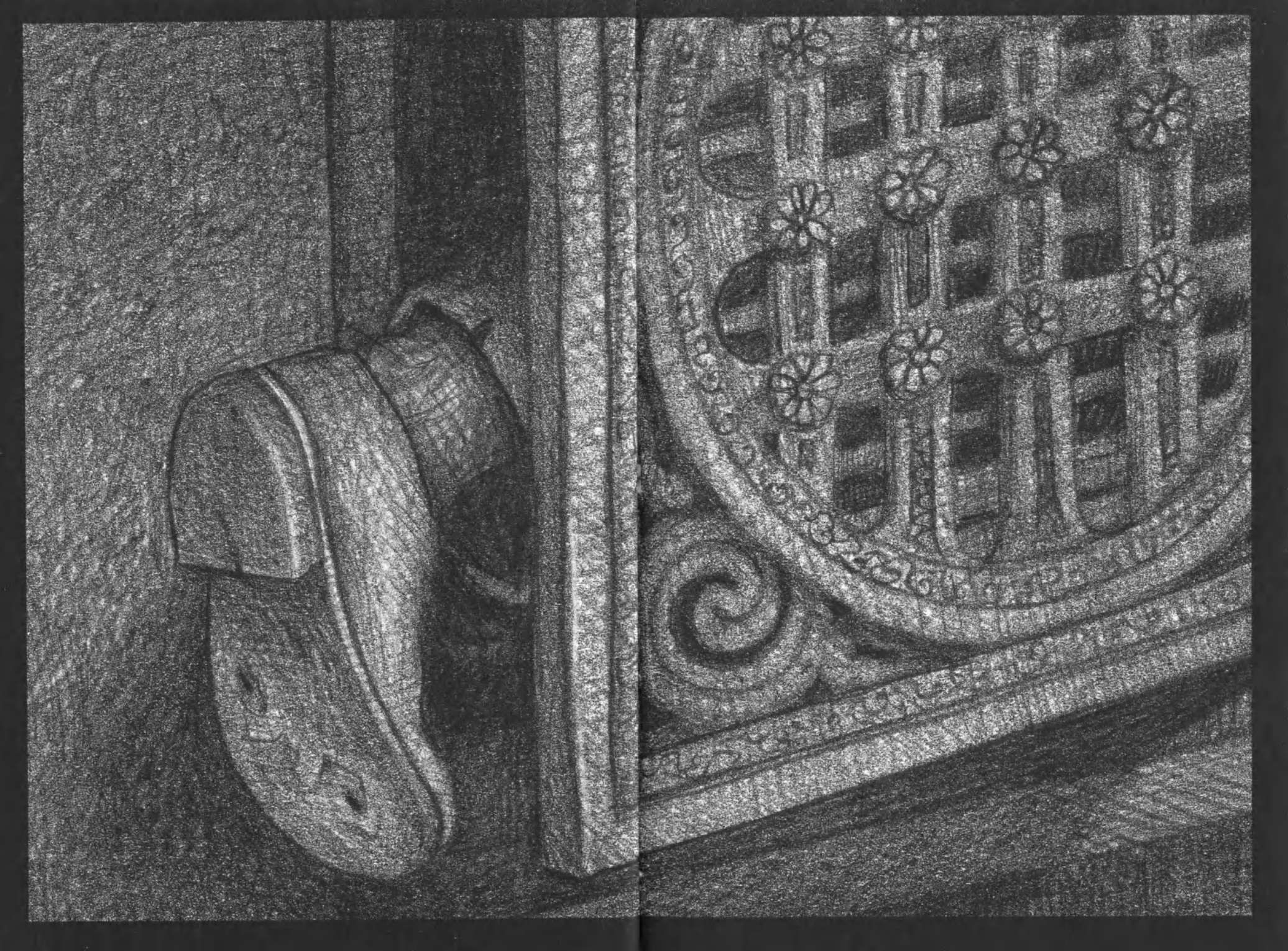

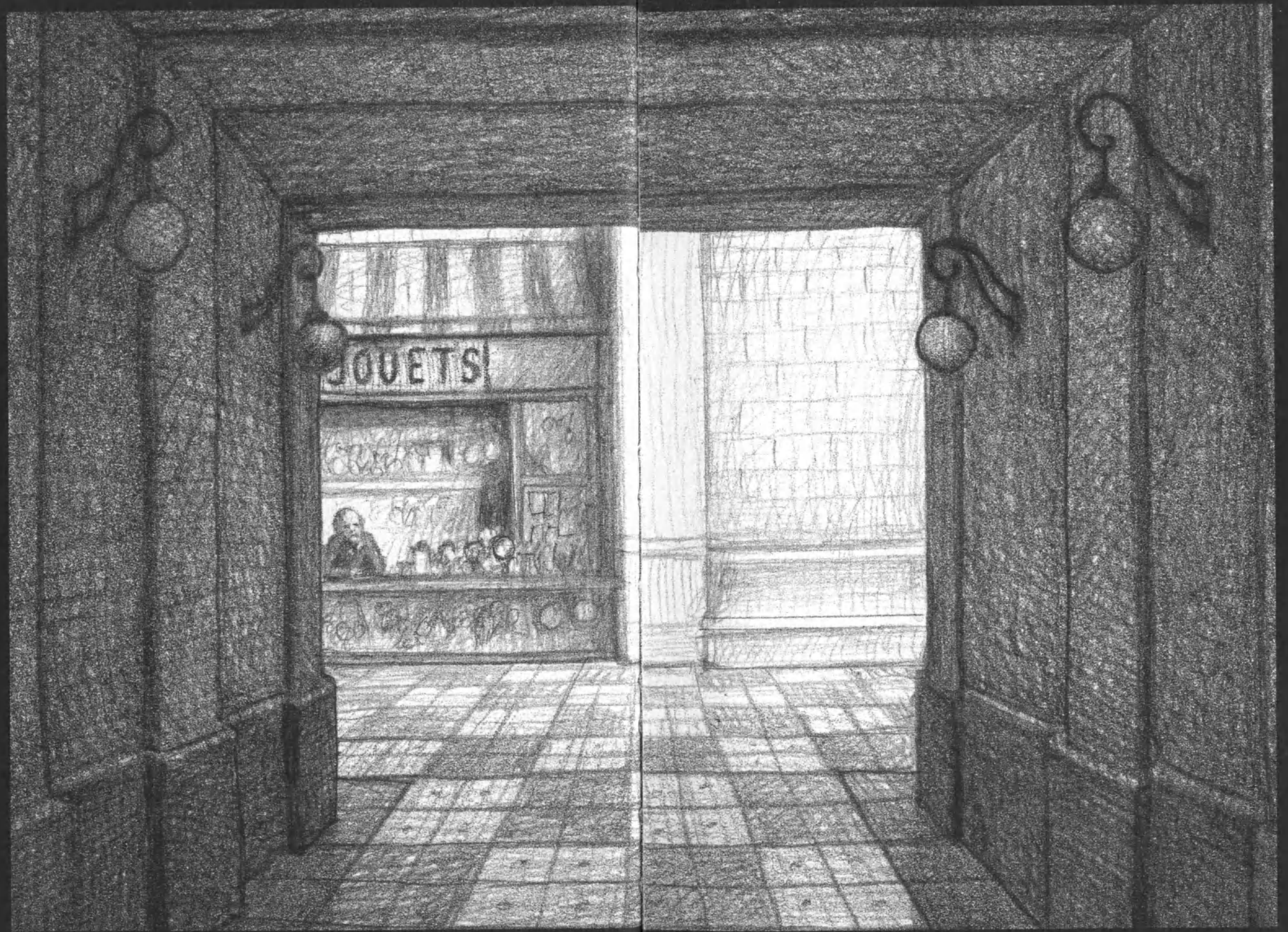
JOUETS

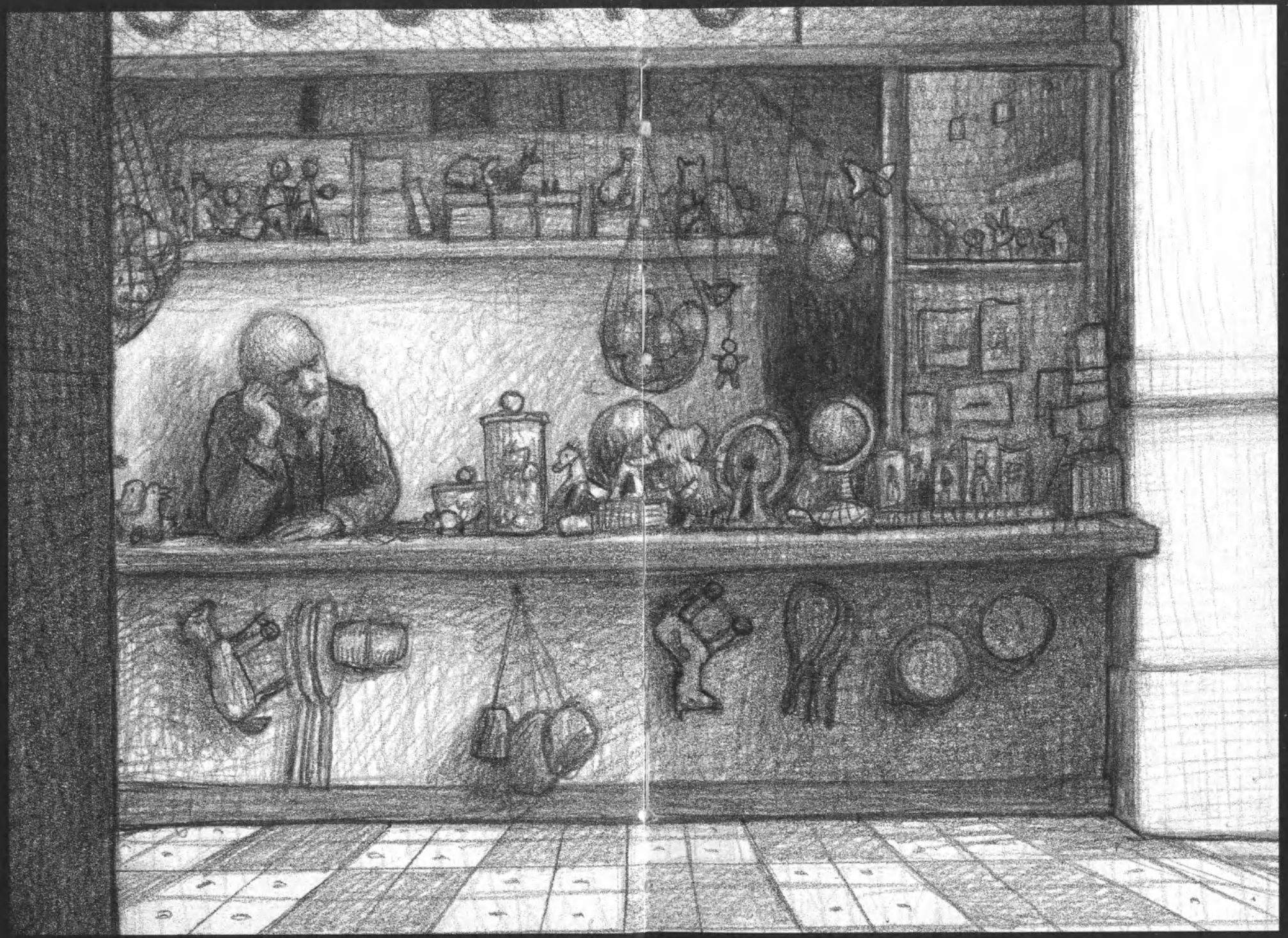

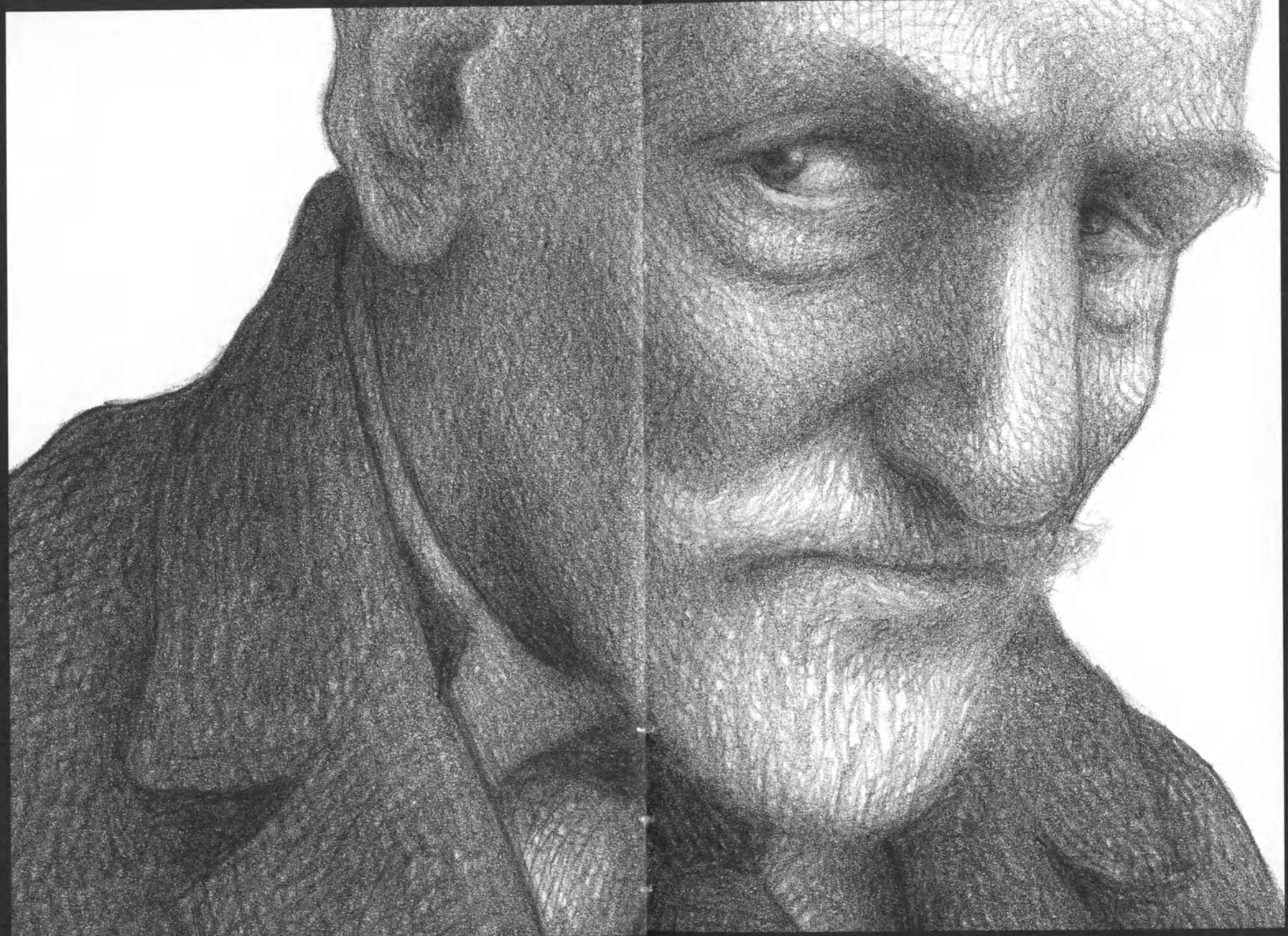

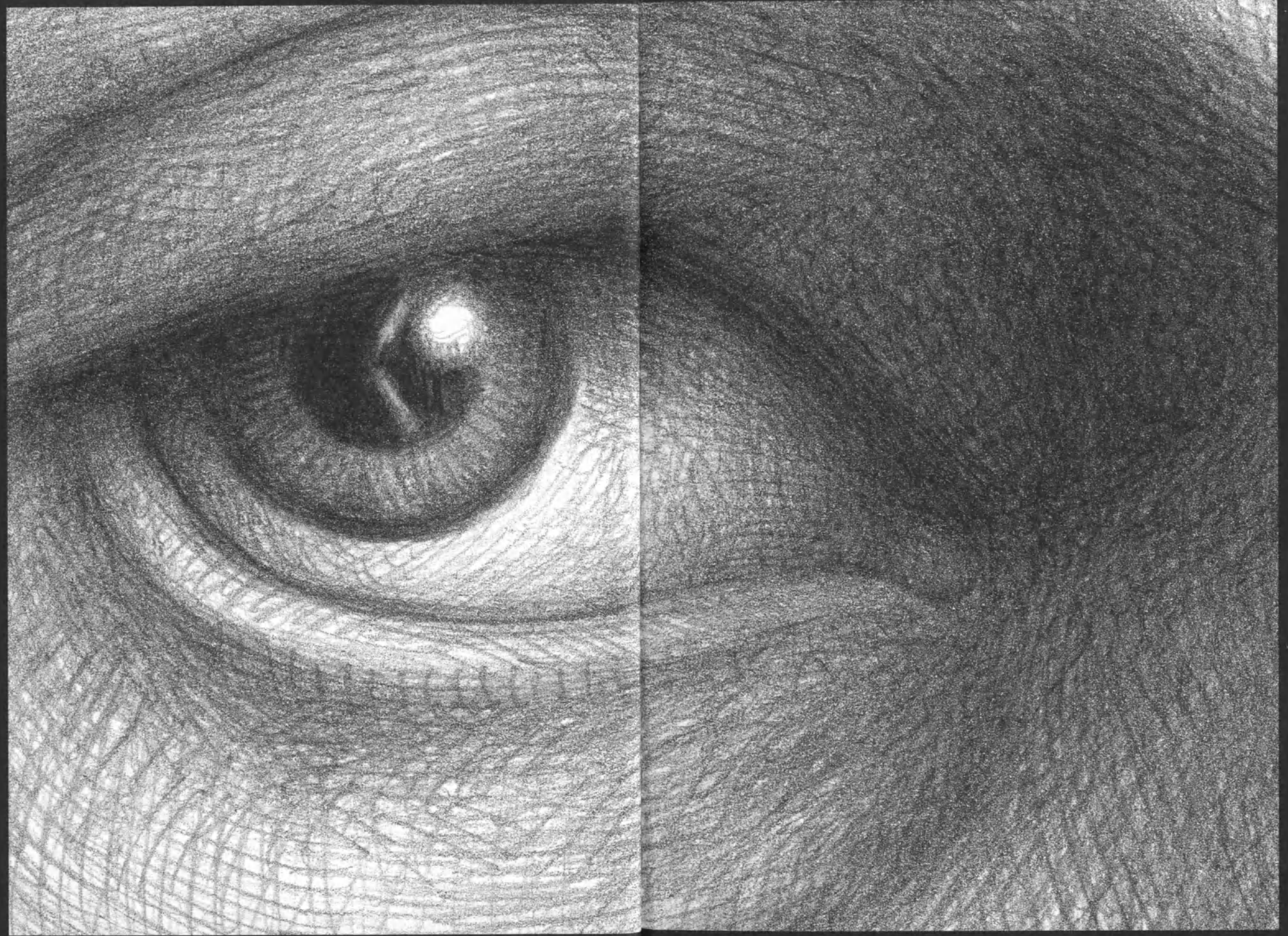

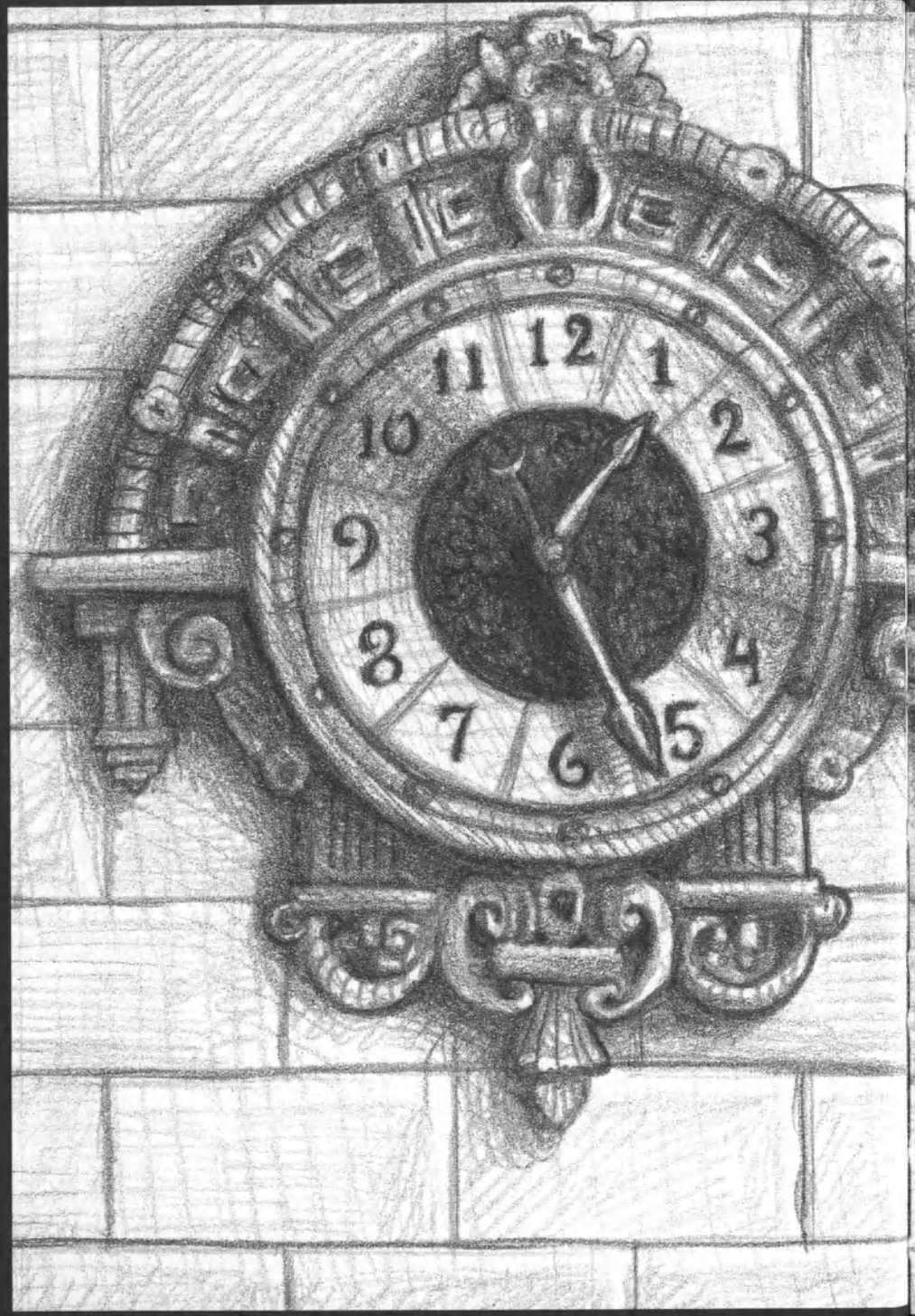
12
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11

5

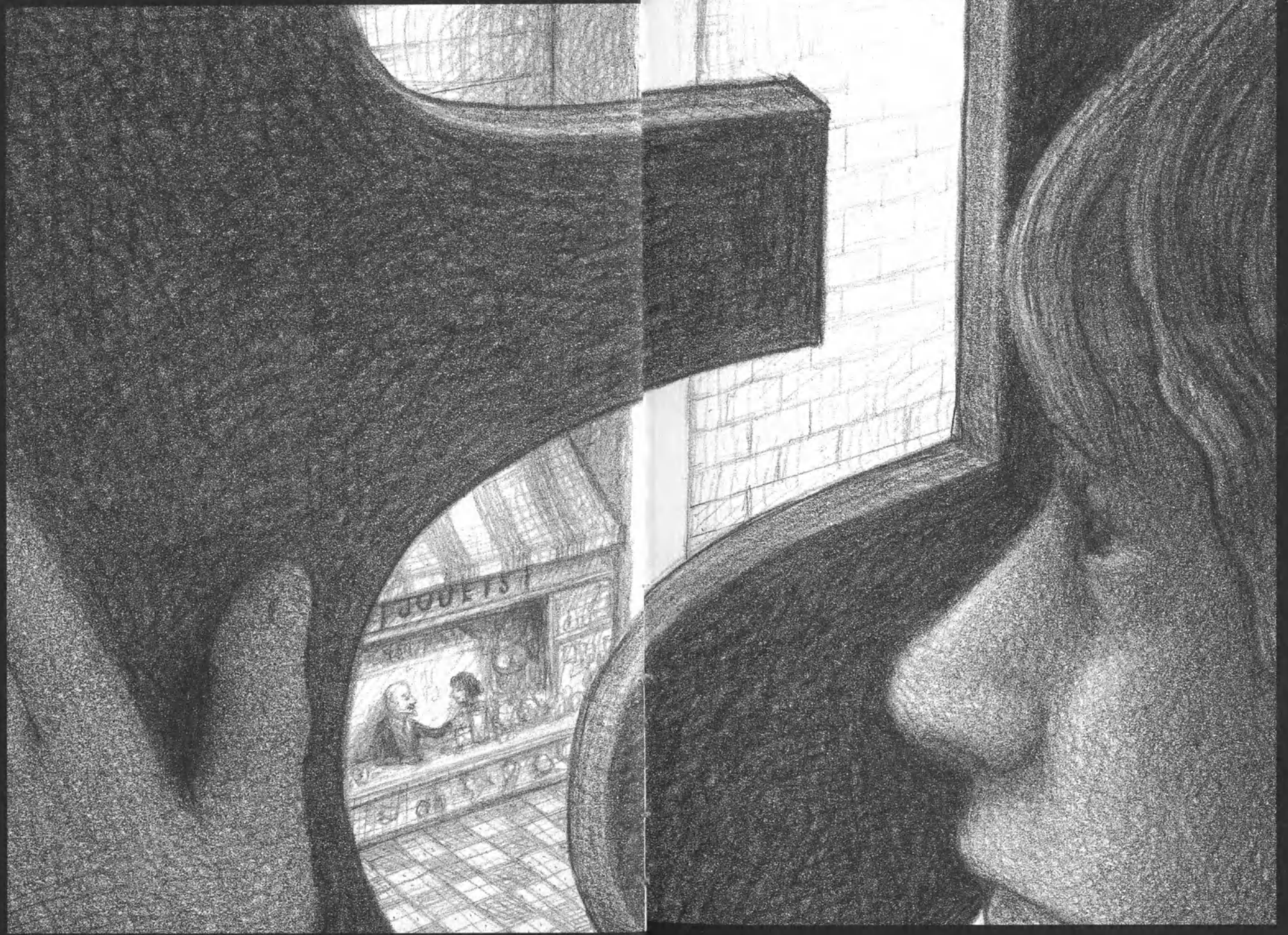
JOUETS

DIN ASCUNZĂTOAREA LUI AFLATĂ ÎN SPATELE CEASULUI, Hugo putea vedea totul. Își frecă nervos cu degetele micul carnețel din buzunar și își spuse că trebuie să aibă răbdare.

Bătrânul din prăvălia cu jucării se certa cu fata. Ea era cam de vârsta lui Hugo, și o vedea de multe ori intrând în prăvălie cu o carte sub braț și dispărând în spatele tejghelei.

Bătrânul părea agitat astăzi. Oare își dăduse seama că îi lipseau mai multe jucării? Ei bine, asta era, nu se mai putea face nimic.

Hugo avea nevoie de jucăriile astea.

Bătrânul și fata se mai certară un timp, și în cele din urmă ea își închise cartea și plecă în fugă.

Din fericire, în scurt timp bătrânul își încrucișase brațele pe piept și închisese ochii.

Hugo se strecură prin pereți, ieși printr-o gură de aerisire și străbătu în grabă coridorul până ce ajunse la prăvălia cu jucării. Agitat, își frecă pentru ultima oară carnețelul din buzunar, apoi coborî cu grijă mâna spre jucăria cu arc pe care o voia.

Dar, brusc, în prăvălie se văzu o mișcare și bătrânul adormit prinse viață. Înainte ca Hugo să o poată lua la fugă, bătrânul îl înșfăcă de braț.

Micul șoricel albastru cu arc pe care îl luase Hugo îi căzu din mână, alunecă pe tejghea și ateriză pe podea cu un zgomot sec.

— Hoțul! Hoțul! strigă bătrânul în coridorul gol. Să-l cheme cineva pe Inspectorul Gării!

Auzind pomenindu-se de Inspectorul Gării, Hugo intră în panică. Se zbătu și încercă să scape, dar bătrânul îi încleștă mai strâns brațul și nu-i dădu drumul.

— Până la urmă te-am prins. Acum scoate tot ce ai prin buzunare.

Hugo urlă asemenea unui câine. Era furios pentru că fusese prins.

Bătrânul îl strânse mai tare, până ce Hugo, de durere, ajunse să stea pe vârful picioarelor.

— Mă doare!

— Scoate ce ai în buzunare!

Fără tragere de inimă, Hugo scoase, unul câte unul, zeci de obiecte: șuruburi, cuie și bucățele de metal, rotițe dințate și cărți de joc mototolite, piese mărunte de mecanisme de ceas, rotițe de diferite dimensiuni. Mai scoase o cutie de chibrituri boțită și câteva lumânărele.

— Mai ai un buzunar..., spuse bătrânul.

— N-am nimic în el.

— Atunci scoate afară căptușeala.

— N-am nimic din ce-i al tău. Dă-mi drumul!

— Unde e Inspectorul Gării? strigă din nou bătrânul pe coridor. De ce nu e niciodată de găsit când avem nevoie de el?

Hugo știa că dacă Inspectorul Gării, în uniforma lui verde, ar fi apărut acum în capătul coridorului, totul s-ar fi terminat. Băiatul se zbătu în strânsoarea bătrânului, dar în zadar. În cele din urmă, Hugo bagă o mână tremurândă în buzunar și-și scoase carnețelul cu copertele de carton ferfenițite.

Continuând să-l țină pe băiat de un braț, bătrânul îi smulse carnetul din mână, îl puse pe tejghea departe de băiat, îl deschise și începu să-l frunzărească. O pagină îi atrase atenția bătrânului.

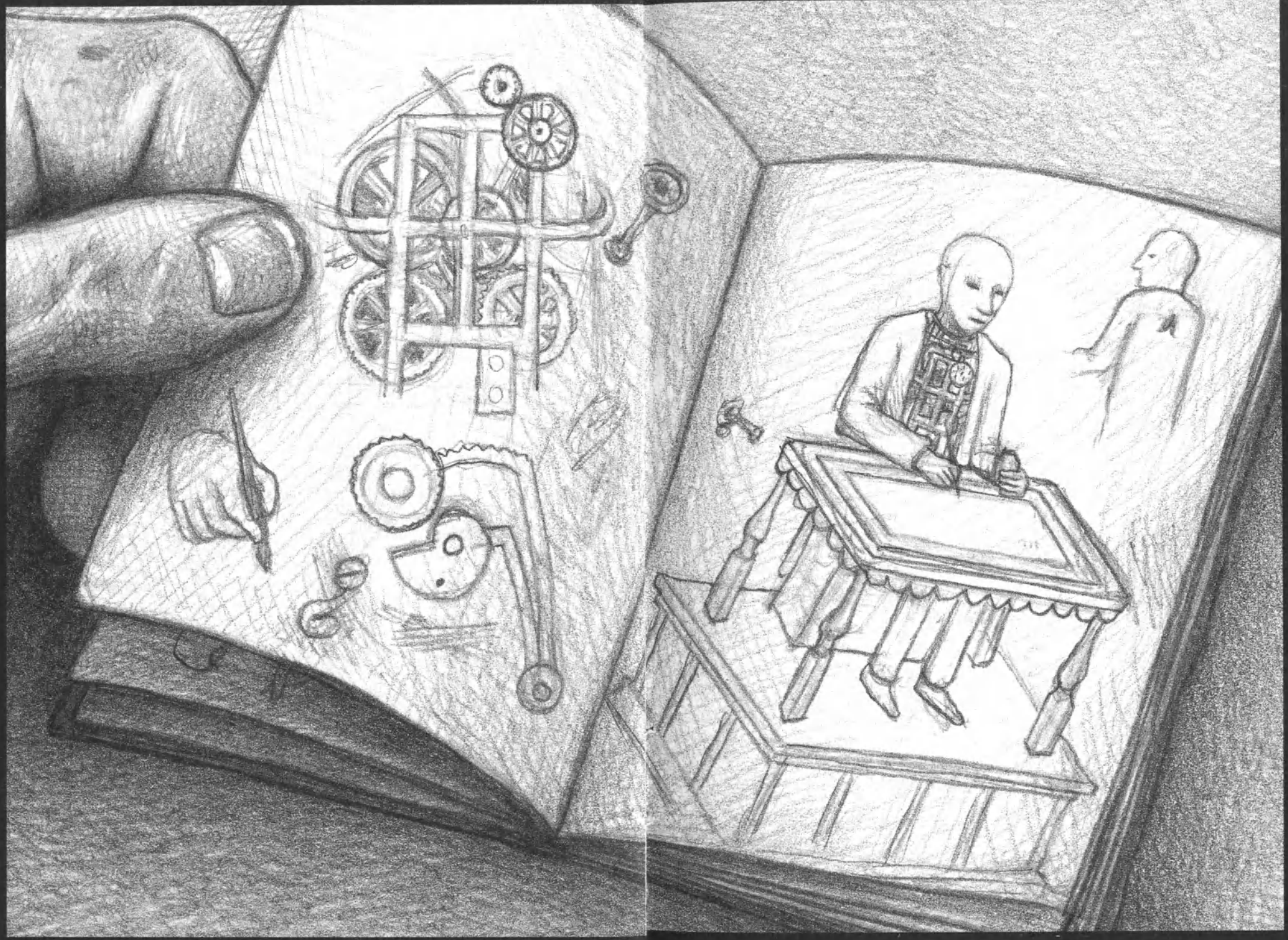

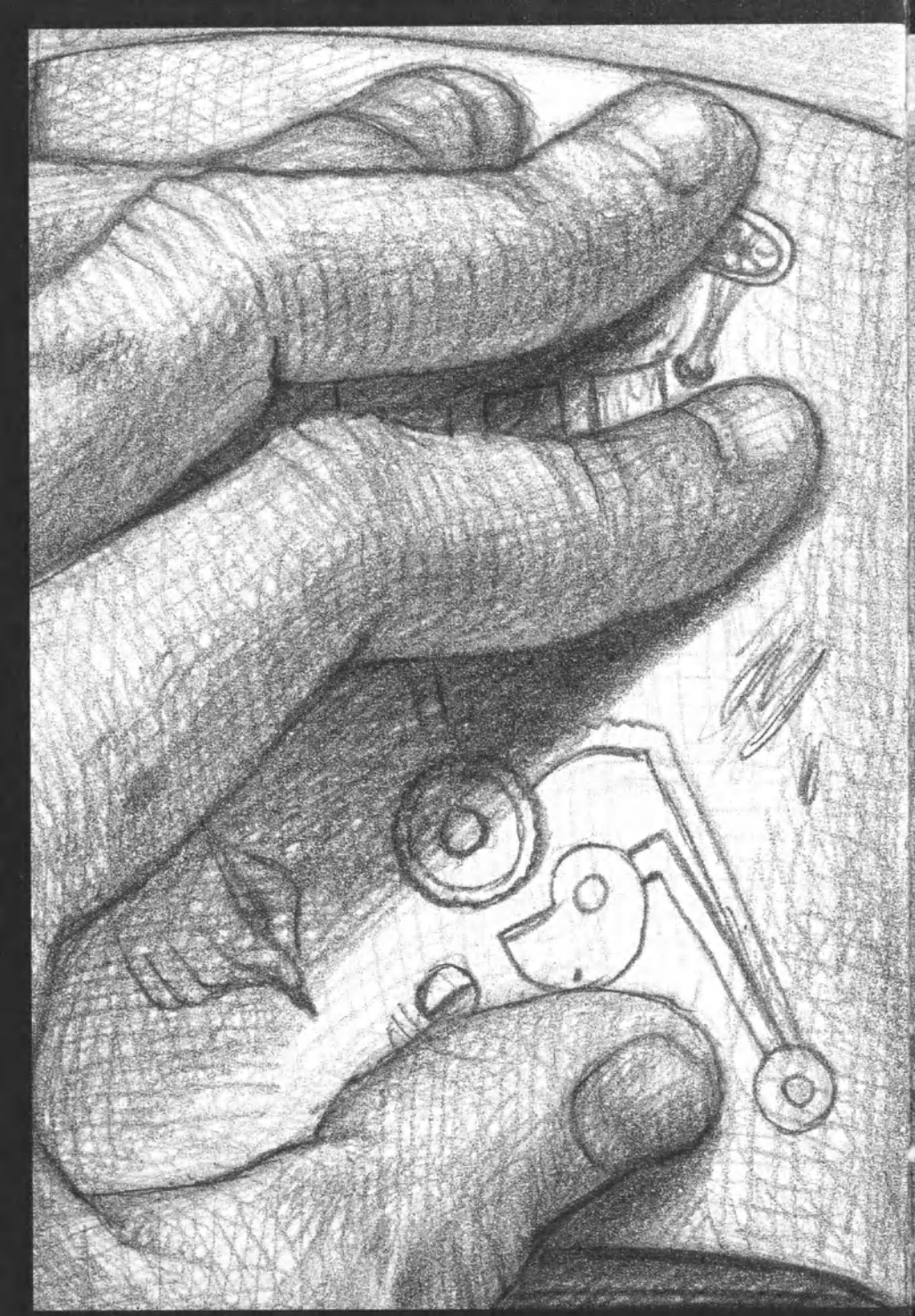

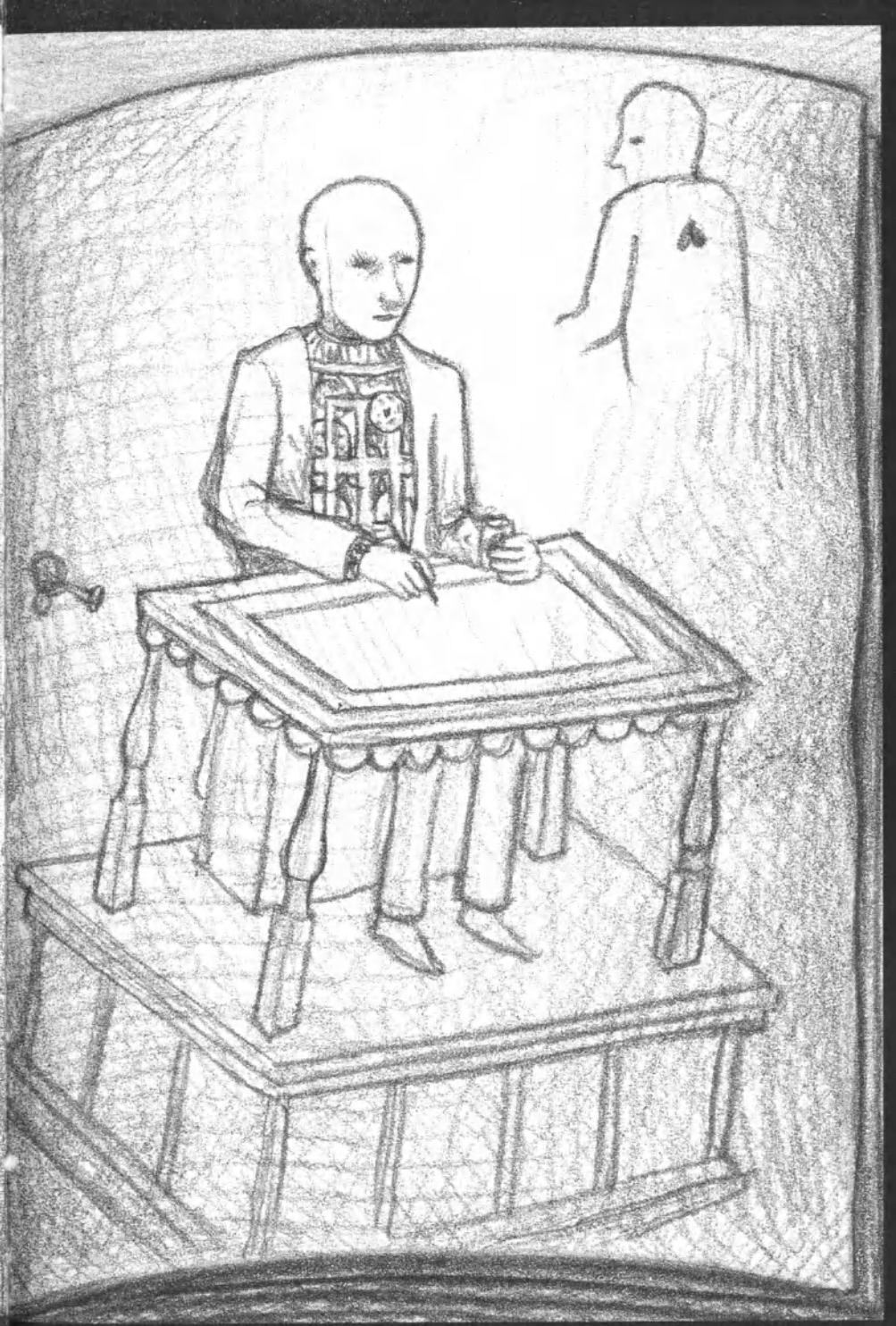

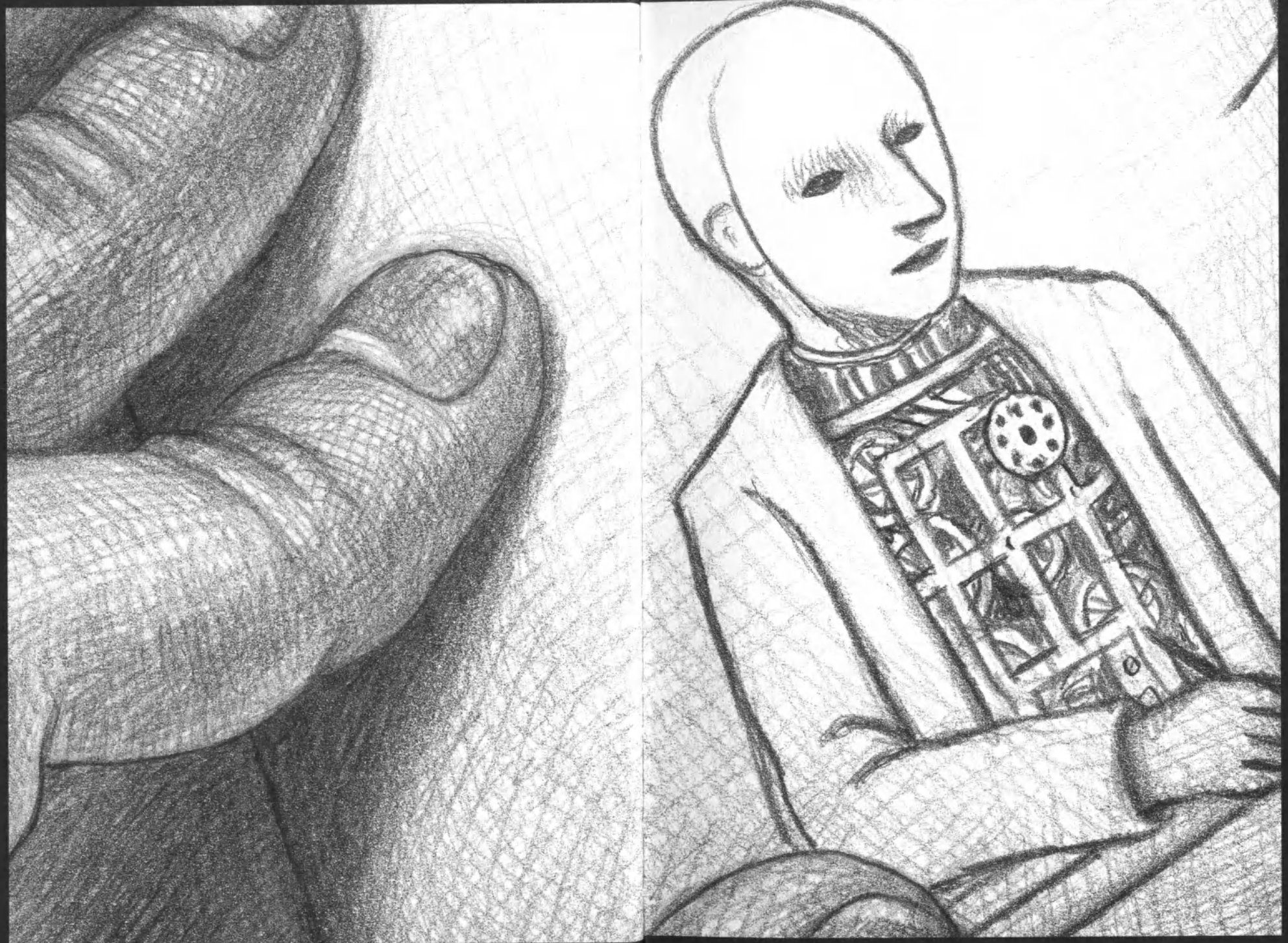

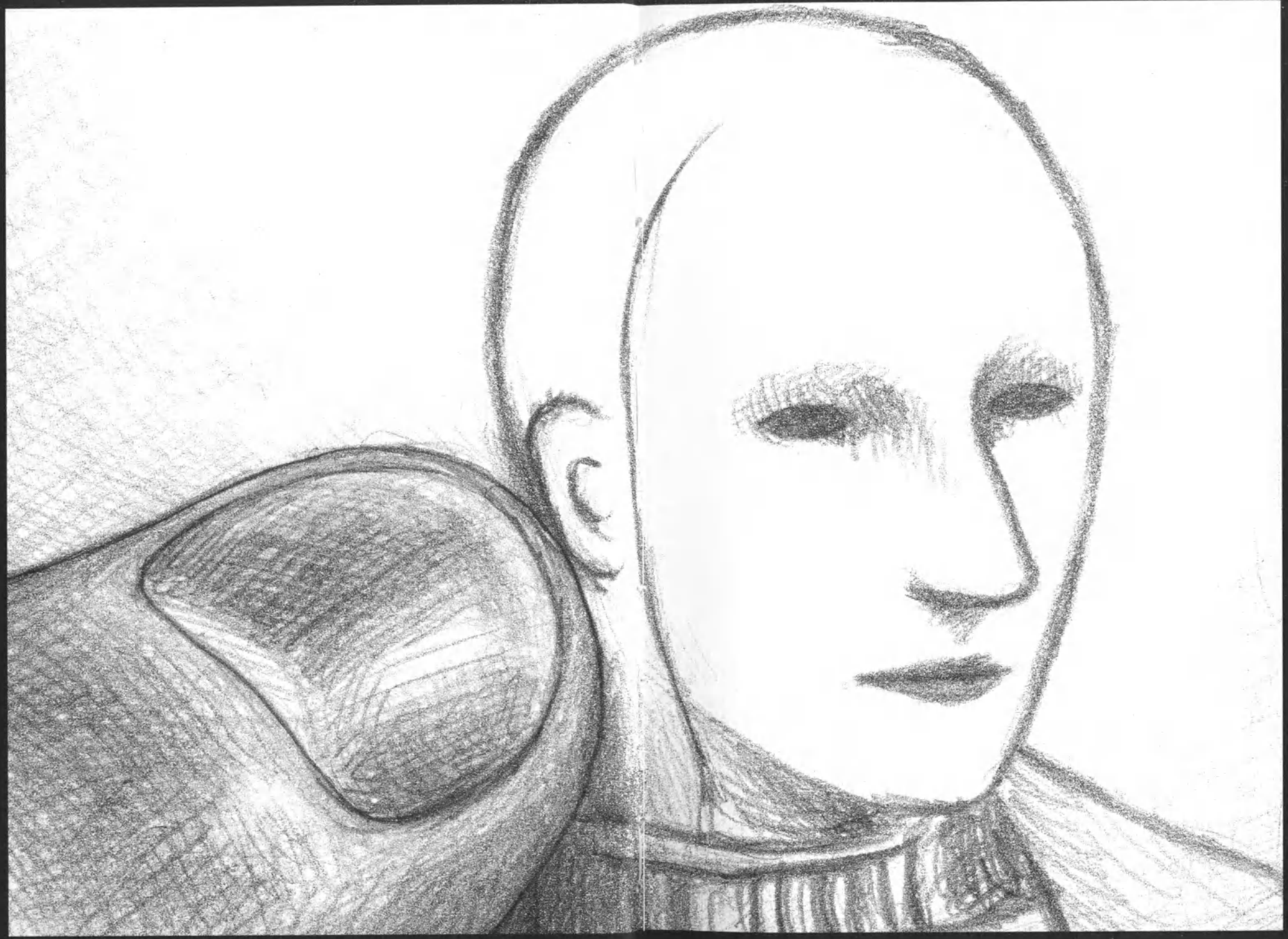

— Dă-mi-l înapoi! E al meu! strigă Hugo.

— Fantome..., murmură ca pentru sine bătrânul. Știam că or să-mi dea totuși de urmă. Bătrânul închise carnetul. Expresia feței i se schimbă rapid, de la teamă la tristețe și apoi la furie. Cine ești tu, băiete? întrebă el. Tu ai făcut desenele astea?

Hugo nu-i răspunse.

— Te-am întrebat dacă *tu ai făcut desenele astea.*

Hugo mârâi din nou și scuipă pe podea.

— De unde ai furat carnetul ăsta?

— Nu l-am furat.

Bătrânul mormăi ceva și în cele din urmă îi dădu drumul de braț, împingându-l deoparte.

— Atunci lasă-mă în pace! Stai departe de mine și de prăvălia mea cu jucării!

Hugo își frecă brațul și făcu un pas înapoi, călcând fără să vrea pe șoarecele cu arc pe care îl scăpase pe jos.

Bătrânul se înfioră la zgomotul jucăriei care se sfărâmă.

Hugo ridică bucățile sparte și le așeză pe tejghea.

— Nu pot să plec fără carnetul meu, spuse el.

— Nu mai e carnetul *tău.* E al meu, și o să fac ce vreau cu el. Bătrânul flutură în aer cutia cu chibrituri a lui Hugo. Poate că o să-i dau foc!

— Nu!

Bătrânul adună toate lucrurile care fuseseră în buzunarele lui Hugo, inclusiv carnetul. Le așeză pe o batistă, o legă la colțuri și-și puse mâinile peste ea.

— Atunci spune-mi despre desene. Cine le-a făcut?

Hugo nu spuse nimic.

Bătrânul lovi în tejghea cu pumnul, și toate jucăriile se mișcară.

— Ieși de aici, hoțule!

— *Tu* ești hoțul! țipă Hugo, întorcându-se și luând-o la fugă.

Bătrânul strigă ceva după el, dar tot ce auzi Hugo fu bocănitul propriilor pantofi care răsuna cu ecou între pereții gării.

2

Ceasurile

HUGO ALERGĂ DE-A LUNGUL CORIDORULUI și dispăru din nou în perete prin gura de aerisire. Se opri pentru o clipă. Aerul era rece și umed. Câteva becuri chioare luminau slab pasajele întunecate.

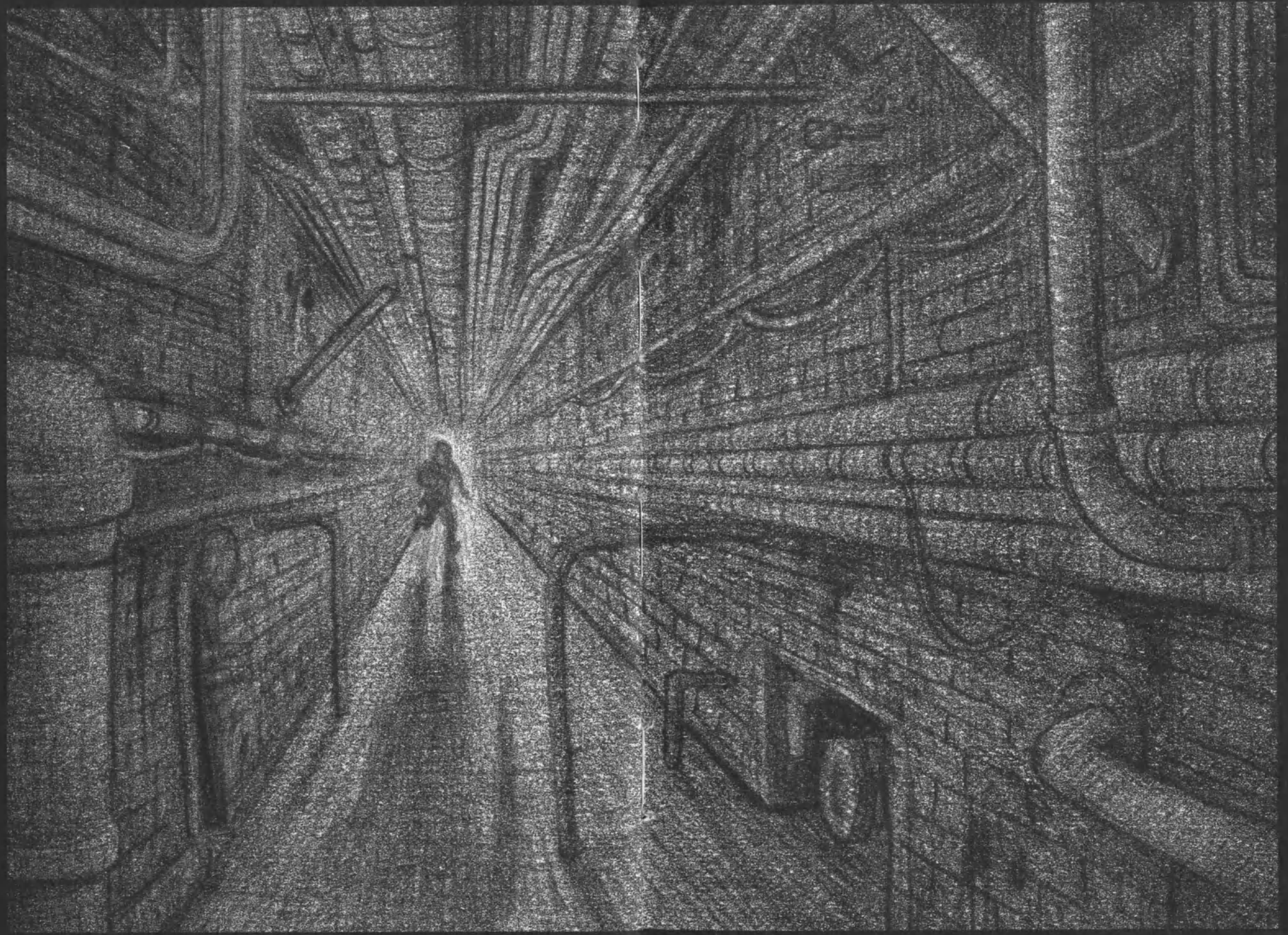

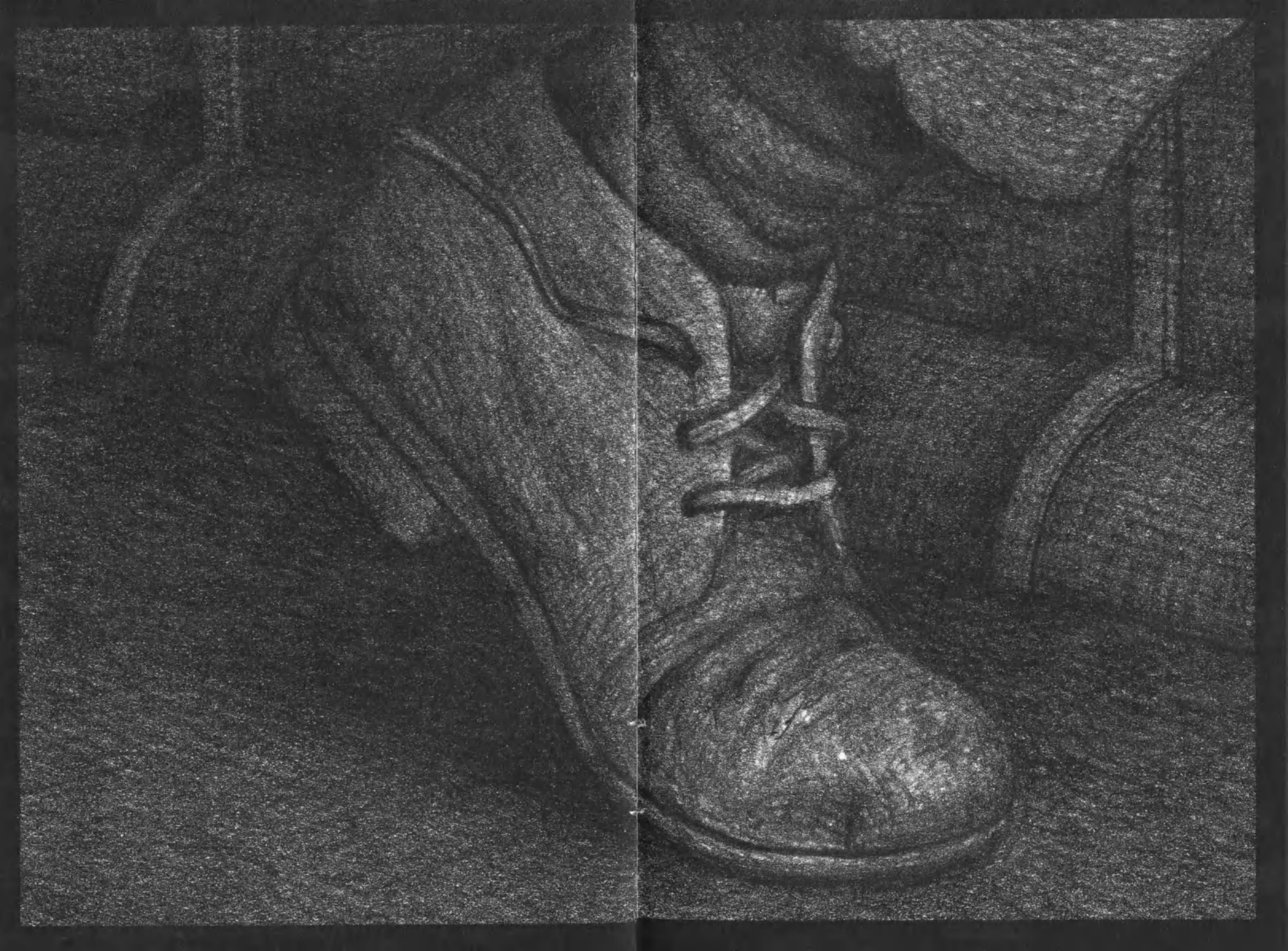

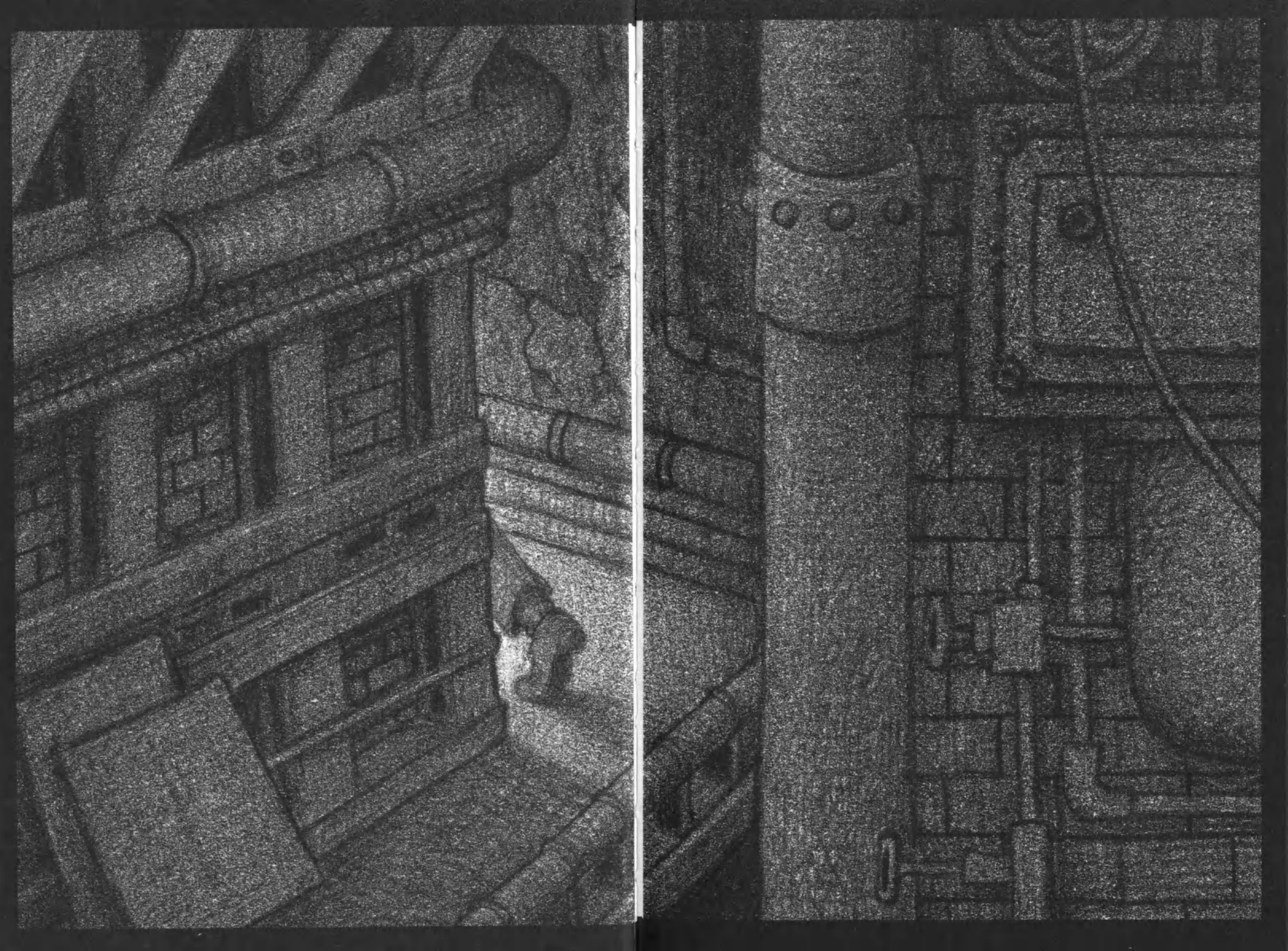

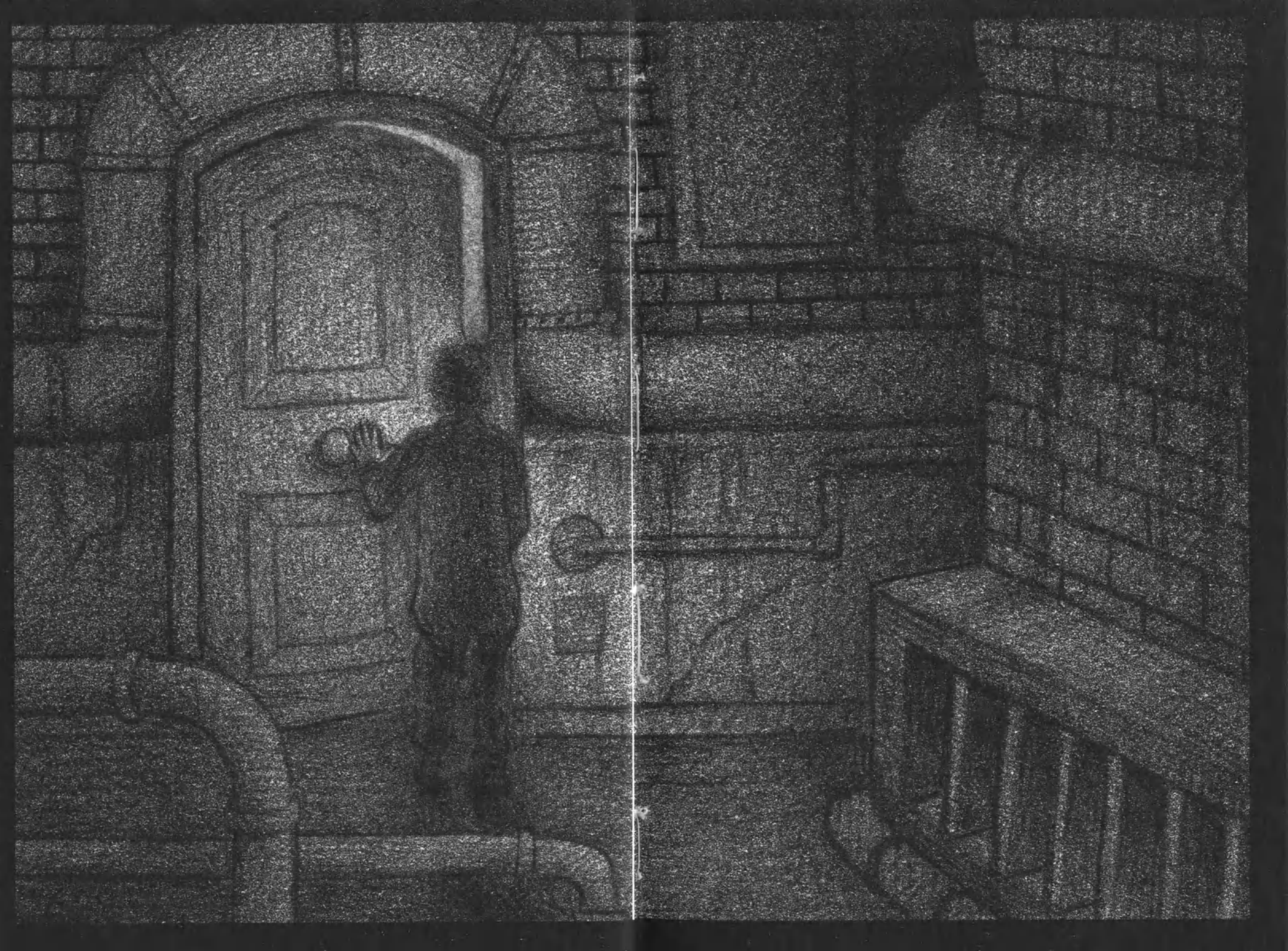

Hugo deschise ușa și intră.

Deasupra tavanului sălii principale de așteptare se aflau câteva apartamente secrete care fuseseră construite pentru oamenii care odinioară se ocupaseră de gară. Cele mai multe fuseseră de mult părăsite. Doar unul mai era locuit.

Prin lucarna murdară pătrundea cu greu lumina soarelui. Hugo se uită la șirurile de borcane umplute cu piese din jucăriile pe care le furase în ultimele luni din prăvălia cu jucării. Borcanele stăteau aliniate pe niște polițe făcute din scândurile pe care le găsise în pereții gării. Sub patul șubred se afla un teanc cu desenele lui Hugo. Pachetul lui cu cărți de joc stătea pe un cufăr plin de praf, în mijlocul încăperii. Lângă el, pe o măsuță, era o grămadă de plicuri — cecurile neîncasate cu salariile unchiului său, care se adunau acolo săptămână după săptămână.

Hugo își șterse ochii și-și luă găleata cu unelte. Își băgă în buzunare niște chibrituri și câteva lumânări și se apucă de treabă.

De obicei, Hugo începea cu ceasurile mari de sticlă de pe acoperiș, pentru că la ele era cel mai greu de ajuns. Erau ca niște ferestre rotunde uriașe și străjuiau orașul, unul spre nord și celălalt spre sud. Ca să poată intra în ele, Hugo trebuia să urce un șir lung și întunecat de trepte și apoi să se strecoare printr-o deschidere în tavan aflată în

capătul unei scări mobile de lemn. În timpul zilei, ochii îl dureau întotdeauna preț de câteva minute de la lumina puternică ce se revărsa prin sticlă. Motoarele și mecanismele acestor ceasuri erau cele mai mari din gară, și de multe ori lui Hugo îi era frică să nu își prindă mâna în ele.

În colțul încăperii, atârnate de funii groase, se aflau greutățile enorme care făceau ca ceasurile să meargă. Hugo verifică ora pe care o arătau ceasurile de sticlă după ceasul de buzunar al unchiului său, pe care îl ținea alături de unelte și pe care avea grijă să îl întoarcă în fiecare dimineață. Apoi verifică atent tot mecanismul și adăugă la fiecare angrenaj de roți dințate câteva picături de unsoare dintr-un bidonaș pe care îl ținea în trusa lui. Hugo își înclină ușor capul într-o parte și ascultă ticăitul ceasului, așteptând până când fu sigur că mergea bine.

După ce termină cu ceasurile de pe acoperiș, coborî din nou scara de lemn, apoi nenumăratele trepte întunecate. Înapoi în coridorul neluminat, verifică celelalte ceasuri ale gării, toate făcute din alamă și care puteau fi întreținute din interiorul pereților.

Hugo își aprinse lumânările pentru a vedea mai bine și începu cu ceasul aflat deasupra casei de bilete. Și acest ceas, la fel ca și celelalte, avea greutăți, dar mult mai mici, care dispăreau în podea.

Hugo fixă o manivelă în partea din spate a ceasului și, cu mari eforturi, învârti de ea până la refuz.

Apoi Hugo se asigură că toate mecanismele și roțile dințate se mișcau așa cum trebuia, și verifică din nou dacă pe cadranul miniatural aflat în spatele mecanismelor ora era corectă. După care trecu prin pasajele ascunse către cercul de ceasuri aflate în jurul peroanelor, și apoi la partea din spate a ceasurilor mai mici instalate în fața birourilor, printre care și cel al Inspectorului Gării. Uitându-se printre cifrele de pe cadran, Hugo putea vedea pupitrul Inspectorului Gării, iar în colțul biroului, o cușcă asemănătoare unei mici celule de închisoare, care îi aștepta pe infractorii prinși în gară. Hugo văzuse o mulțime de femei și bărbați închiși acolo, iar de câteva ori chiar niște băieți de vârsta lui, cu ochii roșii de atâta plâns. Până la urmă, oamenii ăștia erau luați din celula aceea și Hugo nu-i mai vedea niciodată.

De la birouri, Hugo urmă un tunel lung și ascuns până la partea din spate a ceasului care se afla în fața prăvăliei cu jucării a bătrânului. Și-ar fi dorit să poată evita ceasul ăsta, dar știa că nu avea cum să sară peste niciun ceas. Furișând o privire printre cifre, Hugo îl pândi din nou pe bătrân, care stătea singur în prăvălia lui cu jucării aflată la capătul coridorului, frunzărind carnețelul lui Hugo. Hugo ar fi vrut să strige la el, dar nu o făcu. În schimb, unse ceasul și-i ascultă cu atenție ticăitul. Își dădu seama că mai putea merge o zi sau două fără să fie întors, așa că își continuă treaba, până când toate cele douăzeci și șapte de ceasuri ale gării fuseseră verificate, exact așa cum îl învățase unchiul lui.

3

Ninsoarea

BĂTRÂNUL SE ÎNDREPTĂ ÎNCET, cu pași târșâiți, către intrarea prăvăliei cu jucării. Se pregătea să închidă prăvălia, coborând grătarul de lemn din față, când Hugo se apropie de el din spate. Hugo știa cum să pășească neauzit, dar acum călcă cu zgomot pe dalele de piatră pentru ca bătrânul să audă că e acolo.

— Ridică-ți picioarele când mergi, băiete, spuse bătrânul, aruncând o privire peste umăr. Nu pot să sufăr zgomotul tocurilor care bocănesc pe pardoseală, adăugă el și continuă să tragă grătarul, apoi îl încuie.

Sălile gării erau aproape goale. Hugo știa că Inspectorul Gării își făcea rondul în capătul celălalt al gării și se gândi că mai avea câteva minute până să apară și aici.

Bătrânul termină de închis prăvălia și verifică din nou dacă lacătul era bine prins.

— Cum te cheamă, băiete?

Hugo ezită. Voia să mintă, dar apoi, dintr-un motiv oarecare, își spuse numele adevărat.

— Hugo... Hugo Cabret.

— Ascultă, Hugo Cabret. Ți-am spus să stai departe de mine. Dacă te mai văd o dată, o să te târăsc chiar eu până la biroul Inspectorului Gării și o să te închid cu mâna mea în cușca aia. Înțelegi ce-ți spun?

— Dă-mi înapoi carnețelul....

— Mă duc acum acasă să *pun pe foc* carnetul.

Apoi bătrânul aruncă repede o privire către ceasul din fața prăvăliei cu jucării și o porni către ieșire pe sub marile nervuri de metal ale gării. Ieși prin ușile aurite în străzile

întunecate ale Parisului. Iarna era pe sfârșite, și începuse să ningă ușor. Hugo îl urmări îndepărtându-se.

Trecuse multă vreme de când Hugo nu mai ieșise din gară, și nu era îmbrăcat pentru vremea iernatică de afară, dar câteva clipe mai târziu se năpusti și el pe ușă.

— Nu poți să-mi arzi carnetul! strigă el după bătrân.

— Ba pot, veni răspunsul.

Hugo voia să se repeadă la el, să-l trântească la pământ și să-și ia înapoi carnetul, dar nu era convins că e suficient de puternic pentru asta. Și apoi, bătrânul avea forță. Pe Hugo încă îl mai durea brațul acolo de unde îl apucase bătrânul.

— Nu mai face zgomot pe stradă cu tocurile tale, șuieră printre dinți bătrânul. Și nu mă face s-o repet. Clătină din cap și-și potrivi pălăria. Apoi adăugă încet, ca pentru sine: Sper ca zăpada să acopere totul, pentru ca toți pașii să fie înăbușiți, și întregul oraș să-și găsească pacea.

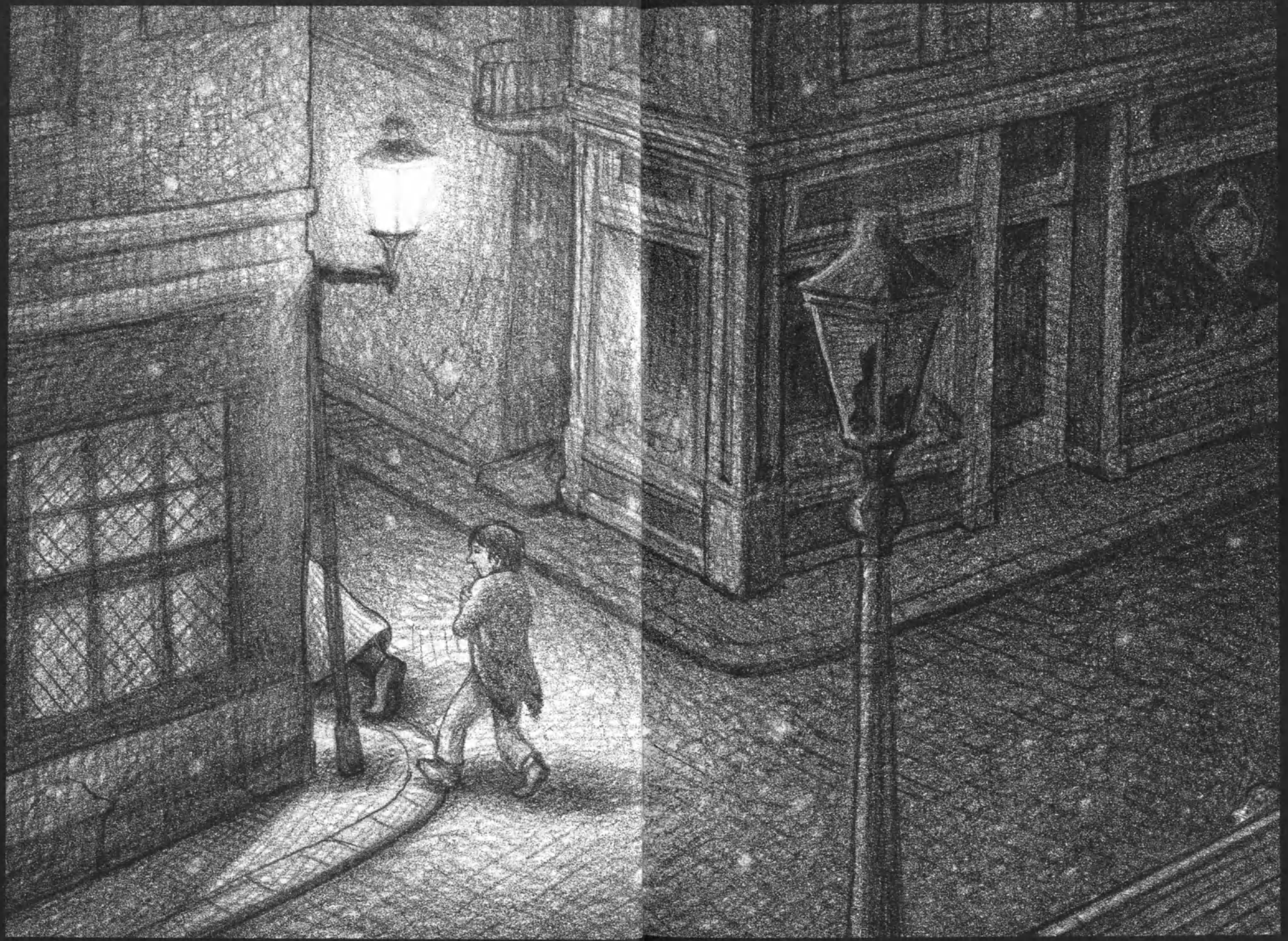

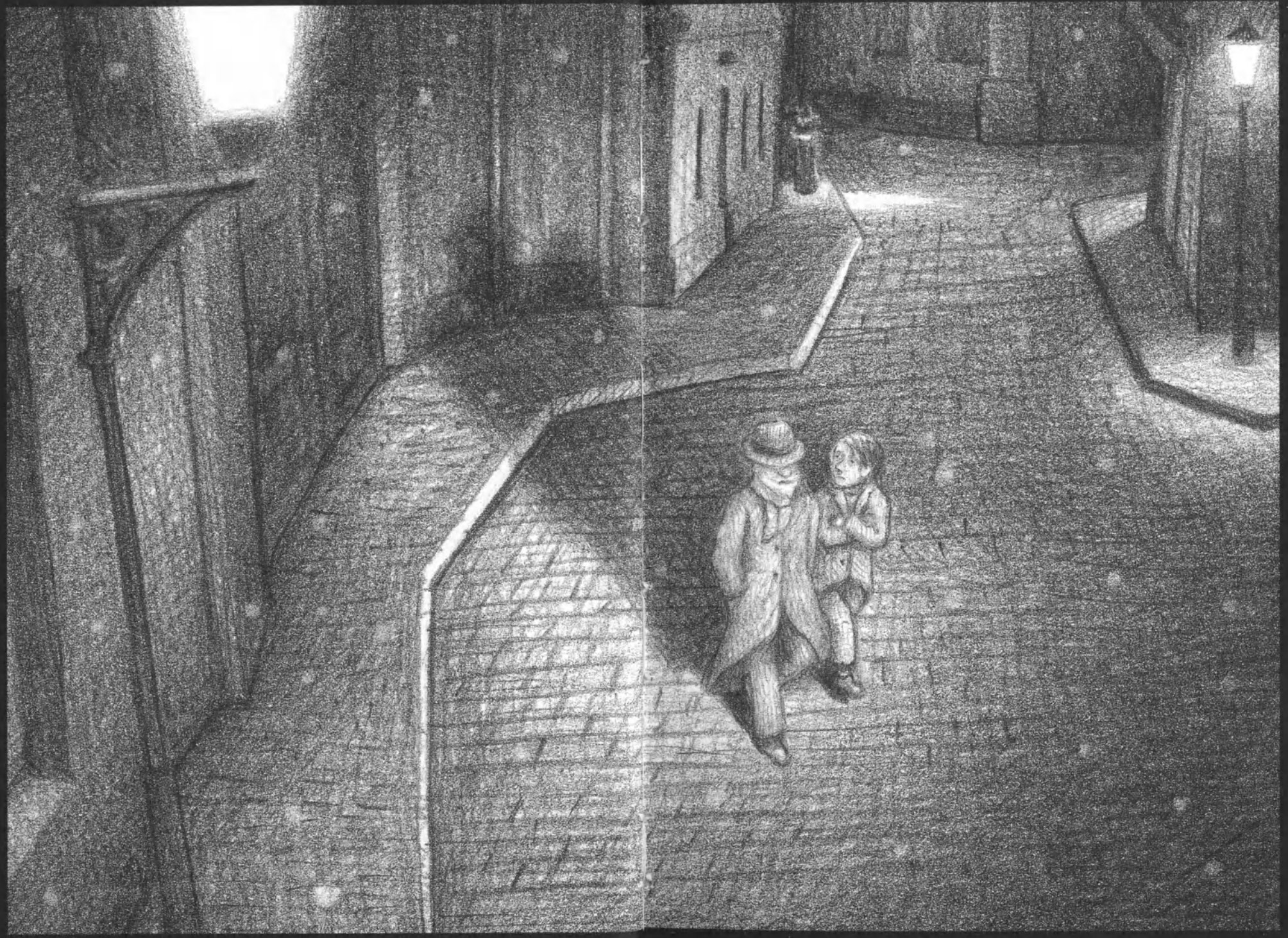

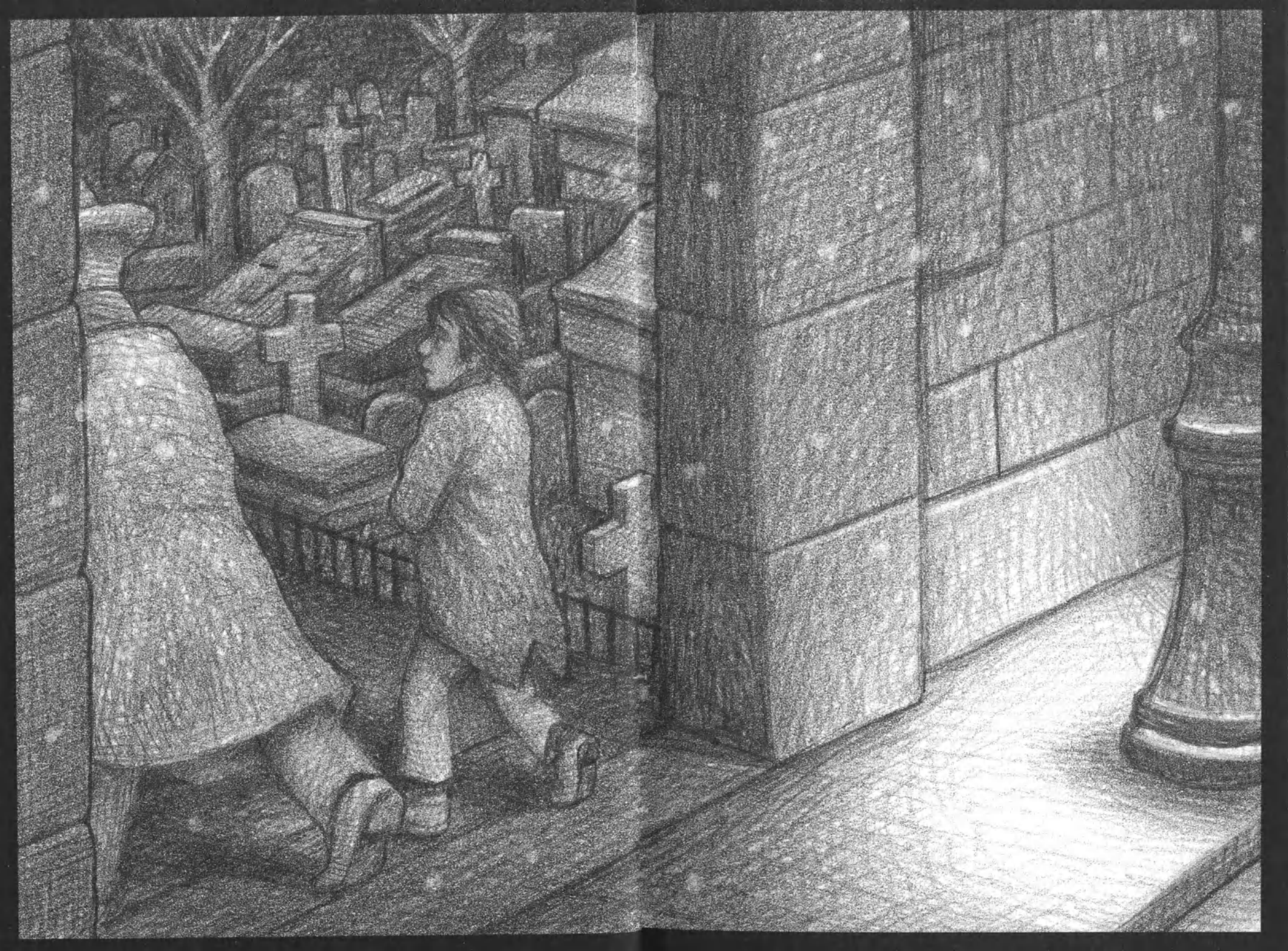

Ajunseră curând în fața unei clădiri dărăpănate, aflată peste drum de cimitir. Casa părea ușor aplecată într-o parte. Odinioară pereții fuseseră acoperiți cu iederă, dar cineva o smulsese, lăsând cicatrici lungi care se intersectau pe vopseaua cojită. Bătrânul descuie cu o cheie mare ușa crăpată. Se întoarse către Hugo și spuse:

— Nu știi că bocănitul tocurilor poate stârni fantomele? Vrei să fii urmărit de fantome?

Bătrânul intră repede înăuntru și trânti ușa în urma lui.

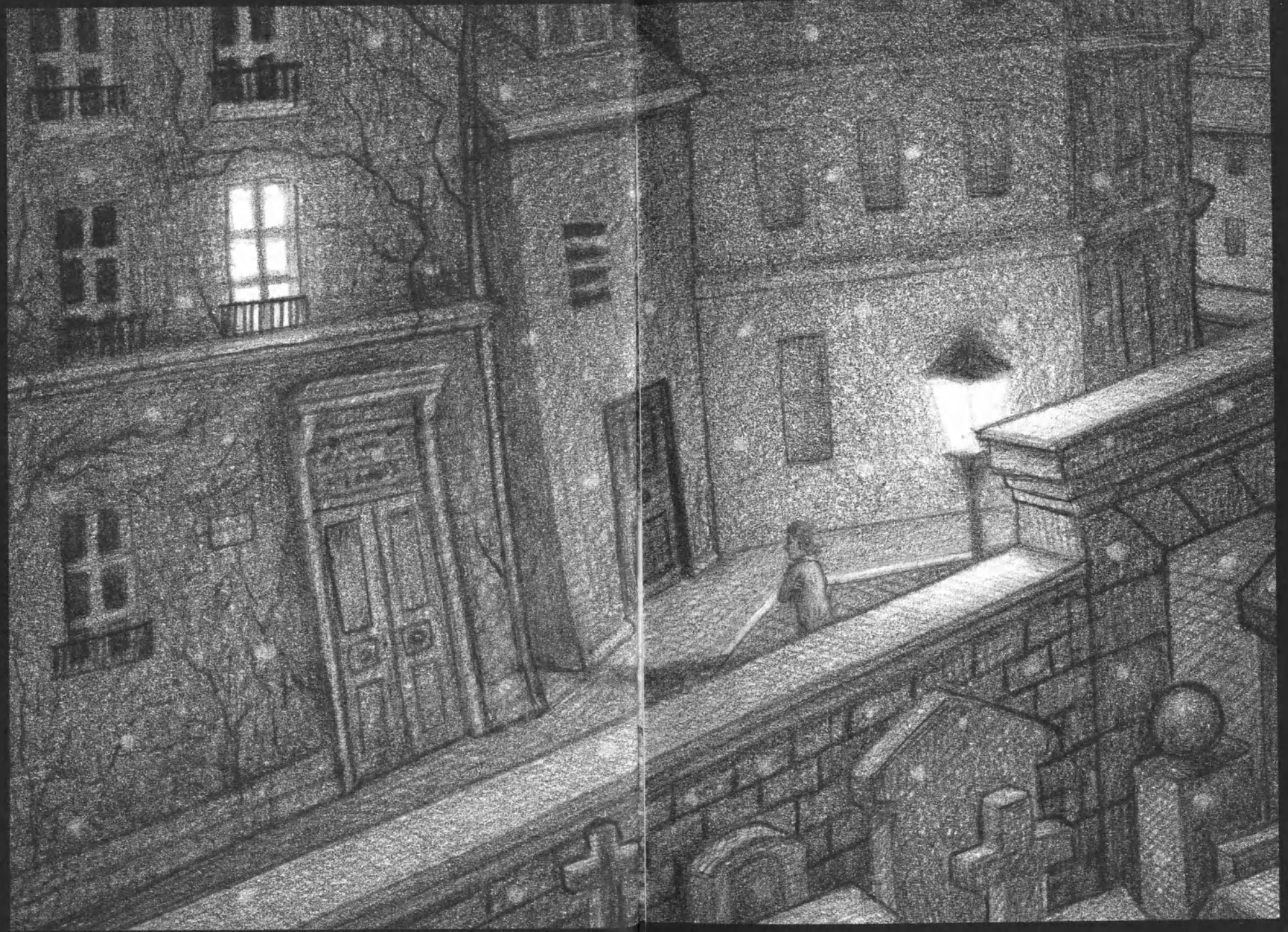

4

Fereastra

HUGO RĂMASE ÎN ÎNTUNERIC în fața casei bătrânului. Își șterse fulgii de zăpadă de pe gene și începu să se joace cu nasturii murdari ai jachetei lui subțiri, frecându-i între degete așa cum frecase coperta carnețelului său.

Apoi ridică de jos o piatră și o aruncă într-una din ferestre, și în clipa următoare se auzi un *clinc* puternic.

Draperiile se desfăcură și o fată se uită afară. Pentru o clipă, Hugo se gândi că greșise fereastra, dar apoi o recunoscu pe fată.

Era fata din prăvălia cu jucării. Hugo se pregătea să strige la ea, dar ea își duse un deget la buze și îi făcu semn să aștepte acolo. Apoi draperiile se închiseră.

Hugo rămase tremurând în frig, și câteva minute mai târziu fata apăru din spatele clădirii și se apropie în fugă de el.

— Cine ești? îl întrebă.

— Bunicul tău mi-a furat carnețelul. Trebuie să-l iau înapoi înainte să-l pună pe foc.

— Papa Georges nu este bunicul meu, spuse fata. Și nu e hoț. Tu ești.

— Nu, nu sunt!

— Te-am văzut.

— Cum puteai să mă vezi? Bătrânul te-a trimis de acolo înainte să ajung eu la prăvălie.

— Ah, deci și tu mă spionai. Ei bine, atunci suntem chit.

Hugo o privi curios pe fată.

— Lasă-mă să intru în casă.

— Nu pot să fac asta. Trebuie să pleci.

— Nu plec până nu-mi iau carnețelul.

Hugo luă o altă piatră de jos ca să arunce în fereastră, dar fata îi prinse mâna și-i smulse piatra dintre degete. Era puțin mai înaltă decât el.

— Ești nebun? șopti ea. Nu trebuie să mă vadă aici cu tine. De ce ții morțiș să-ți iei înapoi carnetul?

— Nu pot să-ți spun.

Hugo încercă să ia o altă piatră, dar fata îl trânti jos și-l ținu acolo.

— Ascultă, nu pot să te las să intri în casă, dar îți promit că o să am grijă să nu-ți ardă carnetul. Du-te înapoi la prăvălie mâine și cere-i-l din nou.

Hugo se uită în ochii ei mari și întunecați și își dădu seama că nu avea de ales. Ea îl lăsă să se ridice, iar băiatul o luă la fugă prin ninsoarea nopții.

5

Tatăl lui Hugo

HUGO O ȚINU TOT ÎNTR-O FUGĂ până ajunse în cămăruța lui secretă. Încercă să aprindă lumina, uitând, ca de obicei, că becul din tavan era ars. Scăpără un chibrit, privi cum izbucnește flacăra, și aprinse câteva lumânări. Încăperea se umplu de o lumină caldă, gălbuie, și pe pereți începură să danseze umbre uriașe.

Degetele lui Hugo alunecară instinctiv către buzunarul gol unde fusese carnețelul lui. Neștiind ce altceva să facă, se îndreptă către o grămadă de cutii

aflate în colțul camerei și le dădu deoparte, descoperind o tainiță în perete.

Hugo bägă mâna înăuntru și trase afară un obiect mare și greu.

Dezlegă sforile roase și desfăcu pânza care acoperea obiectul.

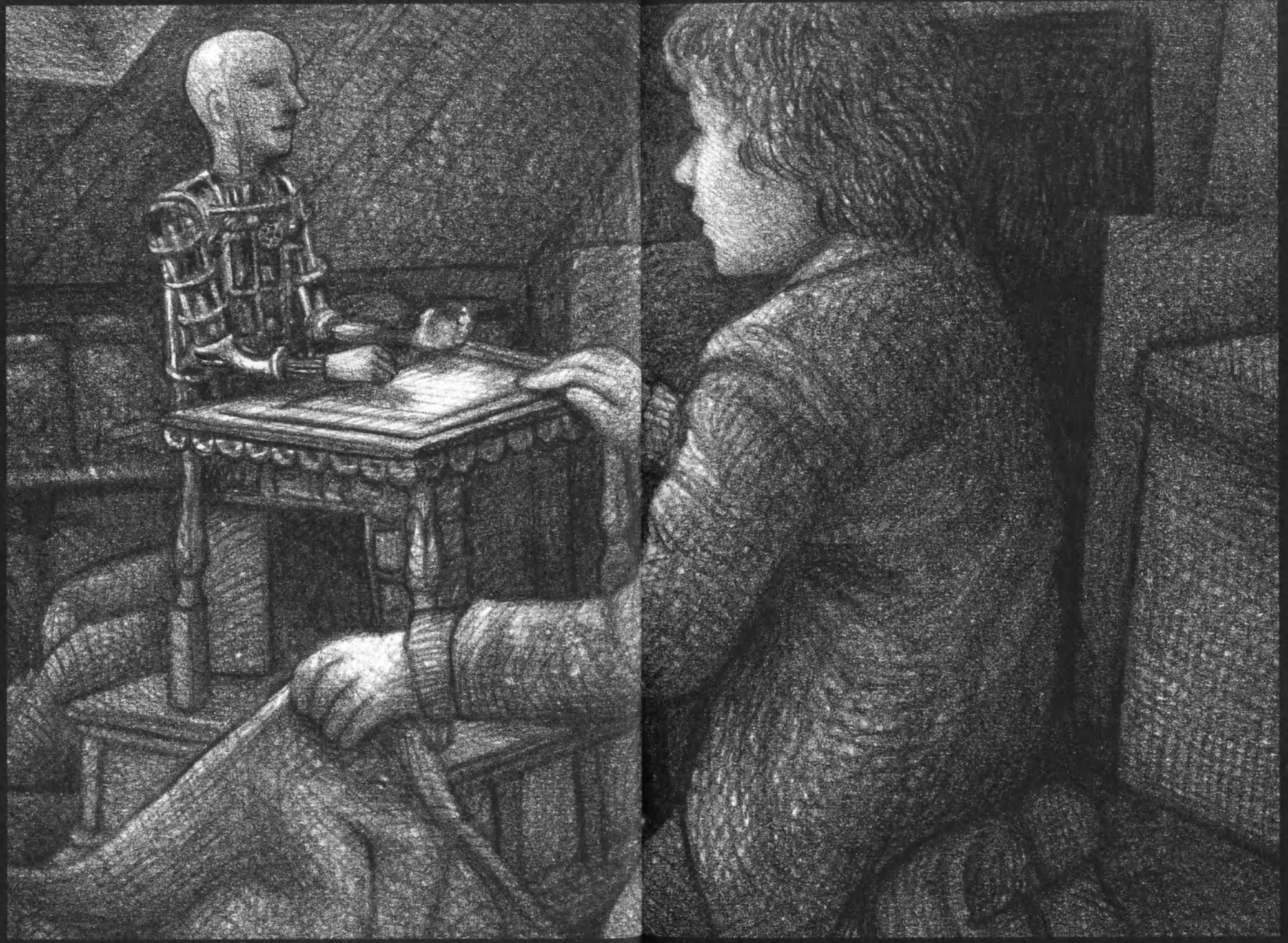

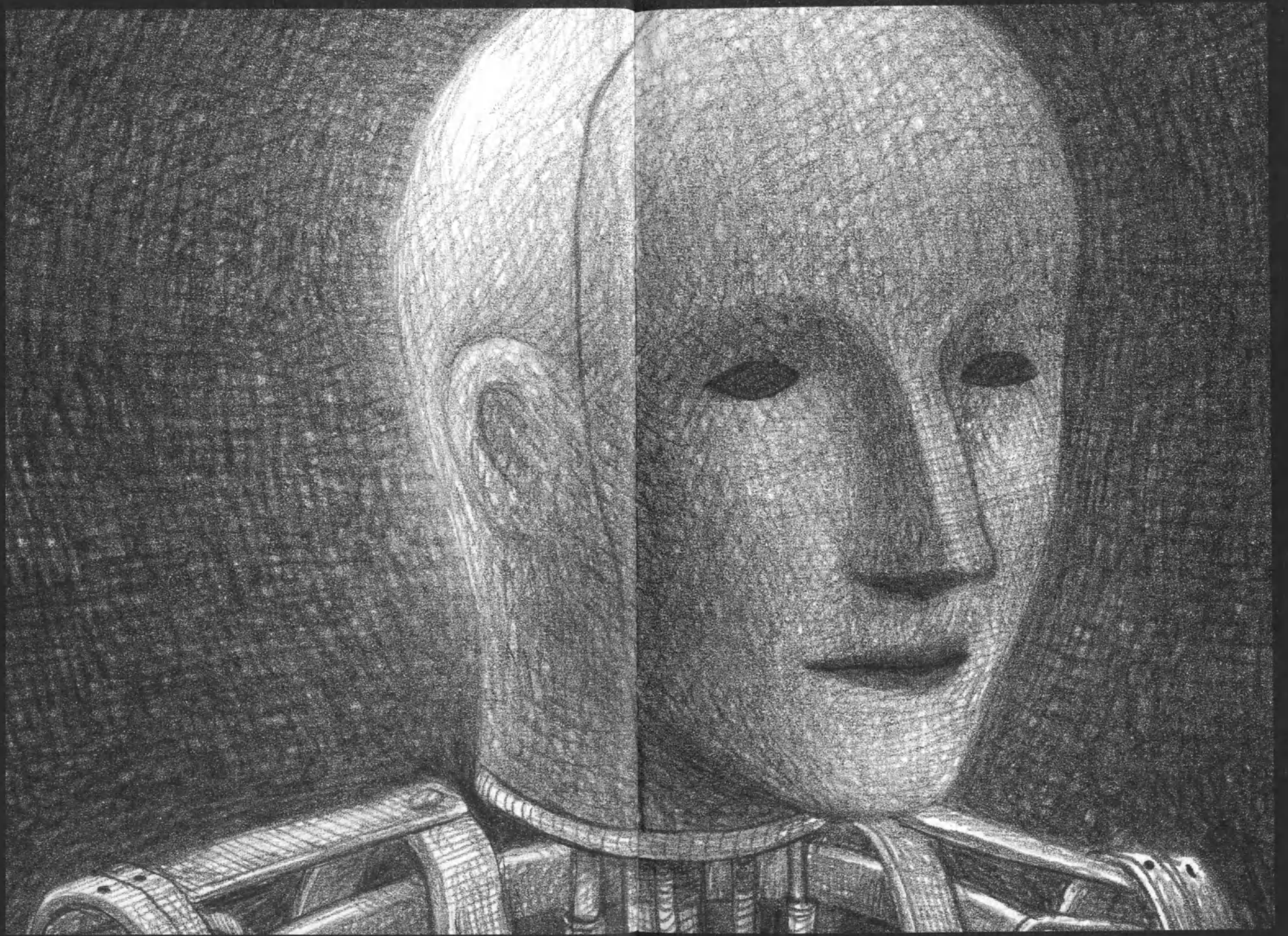

Omul era construit în întregime din rotițe de ceas și mecanisme fine. Din prima clipă în care tatăl lui îi spusese despre el, omul mecanic devenise centrul vieții lui Hugo.

Tatăl lui Hugo avusese o ceasornicărie, și lucra și cu jumătate de normă într-un vechi muzeu, unde se îngrijea de ceasurile de acolo. Într-o seară venise acasă mai târziu decât de obicei.

„Căpitane", îi spusese lui Hugo, care era deja în pat. „Îmi pare rău că am ajuns așa de târziu, dar în seara asta am găsit la muzeu ceva fascinant... sus în pod. Se pare că nimeni nu știe cum a ajuns acolo. Nici măcar bătrânul paznic nu-și aduce aminte de nimic, dar e adevărat că el oricum nu-și amintește prea multe. E cea mai frumoasă și cea mai complicată mașinărie pe care am văzut-o vreodată. Păcat că muzeul n-a avut grijă de ea.

„Ce este?" a întrebat Hugo.

„Un *automat.*"

„Ce e asta?"

„E o figură cu mecanism de ceas, ca o cutie muzicală sau o jucărie, doar că e de o mie de ori mai complicată. Am mai văzut câteva până acum, o pasăre care cântă într-o colivie și un acrobat mecanic pe un trapez. Dar asta este mult mai complexă și mai interesantă decât ele."

„De ce?" întrebă repede Hugo.

„Asta poate să *scrie.* Cel puțin așa cred. Omul are un toc în mână și stă așezat la un pupitru. M-am uitat în el și am văzut acolo sute de piese micuțe, printre care zeci de rotițe care pe margine au șanțuri și caneluri. Sunt sigur că, dacă ar funcționa, ai putea să-i întorci mecanismul, să așezi o foaie de hârtie pe pupitru, și toate părticelele alea se vor pune împreună în mișcare și vor face ca brațul să se miște în așa fel încât să scrie ceva. Poate că ar scrie o poezie sau o ghicitoare. Dar e prea stricat și prea ruginit ca să mai facă mare lucru acum."

„Cine l-a construit?" întrebă Hugo.

„Nimeni de la muzeu nu știe, dar celelalte automate pe care le-am văzut erau construite de magicieni ca să le folosească în spectacolele lor."

„Magicieni?" întrebă Hugo însuflețit.

„Unii magicieni au fost la început ceasornicari. S-au folosit de cunoștințele lor despre mecanică pentru a construi aceste automate cu care să își uluiască publicul. Singurul scop al mașinăriilor era să umple lumea de uimire, și au reușit. Nimeni din public nu-și putea da seama cum reușeau aceste misterioase mașinării să danseze, să scrie sau să cânte. Era ca și cum magicienii ar fi creat o viață artificială, dar secretul stătea de fiecare dată în mecanismul de ceas."

„Și *tu* ești ceasornicar", spuse Hugo. „Așa că ar trebui să poți să-l repari."

„Nu știu. E destul de ruginit și-i lipsesc o mulțime de piese. Și mai am destule lucruri pe care trebuie să le repar."

Și Hugo se pricepea la ceasuri. Era un talent moștenit. Tatăl lui Hugo adusese mereu acasă ceasuri stricate cu care să se joace fiul lui, și când ajunsese la șase ani, Hugo putea să repare aproape orice. Mai târziu, când se ducea pe la tatăl lui la ceasornicărie, Hugo îl urmărea cu atenție, iar apoi, când își pierdea răbdarea, făcea mici animale mecanice din piesele care zăceau pe acolo. Tatăl lui Hugo ținea plin de mândrie toate aceste creații pe masa lui de lucru.

„Pot să văd automatul?" întrebă Hugo. „Te rog."

Câteva seri mai târziu, tatăl lui Hugo îl strecură pe Hugo în podul muzeului. În lumina în care pluteau

firișoare de praf, Hugo văzu machete sparte de nave și capete de statui și firme vechi și grămezi de uși sparte. Mai erau acolo borcane de sticlă umplute cu niște lichide ciudate, și păsări împăiate, și pisici împăiate încremenite într-un salt pe un stativ de lemn.

În cele din urmă, tatăl lui ridică un cearșaf alb murdar, și el îl văzu pe omul mecanic. Din acea clipă, Hugo știu că nu va uita niciodată acea stare creată de prima impresie. Mașinăria era atât de complicată, atât de elaborată, încât aproape că ameți privind-o. Chiar și așa deteriorată cum era, părea cu adevărat frumoasă.

„Poți s-o repari", șopti Hugo. „Nu vrei să știi ce poate să scrie? Atunci, să-i întoarcem mecanismul și o să vedem ce spune mesajul."

„O să vedem dacă o să am timp, cu toate ceasurile stricate de la atelier și din muzeu, Hugo", spuse tatăl lui.

Dar în timp ce lucra în atelierul lui, tatăl lui Hugo se gândea întruna la automat.

Curând, tatăl lui Hugo umpluse câteva carnețele cu desene ale automatului. Îl desfăcu și îl demontă cu grijă. Desenă în detaliu fiecare element, apoi curăță toate piesele și începu să le așeze cu grijă la loc. De ziua de naștere a lui Hugo, tatăl lui îl duse la un film, așa cum făcea de obicei, apoi îi dărui unul dintre carnețele.

Cu timpul, tatăl lui Hugo deveni obsedat de dorința de a pune în mișcare automatul. Îl mai aduse de câteva ori pe Hugo la muzeu și îi explică modul în care

funcționau mecanismele. Erau amândoi încrezători că automatul putea fi reparat, și vorbeau despre ce ar putea scrie el, odată pus în mișcare. Hugo și tatăl lui începură să se gândească la automat ca la un animal rănit pe care îl îngrijeau pentru a se vindeca.

Într-o noapte, bătrânul paznic uită că tatăl lui Hugo era sus în pod și încuie ușa, închizându-l acolo.

Hugo nu-și putu da seama ce se întâmplase după.

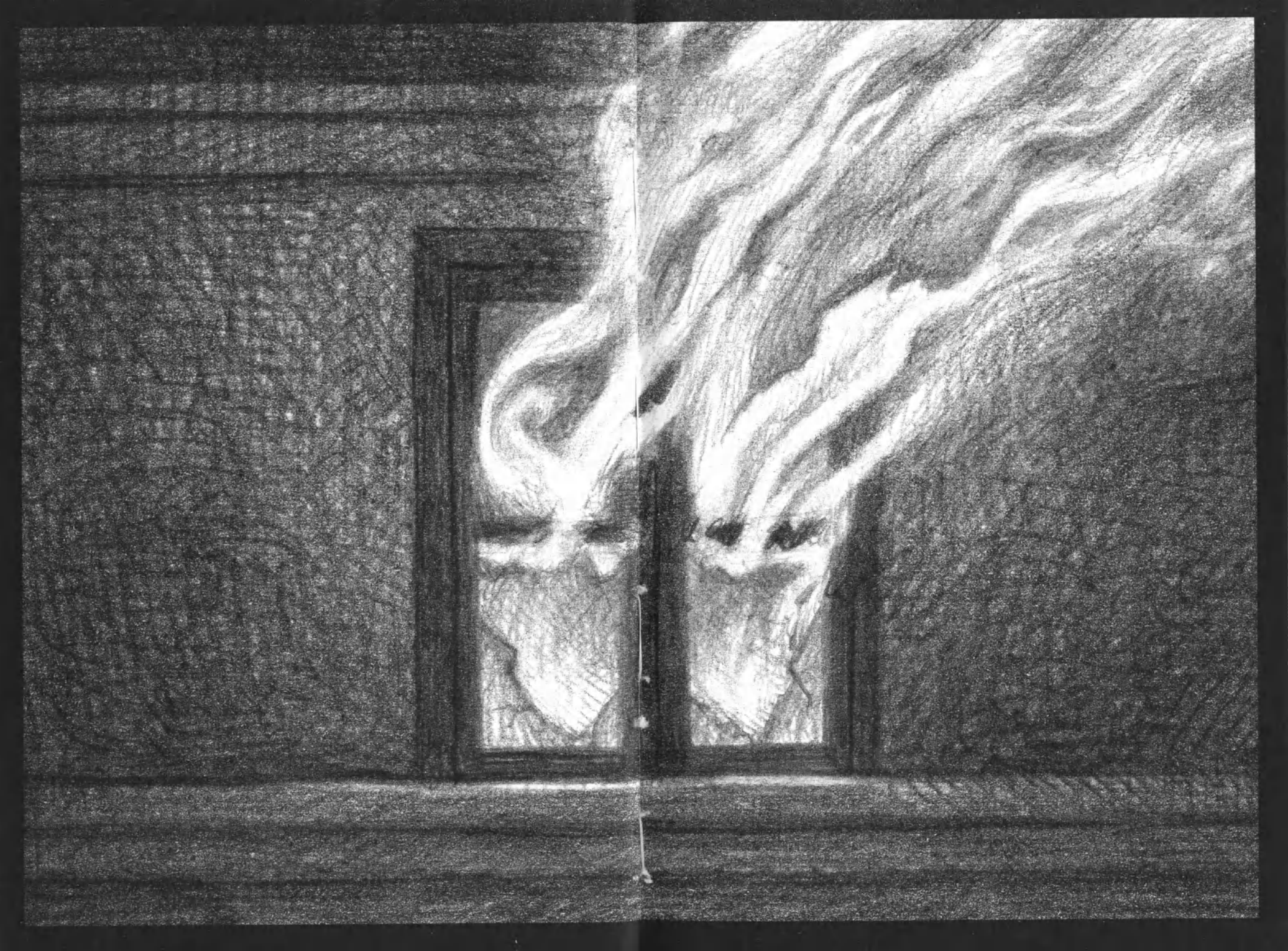

Nimeni nu știa cum izbucnise focul, dar acesta cuprinse întreaga clădire în doar câteva minute.

Hugo rămase treaz toată noaptea, așteptându-l pe tatăl său să vină acasă. Niciodată nu mai întârziase atât. Dar, a doua zi de dimineață, când în cele din urmă ușa se deschise, în prag nu era tata.

Era unchiul Claude.

„Strânge-ți repede lucrurile, nepoate", spusese unchiul Claude, și răsuflarea îi mirosea a băutură, ca de obicei. Unchiul Claude își potrivi cu o mână ochelarii mici cu ramă de metal, iar cu cealaltă își șterse ochii injectați. „Tatăl tău a murit, și pentru că sunt singura rudă pe care o mai ai, te iau să stai cu mine."

Hugo, care nu dormise toată noaptea, nici nu înțelese prea bine ce-i spunea unchiul lui. Își amintea cum își simțise sângele zvâcnindu-i tare în urechi, asemenea ritmului bătăilor de ceas. Ca în transă, își puse hainele într-o valijoară, își adună câteva unelte și pachetul cu cărți de joc, apoi strecură într-un buzunar carnețelul cu coperte de carton al tatălui său.

În timp ce străbăteau străzile înghețate ale orașului, unchiul lui îi povesti despre foc și despre ușa încuiată. Hugo voi să se lase jos, să se întindă pe trotuar și să dispară, înghițit de pământ. Totul nu era decât din vina lui! El voise ca tatăl lui să repare mașinăria, și acum, din cauza lui, murise.

„O să fii ucenicul meu", îl auzi el ca prin ceață pe unchiul său spunând în timp ce mergeau mai departe. „O să locuiești în gară cu mine și o să-ți arăt cum să ai grijă de ceasuri. «Ucenic Ceasornicar.» E o funcție bună pentru un băiat. Și pe urmă, încep să fiu prea bătrân ca să mă mai cocoț prin pereți."

Un milion de întrebări pluteau prin ceața din mintea lui Hugo, dar singura pe care o puse cu voce tare fu „și școala...?" Mâna lui Hugo strângea cu putere carnețelul din buzunar, și începu să frece distrat cu arătătorul coperta de carton.

Unchiul lui râse.

„Ah, nepoate, ai noroc. Ai terminat-o cu școala. Odată ce intri în pereții gării, n-o să mai ai timp de ea. Ar trebui să-mi fii recunoscător." Unchiul Claude îl bătu pe băiat pe spate și spuse: „Te tragi dintr-un lung șir de orologieri. Tatăl tău ar fi mândru de tine. Acum grăbește-te."

Unchiul Claude își drese glasul. Băgă mâna în buzunar, scoase un clondir unsuros de argint și trase o dușcă.

Cuvântul *orologier* fusese înscris pe ușa prăvăliei tatălui său. Hugo știa că înseamnă ceasornicar, și întotdeauna se gândise că și el va deveni ceasornicar, asemenea tatălui său. Dar după ce descoperise automatul, Hugo începuse să aibă alte gânduri. Voia să devină magician. Lui Hugo îi trecu prin minte că ar putea să fugă, dar în acel moment, ca și cum i-ar fi citit gândurile,

unchiul Claude îl apucă pe băiat de ceafă și nu-i mai dă du drumul până ce ajunseră la gară.

Și astfel Hugo a început să lucreze toată ziua în întuneric la ceasuri. De multe ori își imaginase că propriul lui cap este plin de rotițe și arcuri la fel ca un mecanism, și simțea o legătură tainică între el și orice mașinărie pe care o atingea. Îi plăcea să învețe cum funcționau ceasurile din gară, și simțea o oarecare satisfacție când știa că putea să se cocoațe prin pereți și să repare în taină ceasurile fără ca nimeni să-l vadă. Dar mâncarea era mult prea puțină, și unchiul Claude țipa la Hugo, îl lovea peste încheieturile degetelor atunci când greșea, și îl obliga să doarmă pe podea.

Unchiul Claude îl învață pe Hugo cum să fure, lucru pe care Hugo îl ura mai mult ca orice, dar uneori era singura modalitate de a face rost de mâncare. Aproape în fiecare noapte Hugo plângea pe înfundate până ce adormea, și visa ceasuri stricate și focuri.

Curând, unchiul Claude începu să dispară ore în șir, lăsându-l pe Hugo să aibă singur grijă de ceasuri, de două

ori pe zi. Uneori unchiul lui se întorcea doar noaptea târziu; și apoi, într-o zi unchiul nu a mai venit deloc.

Hugo se temea că dacă pleacă, unchiul lui îl va găsi, dar în cele din urmă, în a treia noapte în care unchiul lui nu se întorsese, se hotărî să plece. Își strânse lucrurile și ieși în fugă din gară. Îi era foame și se simțea obosit și habar n-avea unde să se ducă. Își croi drum pe străzile înguste ale orașului, mergând la întâmplare, îngrozit că ar putea îngheța și muri înainte să găsească un loc unde să se adăpostească. Mergea cu capul în jos, căci vântul era tăios, și în cele din urmă Hugo se trezi, cu totul întâmplător, în fața ruinelor muzeului surpat de foc. Tot ceea ce mai rămăsese din clădire era un zid de cărămidă prăbușit, cu câteva ferestre în spatele cărora nu se vedea decât cerul întunecat. Poliția pusese de jur împrejur bariere de lemn, dar nimeni nu începuse încă să curețe locul. În fața lui Hugo se afla o grămadă uriașă de bucăți de metal răsucite, scânduri de lemn și cărămizi năruite. Și apoi, ceva în grămada aceea uriașă de ruine îi atrase atenția.

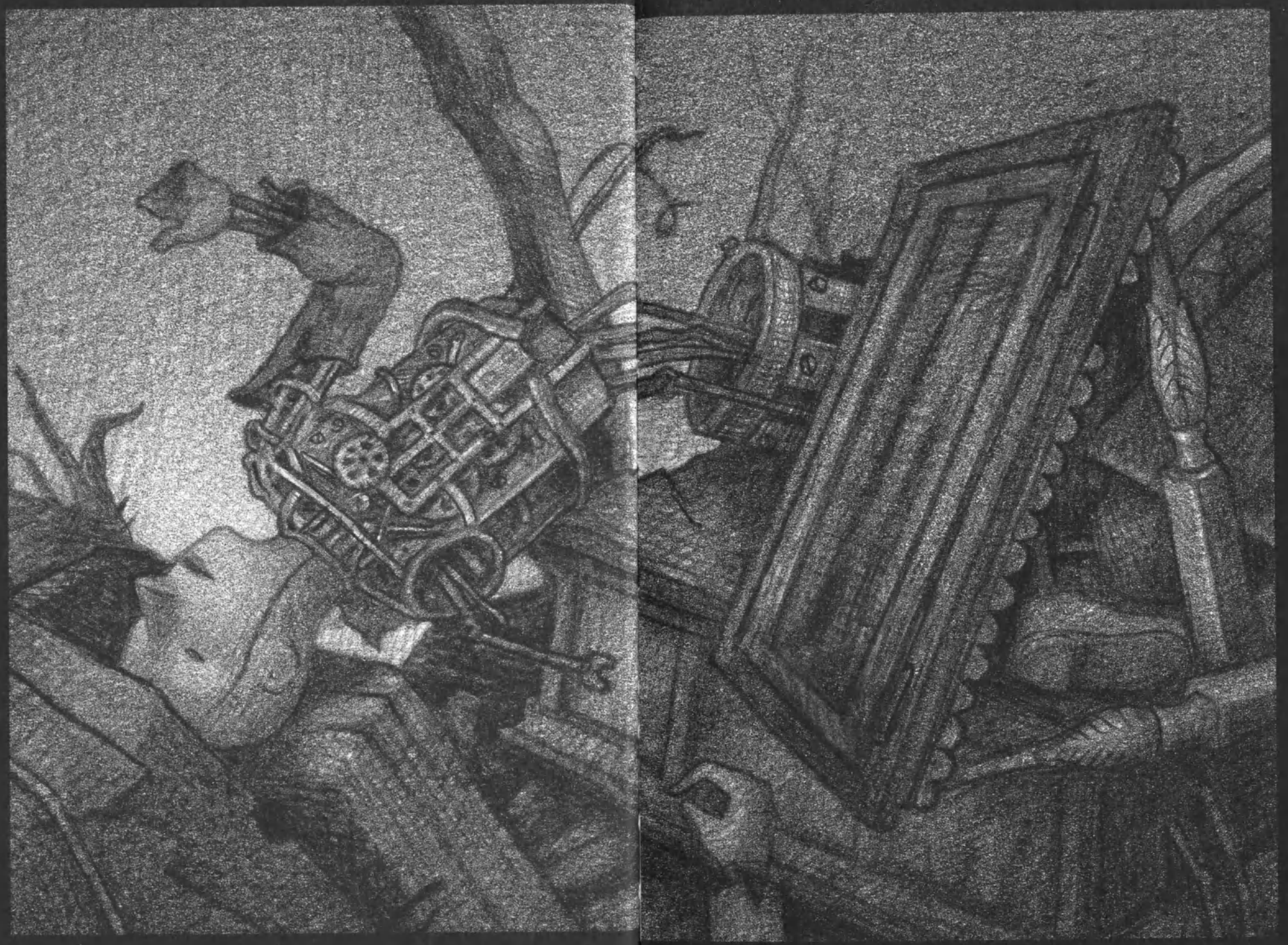

Zăcea acolo, ca și cum ar face o acuzație, amintindu-i lui Hugo că totul în viața lui fusese distrus. Se așeză și rămase privindu-l îndelung.

Minutele se scurseră.

Undeva, în depărtare, se auzeau câinii lătrând, iar zgomotele măturătorilor de stradă spărgeau liniștea nopții. Unde se putea duce Hugo? Ce ar trebui să facă? Nu mai avea pe nimeni. Chiar și automatul era mort.

Își luă puținele lucruri și se îndepărtă. Dar continua să se uite înapoi la mașinăria stricată, și dintr-un oarecare motiv simți că nu putea s-o lase acolo. După toată munca tatălui său, automatul îi aparținea lui. Hugo trase adânc aer în piept, se întoarse și îndepărtă rămășițele arse ale focului. Automatul era greu și desfăcut în mai multe bucăți, dar îl adună și, neavând un alt loc unde să se ducă, se întoarse în gara pe care o ura atât de mult.

Drumul de întoarcere fu chinuitor, cu lucrurile lui agățate pe umăr și cu bucățile înnegrite și deformate de foc ale automatului atârnându-i greu în brațe și pe spate. Nici măcar nu știa ce avea să facă cu ele odată ajuns în camera lui.

Pentru că era târziu în noapte, reuși să bage lucrurile într-o gură de aerisire fără să-l vadă nimeni. Avu nevoie de câteva drumuri prin cotloanele din pereți pentru a duce totul în camera lui. Când termină, mâinile îi erau

pline de zgârieturi, iar brațele și spatele îl dureau îngrozitor. Hugo așeză toate bucățile pe podea și se spălă pe mâini în ligheanul de lângă pat, pe care îl umplu în chiuveta din micuța lui bucătărie. Privi îndelung bucățile deformate de metal și se bucură că unchiul lui nu se întorsese încă.

„Repară-l!"

Hugo tresări. Ar fi putut jura că auzise o voce șoptindu-i în ureche. Se uită în jur, așteptându-se să-l vadă pe unchiul său, dar încăperea era goală. Hugo nu știa dacă erau propriile lui gânduri, sau dacă era o fantomă, dar auzise limpede cuvintele.

„Repară-l!"

Hugo se uită la mașinărie și își spuse că nu va fi în stare să o facă. Arăta mult mai rău decât înainte. Dar încă mai avea carnețelul tatălui său. Poate că se putea folosi de desenele tatălui său pentru a reface părțile care lipseau.

Hugo începu să simtă tot mai mult nevoia de a încerca. Cel puțin, dacă reușea să o facă, nu va mai fi atât de singur.

Hugo știa că va fi periculos să rămână la gară. Unchiul său se putea întoarce, iar până atunci, era sigur că dacă Inspectorul Gării afla că el era acolo singur, îl va închide

în celula aceea micuță din biroul lui și pe urmă îl va trimite la orfelinat. Apoi automatul va fi probabil aruncat sau distrus.

Hugo își dădu repede seama că trebuia să facă în așa fel încât să pară că unchiul lui era încă acolo. Va menține ceasurile în funcțiune, făcându-le să meargă cu toată precizia, și va lua cecurile de plată ale unchiului său de la birou atunci când nimeni nu-l va vedea (deși nu știa cum să le încaseze). Și în primul rând, Hugo se va strădui să rămână invizibil.

De atunci se scurseseră trei luni. Hugo își trecu degetele peste brațul automatului și se uită la chipul lui. Studiase cu mare atenție desenele din carnețelul tatălui său și făcuse un progres semnificativ. Îi pictase din nou fața, și acum automatul avea o expresie ciudată. Îi amintea de tatăl lui, de felul în care întotdeauna părea să se gândească la trei lucruri odată. Mâna de lemn proaspăt lustruită era acum așezată pe pupitru, așa cum fusese odinioară, așteptând ca Hugo să-i facă un nou toc.

Hugo se gândise mereu la ceea ce avea să scrie în final automatul. Și cu cât lucra mai mult la el, cu atât ajunse să fie convins de ceva ce știa că era o idee absolut nebunească. Hugo era sigur că ceea ce urma să scrie omul mecanic avea să reprezinte răspunsul la toate întrebările lui, și că o

să-i spună ce trebuia să facă acum, când rămăsese singur. Cuvintele scrise aveau să-i salveze viața.

Ori de câte ori își închipuia acele cuvinte, le vedea întotdeauna așternute pe hârtie cu scrisul tatălui său. Poate că tata, pe când lucra la automat în podul muzeului, schimbase acele părți mecanice micuțe pentru ca automatul să scrie alte cuvinte, ceva numai pentru Hugo. În fond, era posibil.

Acum, tot ce avea de făcut era să ia înapoi carnețelul de la bătrân ca să își poată termina lucrul și să citească mesajul de la tatăl lui.

6

Cenușa

A DOUA ZI, LA REVĂRSATUL ZORILOR, bătrânul deschidea prăvălia cu jucării când Hugo se apropie de el.

— M-am gândit eu c-o să te văd azi, spuse bătrânul, întorcându-se către Hugo.

Băgă mâna în buzunar, scoase o batistă înnodată și i-o întinse. Ochii lui Hugo se făcură mari, plini de speranță. Dar în clipa în care luă batista din mâna bătrânului, înțelese ce primise.

I se puse un nod în gât și ochii i se umplură de lacrimi când desfăcu batista.

Hugo atinse ușor cenușa și apoi dădu drumul batistei să cadă pe podea. Se trase înapoi clătinându-se. Toate planurile lui, toate visurile, totul dispăruse în grămăjoara aceea de cenușă care acum se împrăștiase pe jos. Hugo se repezi la bătrân, dar bătrânul fu mai rapid decât el și îl prinse de brațe.

— Ce legătură ai tu cu carnetul ăsta? îl întrebă el, scuturându-l pe Hugo. De ce nu vrei să-mi spui?

Hugo plângea. Încercând să se elibereze din brațele bătrânului, văzu ceva ciudat. Și bătrânul avea lacrimi în ochi. De ce naiba plângea *el*?

— Pleacă de-aici, șopti bătrânul, dându-i drumul lui Hugo. Te rog, pleacă. S-a terminat.

Hugo își șterse ochii cu mâinile lui murdare, pline de cenușă, lăsând dâre lungi și întunecate pe obraz. Apoi se întoarse și fugi cât putu de repede.

Hugo era epuizat, dar era vremea să verifice din nou ceasurile. Pentru o clipă, se gândi că ar putea să se predea. Acum n-o să mai primească niciodată mesajul automatului, așa că ar putea foarte bine să se ducă la Inspectorul Gării și apoi să fie trimis la orfelinat. Cel puțin acolo n-o să mai fie nevoit să fure mâncare și să-și facă griji că ceasurile s-ar putea strica. Dar gândul că ar putea pierde omul

mecanic era de nesuportat. Ajunsese să țină mult la el. Se simțea responsabil pentru el. Chiar dacă nu funcționa, cel puțin în gară Hugo îl avea lângă el.

Hugo se apucă să controleze ceasurile, dar oricât încerca să se gândească la altceva, în fața ochilor îi apărea întruna batista plină cu cenușă. Era furios pe bătrân, și nu putea să o ierte pe față pentru că îl mințise.

La sfârșitul zilei, Hugo își puse jos găleata plină cu unelte și se așeză lângă ceasul pe care tocmai îl verificase. Așeză în găleată ceasul de buzunar al unchiului său, își trase genunchii la bărbie și își prinse capul în palme.

Ticăitul monoton al ceasului îl făcu pe Hugo să închidă ochii și adormi, dar visă foc și se trezi brusc.

Frustrat și trist, și fiindcă terminase cu ceasurile, se întoarse în cele din urmă în camera lui și încercă să doarmă. Dar gândurile i se învârteau întruna, fără oprire, așa că întinse mâna și luă de pe una dintre cutiile de lângă pat o bucată de hârtie și un creion. Se așeză pe podea și se apucă să deseneze ceasuri și mecanisme, mașinării imaginare și magicieni pe scenă. Desenă automatul, de nenumărate ori. Continuă să deseneze până ce gândurile i se liniștiră. Apoi strecură desenele sub pat, peste teancul de alte desene pe care le făcuse, și adormi îmbrăcat.

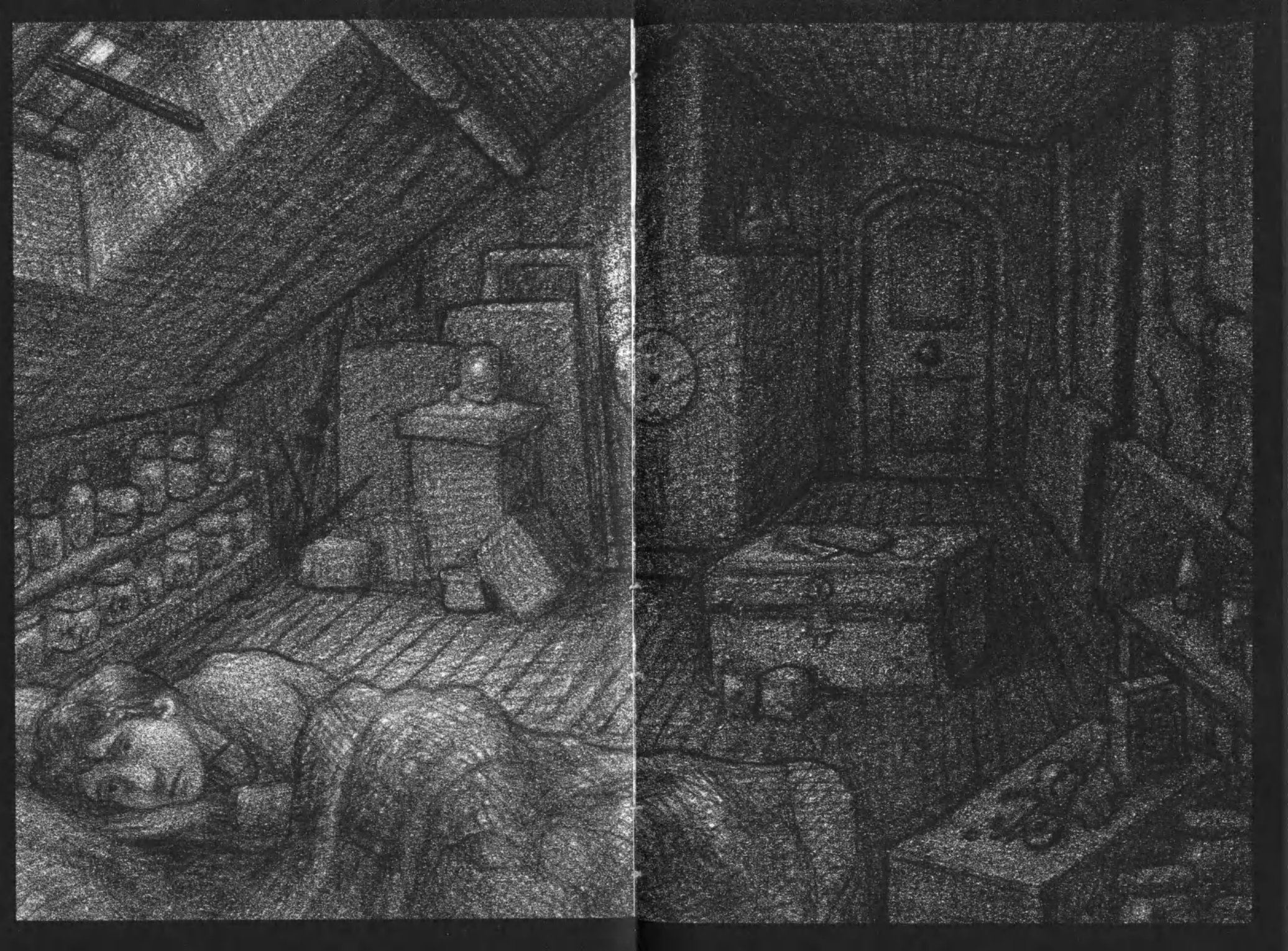

Veni dimineața, și ceasurile îl așteptau ca de obicei.

După ce Hugo își termină rondul, se spălă pe față și pe mâini în lighean. Îi era sete și simțea nevoia să bea niște cafea fierbinte. Era imposibil să fure cafea, pentru că cineva trebuia s-o toarne în ceașcă, așa că scotoci prin borcanele lui și găsi câțiva bănuți.

Hugo își cumpără cafeaua și se așeză pentru o clipă la una din mesele goale ale cafenelei. Prefera să plătească ce putea cu bănuții pe care îi găsea în fiecare săptămână, și încerca să nu fure nimic din ceea ce credea că au nevoie oamenii. Lua haine de la biroul de obiecte găsite și scotocea prin coșurile de gunoi după pâine veche. Uneori își îngăduia să fure sticle de lapte proaspăt sau croasanți care erau lăsați în fața cafenelei dimineața devreme, așa cum îl învățase unchiul lui. Jucăriile, evident, fuseseră o excepție de la regula lui.

Cafeaua era fierbinte. Hugo o lăsă să se mai răcească, și-și roti privirile prin gara mare pierdută în penumbră, uitându-se la călătorii care mergeau grăbiți într-o mie de locuri. Când îi vedea de sus, din spatele ceasurilor, întotdeauna se gândea la ei ca la niște rotițe zimțate care se învârteau într-un mecanism complicat. Dar aici aproape, în mijlocul zarvei și forfotei, totul părea doar zgomotos și fragmentat.

Când Hugo întinse din nou mâna spre ceașca de cafea, observă că pe masă apăruse o bucată de hârtie împăturită. Se uită în jur, dar nu se vedea nimeni în preajmă care să o fi putut lăsa. Desfăcu încet hârtia.

Pe ea scria: *Vino la librăria din cealaltă parte a gării.*

Asta era tot.

Apoi Hugo răsuci hârtia pe dos. Acolo mai scria ceva: *Carnetul tău nu a fost ars.*

7

Secrete

HUGO NU INTRASE NICIODATĂ în librărie, dar bineînțeles că știa exact unde se află. Cunoștea fiecare părticică din gară. De cealaltă parte a cafenelei, nu departe de principala sală de așteptare, se aflau două mese de lemn acoperite cu cărți, așezate de-o parte și de alta a unei uși pe care scria: R. LABISSE, LIBRAR, CĂRȚI NOI ȘI VECHI.

Când Hugo intră în prăvălie, un clopoțel sună deasupra ușii. Băiatul își freca nasturii de la jachetă, și unul se desprinse și îi rămase între degete. Îl strecură în buzunar, și continuă să îl frece acolo. Inima îi bătea cu putere, gata să-i spargă pieptul.

Prăvălia mirosea a hârtie veche, a praf și scorțișoară. Îi amintea de școală, și pentru o clipă mintea i se umplu de imagini plăcute din vechea lui viață. Cei mai buni prieteni ai săi, Antoine și Louis, aveau amândoi părul negru și le plăcea să pretindă că sunt frați. Hugo nu se mai gândise la ei de mult. Cel mai înalt dintre ei, Antoine, obișnuia să-i spună lui Hugo „Tictac" pentru că avea întotdeauna prin buzunare mecanisme de ceas. Hugo se întrebă ce-or mai făcând. Mai spuneau și acum că sunt frați? Îi simțeau oare lipsa?

Hugo își mai aminti că uneori, seara, tatăl lui îi citea din poveștile uluitoare, pline de aventuri, ale lui Jules Verne și dintr-o colecție de basme ale lui Hans Christian Andersen, care erau preferatele lui Hugo. Lui Hugo îi era dor să i se mai citească povești.

La tejghea, între două teancuri înalte de enciclopedii, stătea un bărbat. Hugo privi în jur. La început nu văzu pe nimeni în prăvălie, dar apoi, ca o sirenă ce se ivește dintr-un ocean de hârtie, fata își făcu apariția în cealaltă parte a încăperii. Închise cartea pe care o citea și îi făcu semn lui Hugo să se apropie.

— Papa Georges mai are carnețelul tău.

— De unde știu eu că nu mă minți? M-ai mințit și înainte.

— Nu te-am mințit. El te păcălește.

— De ce îmi spui toate astea? De ce vrei să mă ajuți?

Fata se gândi pentru o clipă.

— Vreau să văd ce e în carnețelul tău.

— Nu se poate. E secret, spuse Hugo.

— Bun. Îmi plac secretele.

Hugo se gândi că era o fată foarte ciudată. Ea strigă spre bărbatul care se afla în fundul prăvăliei:

— *Monsieur* Labisse, iau cartea despre fotografie. O aduc înapoi repede.

— Da, da, bine, bine, răspunse el absent, și fata ieși din librărie fără să se uite la Hugo.

O parte din Hugo nu o credea pe fată. Poate că îl păcălea. Dar pentru că nu avea nimic de pierdut, se îndreptă către prăvălia cu jucării și așteptă până ce bătrânul termină de discutat cu niște clienți. Rotițele din capul lui se învârteau nebunește.

— Ce faci aici? întrebă bătrânul.

Hugo trase aer adânc în piept.

— Nu cred că mi-ai ars carnetul.

— Nu? Bătrânul păru surprins. Rămase câteva clipe pe gânduri, apoi spuse: Ei, de fapt nici nu-mi pasă. Poate că ai dreptate, poate că aia nici nu era cenușa de la carnetul tău, dar asta n-o să știi niciodată, nu-i așa?

Hugo mai făcu un pas către bătrân.

Bătrânul aranjă calm jucăriile pe tejghea și îi spuse băiatului:

— N-ar fi trebuit să te întorci aici, Hugo Cabret. Acum pleacă.

Și Hugo plecă. Dar mai târziu, pe când stătea singur în camera lui și, apoi, pe când se strecura tăcut prin pereți pentru a potrivi ceasurile, Hugo se gândi la automat. Se convinse că trebuia să mai încerce. A doua zi se întoarse la prăvălia cu jucării, și la fel și în ziua următoare. Noaptea, alte desene se adăugară teancului de sub pat.

În cele din urmă, în cea de-a treia zi, bătrânul se apropie de el cu o mătură cu coadă. Hugo făcu un pas înapoi, crezând că bătrânul voia să îl lovească. Dar acesta întinse coada măturii către Hugo și spuse:

— *Fă-te util.*

Hugo luă mătura și începu să mătură în jurul prăvăliei.

Bătrânul îl urmări cu atenție.

După ce termină de măturat, Hugo îi întinse mătura bătrânului și spuse:

— Acum dă-mi carnetul.

Bătrânul tuși și bagă mâna în buzunar și scoase câteva monede.

— Du-te și cumpără-mi un croasant și o cafea, asta dacă nu vrei să-mi furi și banii.

Hugo luă bucuros banii și se întoarse repede cu doi croasanți și două cafele. Mâncară și băură în tăcere.

După ce terminară, bătrânul se ridică de pe banca pe care stăteau, se duse în spatele tejghelei și găsi rămășițele șoricelului albastru cu arc pe care călcase Hugo când

fusese prins furând din prăvălie. Bătrânul așeză pe tejghea bucățile strivite ale jucăriei și spuse:

— Repară-l.

Hugo îl privi în tăcere pe bătrân.

— Am spus, repară-l, repetă bătrânul.

— Am nevoie de instrumentele mele, răspunse Hugo.

Bătrânul scoase o cutie mică de metal cu șurubelnițe micuțe, clești, pile și ciocănele de alamă.

— Folosește-le pe astea.

Hugo ezită pentru o clipă, apoi se apucă de treabă.

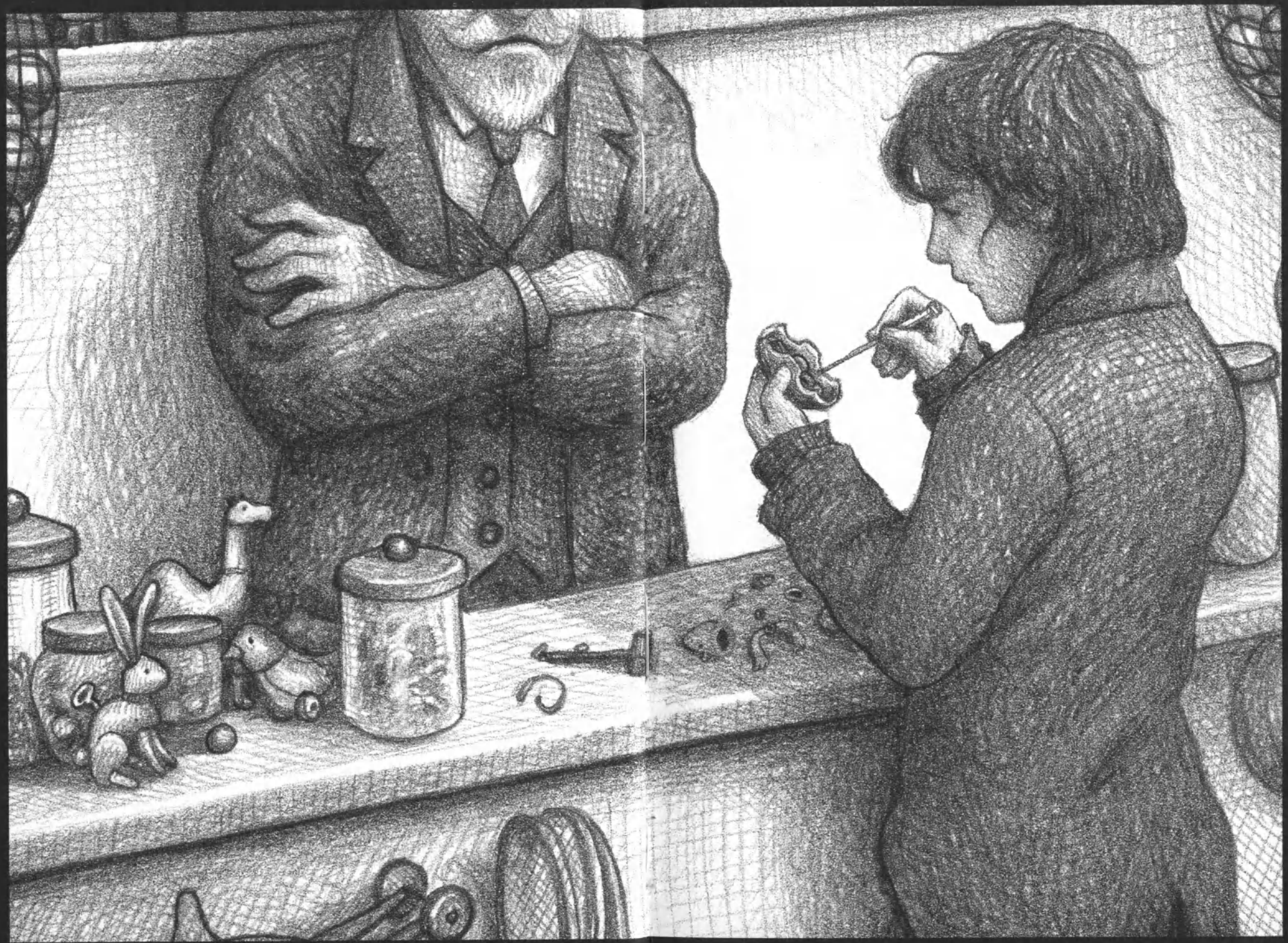

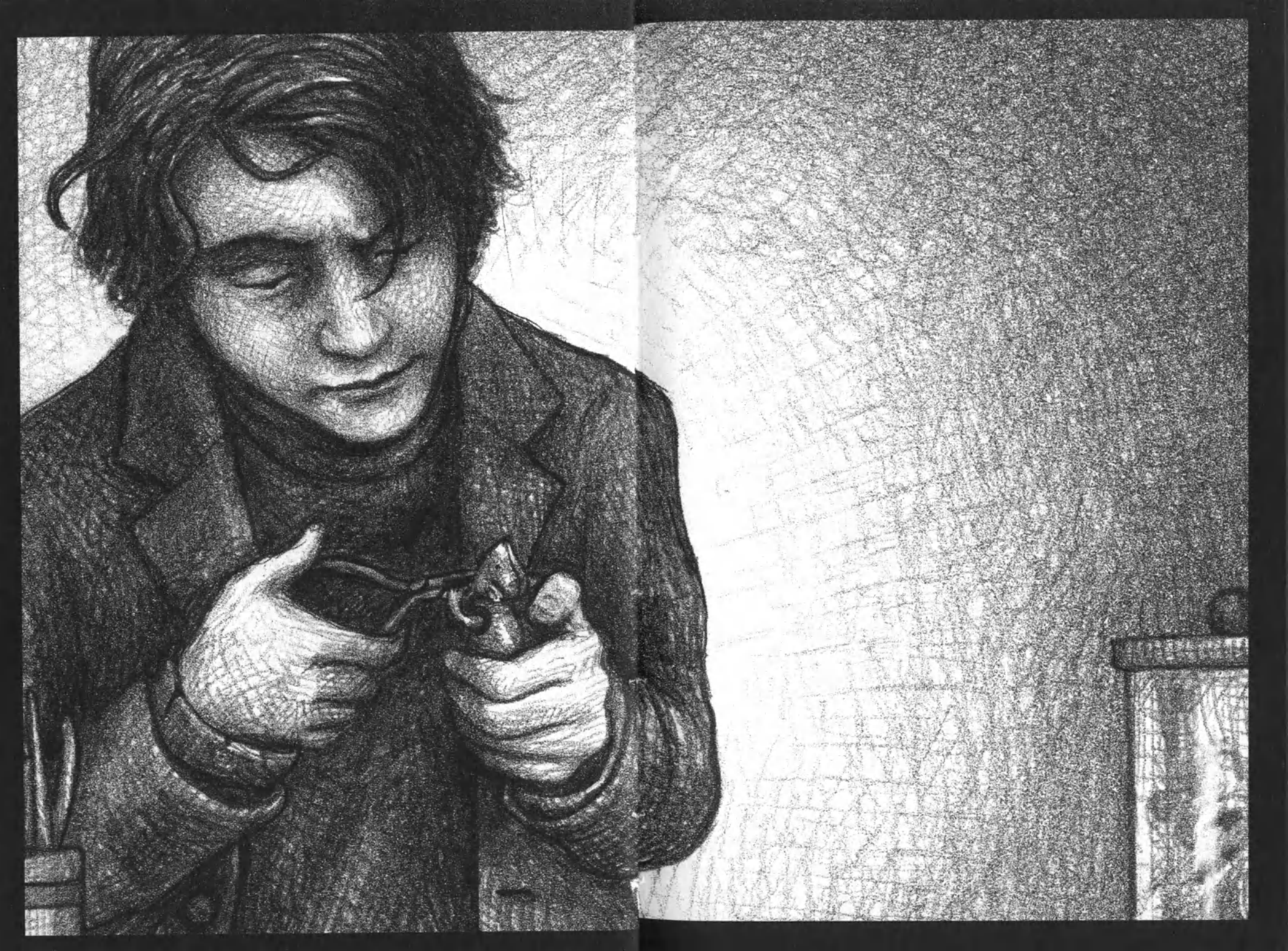

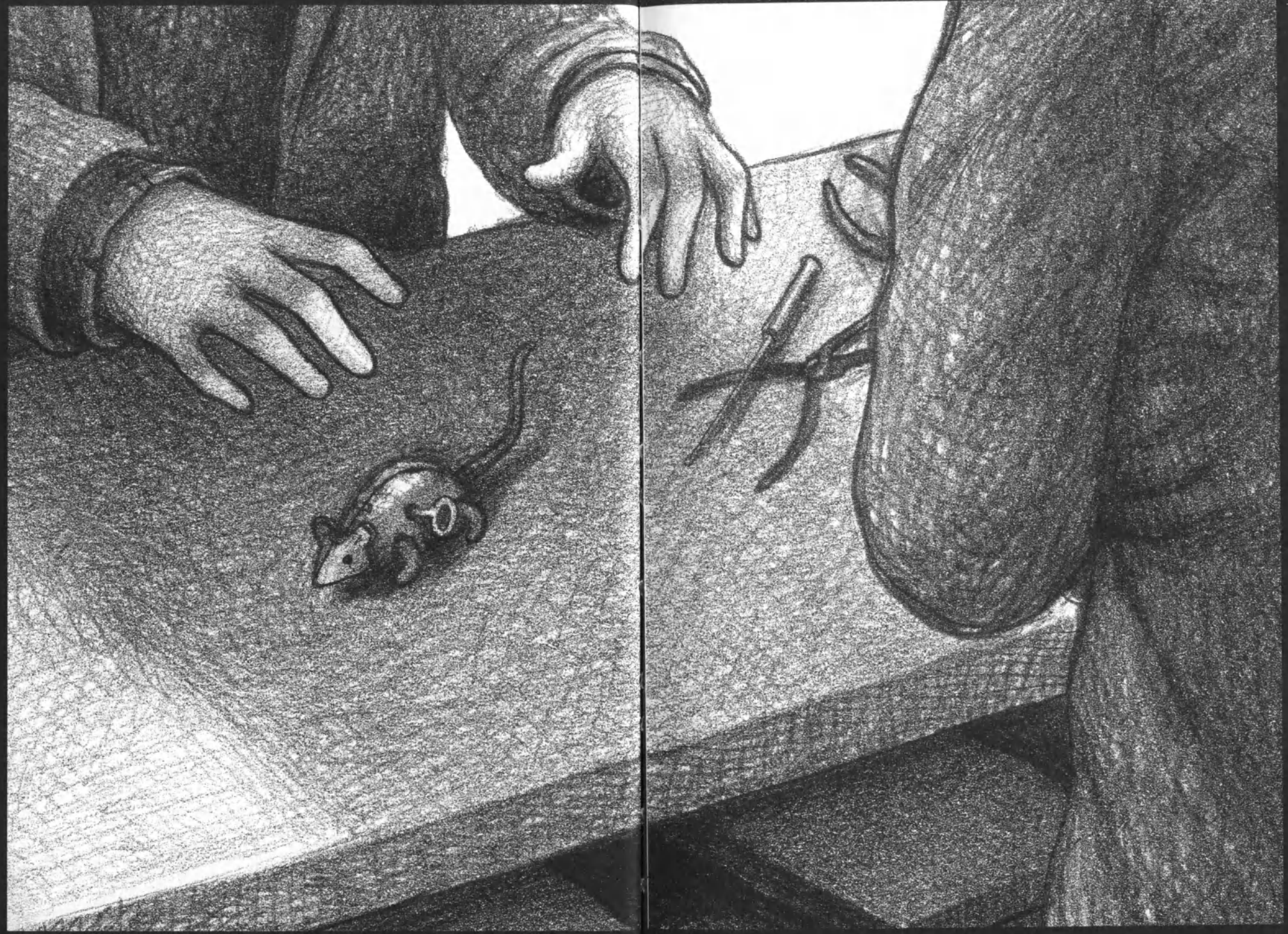

Șoricelul începu să alerge cu zgomot pe tejghea.

— Deci nu m-am înșelat, spuse bătrânul. Ai ceva talent. Și-acum, vrei să-mi spui de ce ai venit la mine? Îmi spui despre desenele din carnetul tău?

— Mai întâi dă-mi-l înapoi, spuse băiatul.

Bătrânul respiră adânc.

— Dacă *nu* ți-am ars carnetul, există o singură modalitate prin care m-aș putea gândi să ți-l dau înapoi. Copiii ca tine nu merită zdrențele pe care le poartă, dar cei mai mulți dintre copiii ca tine ar fi dispărut cu totul odată prinși. Și cei mai mulți dintre copiii ca tine nu se pricep atât de bine la lucrurile astea mecanice. Poate că vei dovedi că ești mai mult decât un simplu hoț. Poate că îți vei putea câștiga înapoi carnetul prin muncă. Dar nu uita, îți pui în joc timpul, pentru că ai putea lucra pentru mine luni în șir până să afli dacă te-ai înșelat sau nu în privința carnetului. Există posibilitatea ca el să fi dispărut deja. Ăsta e riscul pe care trebuie să ți-l asumi. Ai să vii la prăvălie în fiecare zi. Eu o să hotărăsc exact cât de mult trebuie să muncești pentru fiecare dintre lucrurile pe care le-ai furat, și eu sunt cel care hotărăște când ți-ai câștigat înapoi carnetul, dacă mai există încă. Ai înțeles?

— Eu am deja o slujbă, spuse Hugo.

Bătrânul râse.

— Hoția nu e o slujbă, băiete.

— Am altă slujbă, dar o să vin aici când o să pot.

— Începi de mâine, spuse bătrânul, și Hugo plecă în fugă pe coridorul gol, atent să nu facă zgomot cu tocurile ghetelor pe pardoseala de piatră.

Perspectiva nu era ideală, dar pentru Hugo era cel puțin un început.

8

Cărțile de joc

A DOUA ZI, DUPĂ CE-ȘI FĂCU RONDUL de dimineață pe la ceasuri, Hugo apăru la prăvălia cu jucării pregătit să se apuce de treabă. Își simțea toate rotițele din mintea lui învârtindu-se în direcții diferite. Acum era plin de speranță că o să-și recapete carnețelul, și în clipa următoare se simțea furios și plin de resentimente. Dar își făcu treaba. Mătură podeaua și puse ordine în cutiile mici din spatele tejghelei. Descâlci firele păsărilor care dădeau din aripi și vopsi din nou jucăriile ciobite. Repară jucăriile mecanice care se stricaseră.

Hugo se vedea acum înconjurat de mult mai multe piese mecanice decât își imaginase vreodată. Oriunde întorcea privirea, vedea găleți cu bucățele disparate de metal, motoare micuțe, mecanisme, arcuri, piulițe, șuruburi și staniol în culori vii. Hugo știa că nu trebuia să mai fure nimic, dar se simțea atât de tentat când se uita în jurul lui. Dacă își va recăpăta într-adevăr carnetul, va avea nevoie de mai multe piese.

Își frecă nasturii jachetei și strecură iute în buzunar mecanismele mărunte pe care le voia.

În timp ce Hugo muncea, bătrânul era ocupat cu niște cărți de joc. Tatăl lui Hugo îl învățase pe băiat să joace *solitaire*, și de multe ori îl distra cu câteva șmecherii cu cărțile. Era ceva la care Hugo nu se mai gândise de mult. Acum, urmărindu-l pe bătrân, văzu câteva lucruri care îl captivară. Bătrânul nu doar bătea cărțile de joc, ci le răsfira în formă de evantai și le făcea să țâșnească într-un pod arcuit, aruncându-le într-o succesiune rapidă dintr-o mână într-alta. Tăia tot pachetul cu o mână și făcea ca un al doilea evantai de cărți să apară în spatele primului. Făcu chiar și o carte să plutească în sus singură și apoi să coboare din nou în pachet. Cum putea un om așa de rău să facă niște lucruri atât de uluitoare?

Data următoare când Hugo veni la lucru își aduse pachetul lui de cărți. După ce termină aproape toată

treaba, se apropie plin de îndrăzneală de bătrân și puse pachetul jos.

— Arată-mi cum faci lucrurile alea cu cărțile.

— Cum fac ce? Cum joc *solitaire*?

— Cum răsfiri cărțile și le faci să zboare prin aer.

— Asta făceam? zise bătrânul. Nu eram atent. Acum du-te la treabă până nu-mi pierd răbdarea.

Hugo nu se mișcă de-acolo.

Bătrânul ezită. Îl privi pe băiat cu ochii mijiți, apoi luă din nou cărțile și le desfăcu în evantai în mână. Le făcu să danseze, să se înalțe și să plutească în aer.

Hugo stătea privindu-l plin de încântare, până ce vocea bătrânului îl trezi din transă.

— Gata. Du-te la treabă.

Dar tot restul zilei Hugo aruncă priviri pe furiș către bătrân, care continuă să facă lucruri uluitoare cu cărțile de joc. Uneori Hugo îi prindea privirea și avea impresia clară că bătrânul *voia* ca băiatul să vadă ce făcea, ca și cum ar fi dat un spectacol pentru el.

În cele din urmă, bătrânul adormi din nou, și Hugo simți o bătaie ușoară pe umăr. Se întoarse și o văzu pe fată, cu o carte cu o copertă de un roșu strălucitor sub braț. Ea își duse un deget la buze.

— Ne întâlnim la librărie peste zece minute, șopti ea. Papa Georges nu vrea să vin aici.

Apoi fata se strecură în spatele băncilor și coloanelor și dispăru pe coridor.

— Am început să-ți caut carnetul, spuse fata când Hugo apăru la librărie.

— Ai face bine să nu te uiți în el.

— Dacă îl găsesc, ar trebui măcar să mă pot uita prin el.

— Atunci nu-l căuta, spuse Hugo, uitându-se furios la ea.

— Încerc să te ajut. De ce ești atât de rău?

Hugo clipi surprins. Nu se gândise niciodată că ar fi rău. Bătrânul era rău, nu el. Hugo n-avea încotro... *trebuia* să păstreze niște secrete, dar nu-i putea explica asta fetei.

Ea stătea acolo cu mâinile pe șolduri, uitându-se la el cu o expresie pe care el nu și-o putea lămuri. Părea mult mai mare pentru vârsta ei, și dezamăgită de el, și pentru o clipă, într-un mod cu totul neașteptat, lui Hugo i se strânse inima. Își întoarse privirea de la ea și își băgă mâinile în buzunare.

— Promite-mi doar că n-o să-l deschizi, spuse el.

— Bine, răspunse ea, părând supărată, dar apoi adăugă: Dacă o să cadă pe jos și o să se deschidă și eu trebuie să-l iau de acolo, n-o s-o fac cu ochii închiși.

În acea clipă clopoțelul de deasupra ușii scoase un clinchet și în librărie intră un tânăr.

— Étienne! exclamă fata.

— Bună, Isabelle, zise tânărul.

Deci *Isabelle* o cheamă, își spuse Hugo.

— Nu te-am mai văzut de mult. Cum merg lucrurile la prăvălia cu jucării?

— Bine, răspunse Isabelle. Arătă spre Hugo și spuse: El e prietenul meu... Ăăă...

— Hugo.

Étienne zâmbi și îi strânse mâna lui Hugo.

— Étienne lucrează la cinematograful de lângă casa mea. Mă lasă să mă strecor înăuntru pentru că Papa Georges nu-mi dă voie să mă duc la film.

— Întotdeauna mi se face milă de cei care iubesc filmele. Nu mă pot abține. Ție-ți plac filmele, Hugo?

— Tatăl meu mă ducea întotdeauna la film de ziua mea, răspunse el.

— Ce ai văzut? întrebă Isabelle.

Hugo se uită la ei și se gândi la timpurile când fusese cu tatăl lui la cinematograf și cât de mult se bucuraseră să fie împreună în întunericul sălii.

În cele din urmă, Hugo răspunse la întrebarea lui Isabelle.

— La ultima mea zi de naștere am văzut un film cu un om care atârna de limbile unui ceas uriaș.

— Oh, ăsta e bun! Se numește *Safety Last!*, spuse Isabelle, și e cu Harold Lloyd.

AJESTIC
AJESTIC

— Plec din oraș pentru câteva zile să-mi văd familia, spuse Étienne. Dar veniți la cinematograf săptămâna viitoare, când mă întorc. Marți lucrez. O să vă bag pe amândoi înăuntru.

— Nu pot..., spuse Hugo.

— Trebuie să poți, spuse Étienne zâmbind. Promite-mi că o să vii.

— Nu pot să promit.

— Haide, Hugo. Promite, spuse Isabelle.

Gândul de a se duce la film îl făcu pe Hugo să-și aducă aminte de ceva ce îi povestise odată tatăl lui, despre un film pe care îl văzuse când era doar un copil. Tatăl lui Hugo intrase într-o încăpere întunecată și pe un ecran alb apăruse o rachetă zburând direct în ochiul omului din Lună. Tatăl spusese că nu mai trăise niciodată așa ceva. Fusese ca și cum și-ar fi văzut visurile în miezul zilei.

— Bine, răspunse Hugo, promit.

Isabelle își luă sub braț noua ei carte, *Mitologia greacă*, și spuse:

— Bun. Ne vedem atunci. Acum trebuie să plec. Am ceva de căutat.

— Nu deschide car..., începu Hugo, dar Isabelle se îndrepta deja spre ușă.

— La revedere, Étienne, strigă ea, apoi îi spuse lui Hugo: Ne vedem săptămâna viitoare la cinematograf — și dispăru în gara aglomerată.

— Ei, mi-a făcut plăcere să te cunosc, Hugo, spuse Étienne și se duse să caute cartea pentru care intrase acolo.

Hugo o porni spre ușă, dar în librărie era cald și liniște și teancurile de cărți așezate într-un echilibru precar îl fascinau. Se hotărî să mai rămână doar un minut și să arunce o privire.

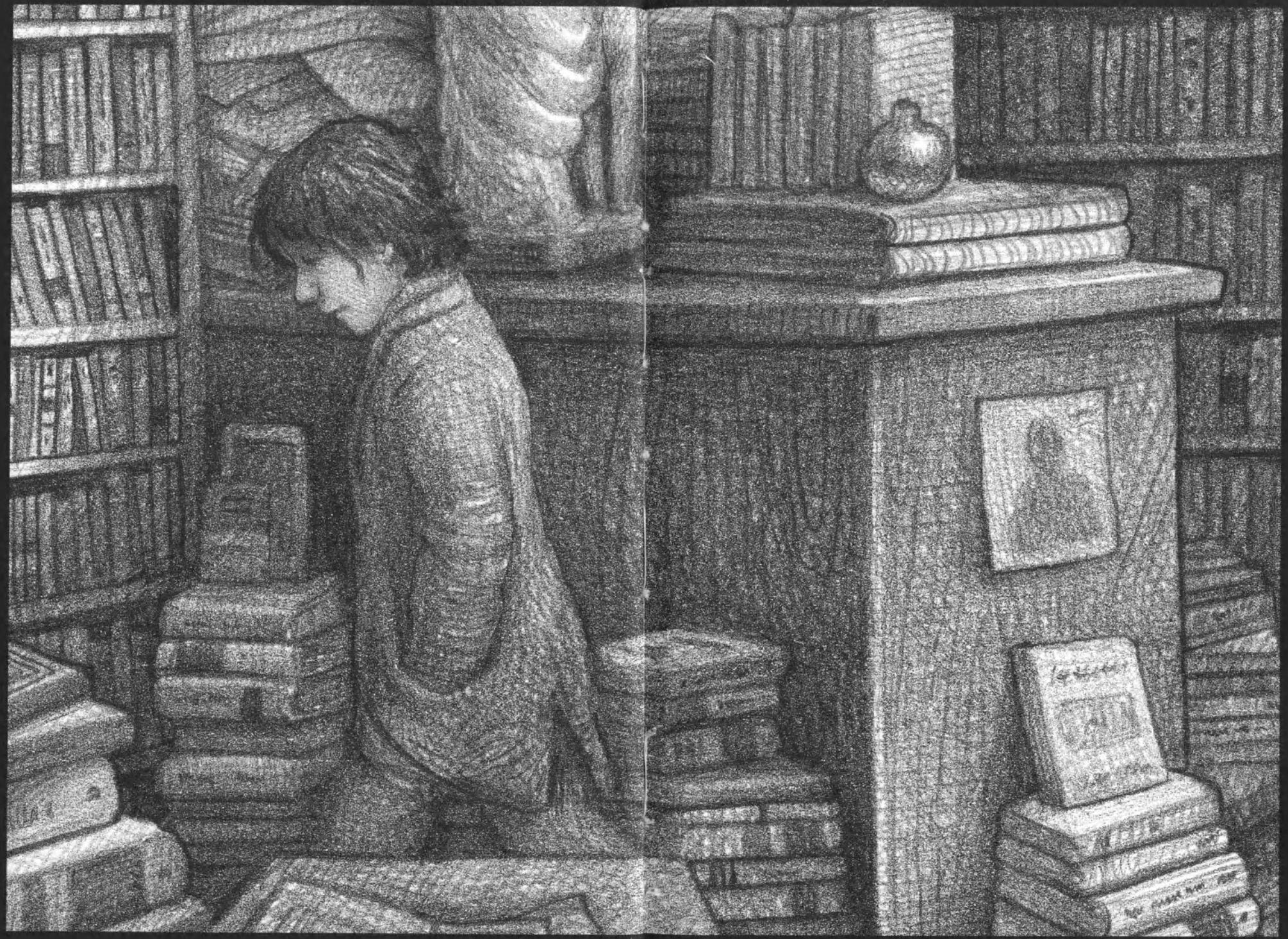

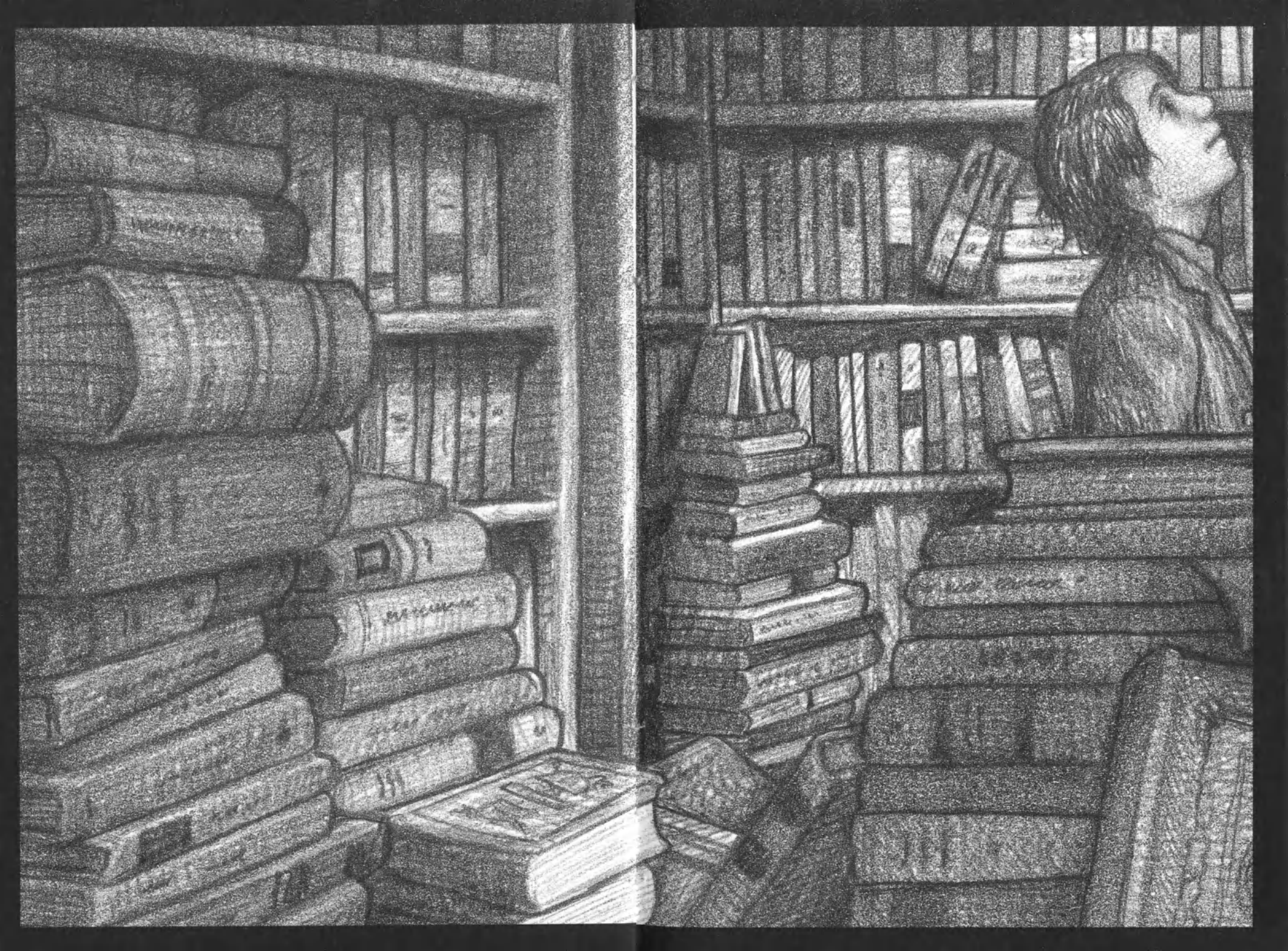

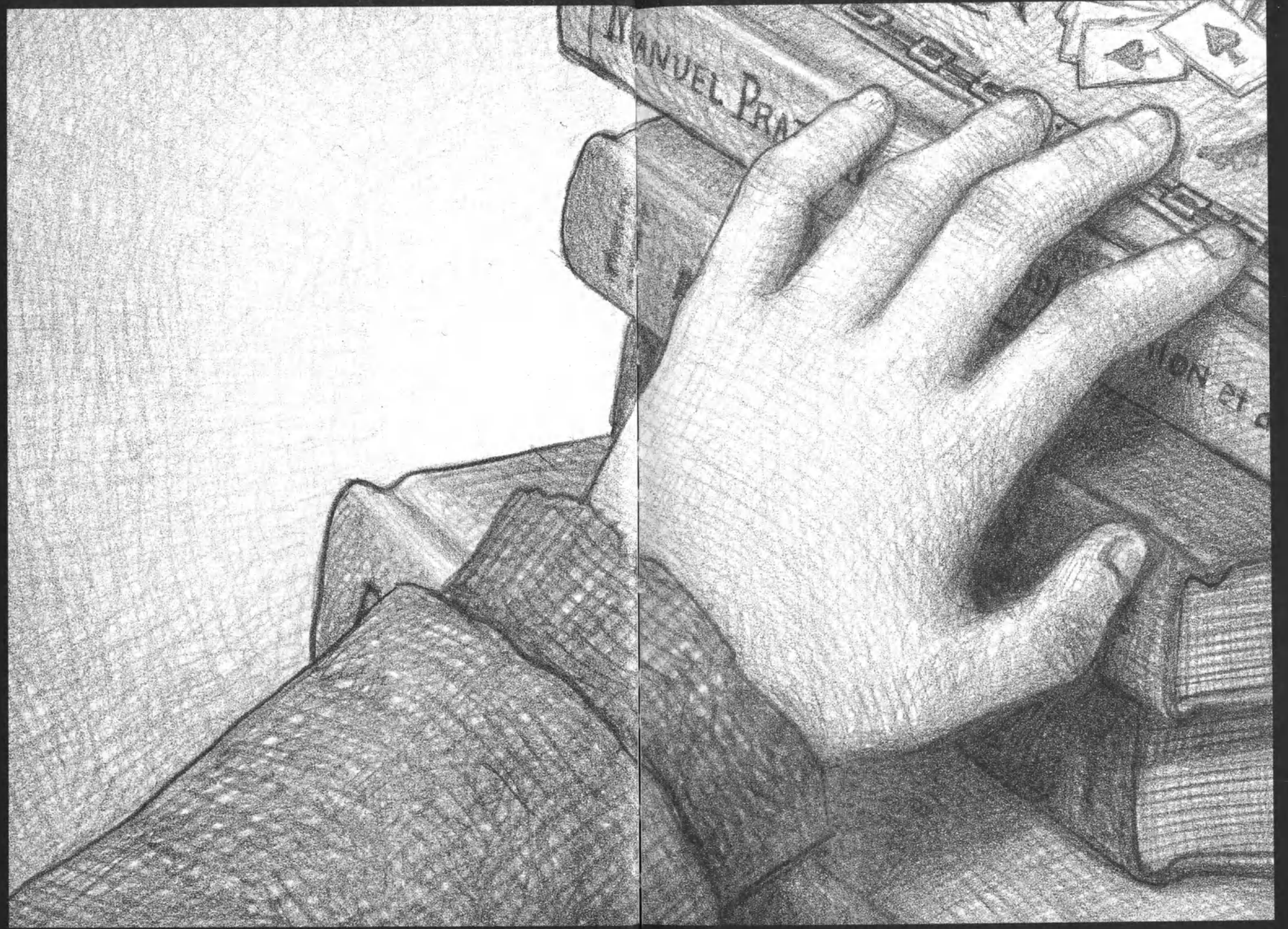
MANUEL PRA
R
MON et

Hugo luă în mână cartea care îi atrăsese atenția. Pe copertă erau imprimate în relief niște cărți de joc aurite, și titlul *Manual practic de magie și iluzionism cu cărți de joc.* Înăuntru, diagrame clare, în alb-negru, dezvăluiau ceea ce părea un șir nesfârșit de scamatorii cu cărți de joc, dintre care multe Hugo îl văzuse pe bătrân făcându-le. A doua parte a cărții arăta cum să faci să dispară diferite lucruri și cum să vorbești ca un ventriloc și să scoți iepuri dintr-o pălărie. Alte desene te învățau cum să rupi o hârtie în bucățele și apoi să o faci din nou să fie întreagă, și cum să torni apă într-un pantof și pantoful să rămână uscat. Hugo continuă să răsfoiască prin carte, căutând să vadă dacă scria ceva despre automate, dar nu găsi nimic. Cu toate acestea, Hugo își dorea foarte mult cartea. Știa că *Monsieur* Labisse îi împrumuta cărți lui Isabelle, dar Hugo nu voia doar să împrumute cartea asta, voia să fie a lui.

O strecură sub braț și se apropie încet de ușă, frecându-și singurul nasture rămas la jachetă.

— Hei, Hugo, strigă Étienne, care stătea pe un taburet și citea. Ce ai acolo?

Hugo deveni agitat. Voia să o ia la fugă, dar Étienne se apropie și-i luă cartea de sub braț.

— Hm. Magie. Étienne zâmbi și-i dădu înapoi cartea. Știi ce am sub peticul de pe ochi?

Hugo chiar trebuia să răspundă la întrebarea asta? Dar Étienne părea că așteaptă un răspuns.

— Ochiul tău? spuse ezitând Hugo.

— Nu, mi-am pierdut ochiul când eram mic, când m-am jucat odată cu niște artificii. O Rachetă Portugheză mi-a zburat în el.

Lui Hugo îi veni în minte filmul preferat al tatălui său și se întrebă dacă omul din Lună trebuia să poarte un petic peste ochi după ce racheta i-a zburat în el.

Dar singurul lucru pe care îl putu spune fu un „Oh".

— Așadar, vrei să știi ce am sub peticul de pe ochi?

— Da, spuse Hugo, gândindu-se că ceea ce voia de fapt era să plece de acolo.

Étienne băgă un deget sub peticul de pe ochi și scoase o monedă, pe care i-o întinse lui Hugo.

— Asta e singura scamatorie pe care știu s-o fac, spuse Étienne. Du-te și cumpără-ți cartea.

9

Cheia

În acea seară, după ce toate ceasurile fuseseră verificate și curățate, Hugo deschise cartea de magie. O citi din scoarță-n scoarță, apoi se întoarse la pasajele preferate și le citi din nou, memorând paragrafe întregi, exersând cu obiectele pe care le găsea prin încăpere. Dar în timp ce răsfira în evantai cărțile de joc, sau răsucea o monedă în jurul degetelor, se trezi gândindu-se la Isabelle. În cele din urmă, Hugo puse cartea jos.

Isabelle spusese că o să încerce să-l ajute să-și capete înapoi carnetul. Isabelle îl numise prietenul ei.

Dar cum putea fi prietenul ei când avea atât de multe secrete? Când era prieten cu Antoine și Louis nu avea niciun secret de ascuns. Ar fi vrut ca Isabelle să-l lase pur și simplu în pace.

Înainte să se pregătească de culcare, Hugo scoase omul mecanic din ascunzătoarea lui și se uită prin piesele micuțe pe care le furase de când începuse să muncească în prăvălie. Brusc, simți ca și cum o lumină s-ar fi aprins în mintea lui, și Hugo își dădu seama cum, cu puțină muncă doar, una dintre piese s-ar putea potrivi în scobitura brațului automatului. Își scoase trusa de instrumente, și se apucă să taie și să pilească metalul, îndoindu-l, până când în cele din urmă intră perfect în locaș.

Pentru prima oară, Hugo făcuse ceva pentru omul mecanic *fără* ajutorul carnetului! Inima îi bătea nebunește. Și dacă putea repara omul mecanic fără să se folosească de carnet? În fond, cine știa cât avea de gând bătrânul să-l oblige să lucreze pentru el? Și dacă fata îl mințea, și carnetul fusese de fapt ars? Nu era sigur că o putea face, dar până când o să vadă din nou carnetul în mâinile lui, o să încerce.

Săptămâna trecu repede. Hugo era mai obosit ca niciodată. Nu dormea aproape deloc, pentru că seara,

după ce avea grijă de ceasuri și muncea în prăvălie, stătea treaz până în zori, lucrând la omul automat. Progresase mult, și știa că în curând avea să îl termine.

Când veni ziua în care trebuia să se întâlnească cu Isabelle și Étienne la cinematograf, nu vru să-și calce promisiunea, așa că găsi o scuză pentru bătrân, ieși din gară și alergă la cinematograf. Se furișă în spatele clădirii, unde o găsi pe Isabelle așteptându-l.

— Se pare că Papa Georges ți-a ascuns tare bine carnetul, spuse ea, dar cred că am o idee unde ar putea fi.

Hugo se întrebă dacă ar trebui să-i amintească să nu se uite în carnet, și hotărî să tacă.

— De ce nu vrea să te duci la filme? întrebă Hugo.

— Nu știu. Poate se gândește că e o pierdere de vreme. Nu mi-a spus niciodată de ce. Pun pariu că părinții mei m-ar fi lăsat să merg la film.

Isabelle se uită la Hugo cu aerul că spera că el o să o întrebe despre părinții ei, dar el nu spuse nimic, și atunci ea urmă.

— Părinții mei au murit când eu eram un bebeluș, spuse Isabelle, și Papa Georges și Mama Jeanne erau nașii mei, așa că m-au luat la ei și m-au crescut. Sunt foarte drăguți, în afară de momentele când e vorba despre filme.

Hugo continua să tacă, așa că în cele din urmă Isabelle spuse:

— Oare unde o fi Étienne? De obicei, până acum îmi deschidea deja ușa.

Hugo se furișă cu grijă la intrarea din față a cinematografului și se uită după Étienne. Proprietarul cinematografului, al cărui păr negru și rar era pieptănat lins peste cap, deschise ușa și îl întrebă pe Hugo:

— Ce dorești?

Țigara care îi atârna lipită de buze se mișcă în sus și în jos când vorbi.

— Eu... Ăăă... îl caut pe Étienne.

Bărbatul îl privi lung.

— Are un petic peste un ochi, spuse Hugo.

— Știu cine e Étienne, netezindu-și părul peste cap și-și scutură scrumul înspre Hugo. Tocmai l-am concediat. Am descoperit că strecura copii în cinematograf. Ce lucru îngrozitor, nu? spuse el și se uită furios la Hugo.

Hugo se trase înapoi de la ușă, fugi în spatele clădirii și îi povesti lui Isabelle ce se întâmplase.

— Ce om groaznic. Vino după mine, spuse Isabelle.

Se îndreptă către ușa din spate și-și scoase din buzunar o agrafă de păr. Hugo o văzu cum bagă agrafa în broască și o mișcă puțin, apoi auzi un pocnet ușor și ușa se deschise.

— De unde ai învățat să faci asta? întrebă Hugo.

— Din cărți, răspunse Isabelle.

Isabelle își strecură capul înăuntru ca să fie sigură că nu-i vede nimeni, apoi ținu ușa deschisă pentru Hugo. Intrară în partea din spate a holului de intrare, acolo unde într-o vitrină erau prinse fotografii din filmele care urmau să ruleze. Isabelle se opri pentru o clipă și se uită la una dintre poze, fotografia alb-negru a unei actrițe cu ochi întunecați.

— Uneori cred că fotografiile astea îmi plac la fel de mult ca și filmele, spuse ea. Când te uiți la o fotografie, poți să-ți inventezi singur o poveste.

Hugo se uită la poză, dar în acea clipă Isabelle spuse:

— Repede, vine proprietarul.

Cei doi se grăbiră să iasă din hol și să intre în sală, se așezară pe scaunele moi din catifea roșie aflate pe ultimul rând și așteptară să înceapă filmul.

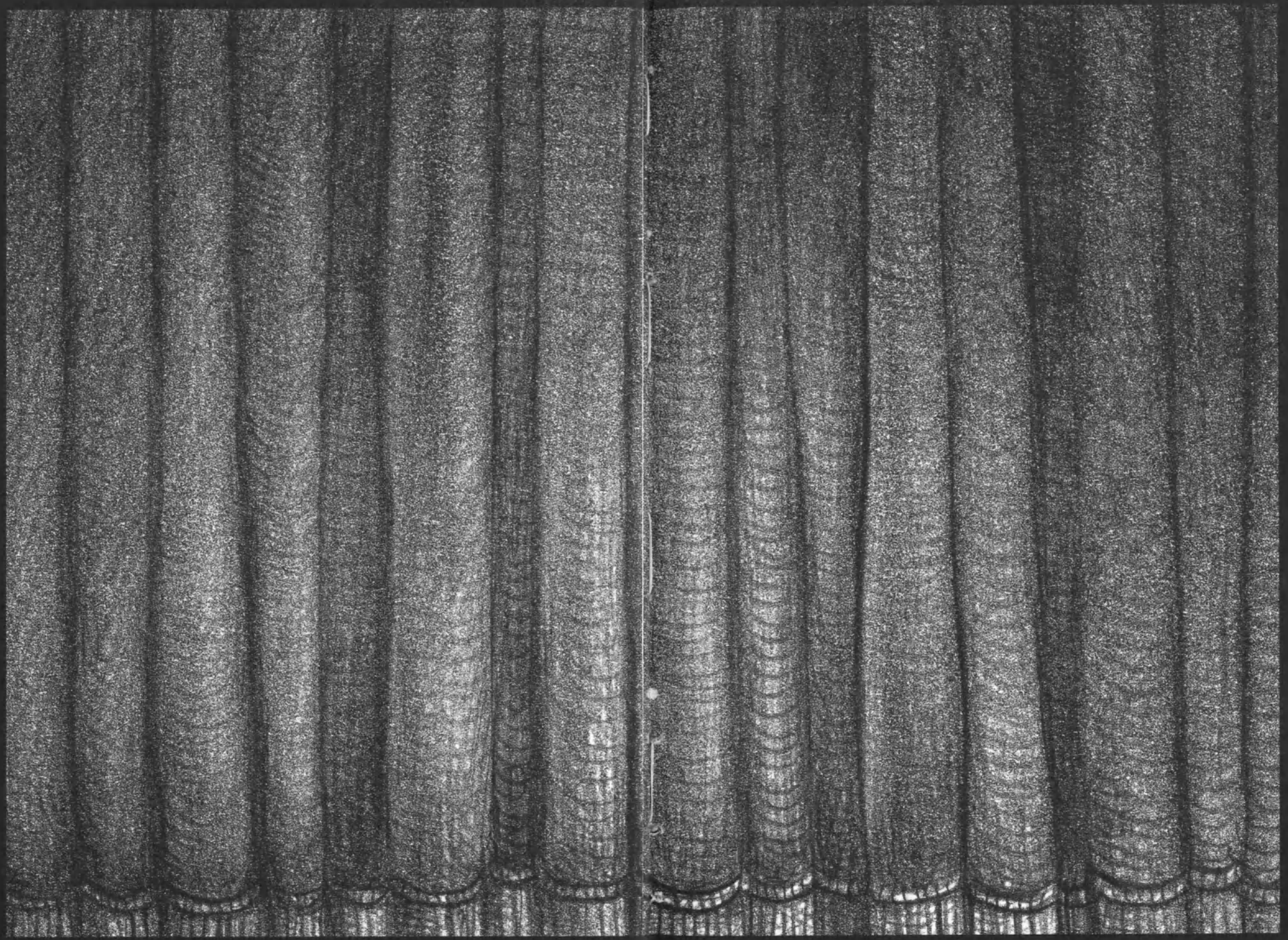

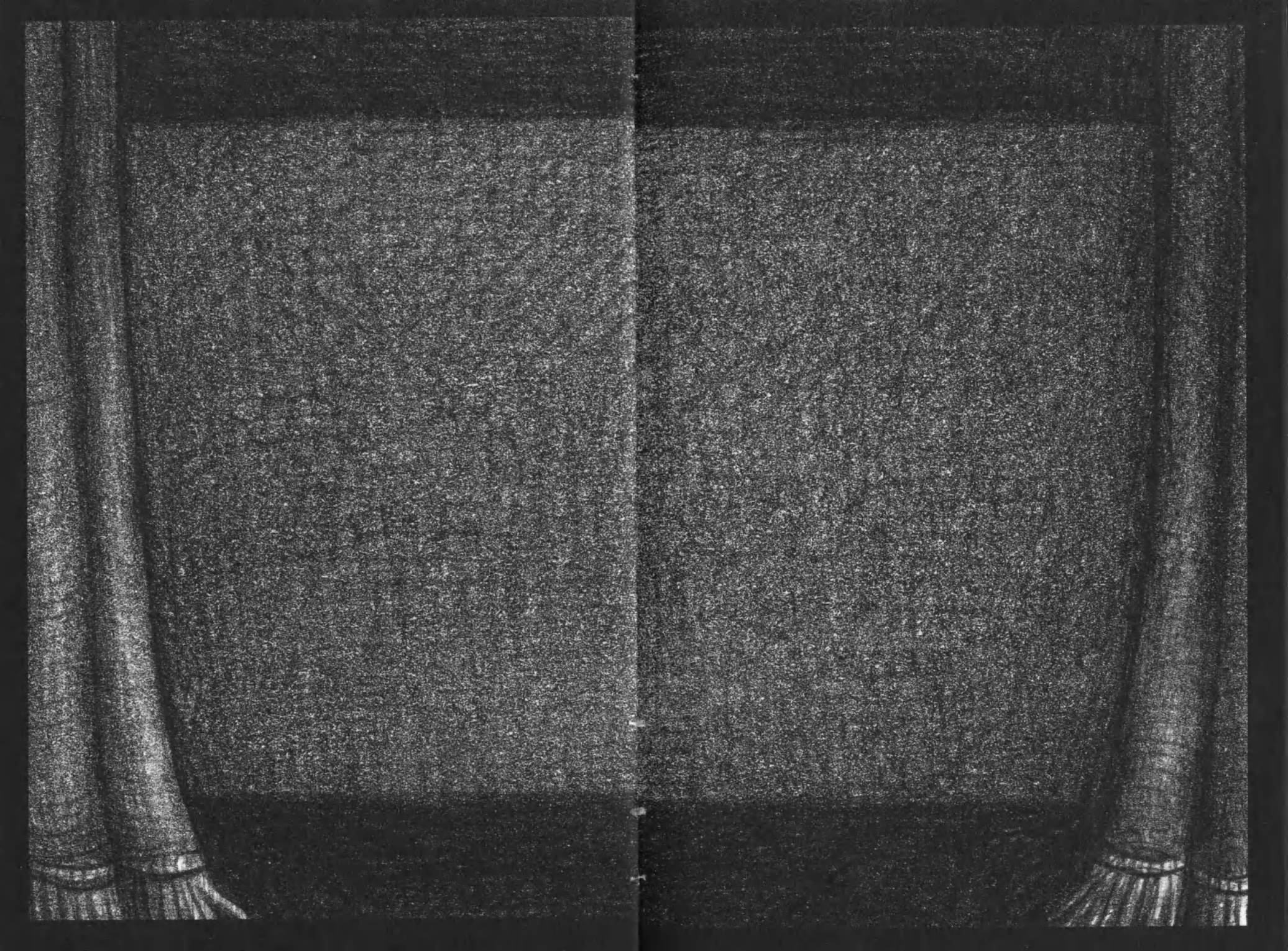

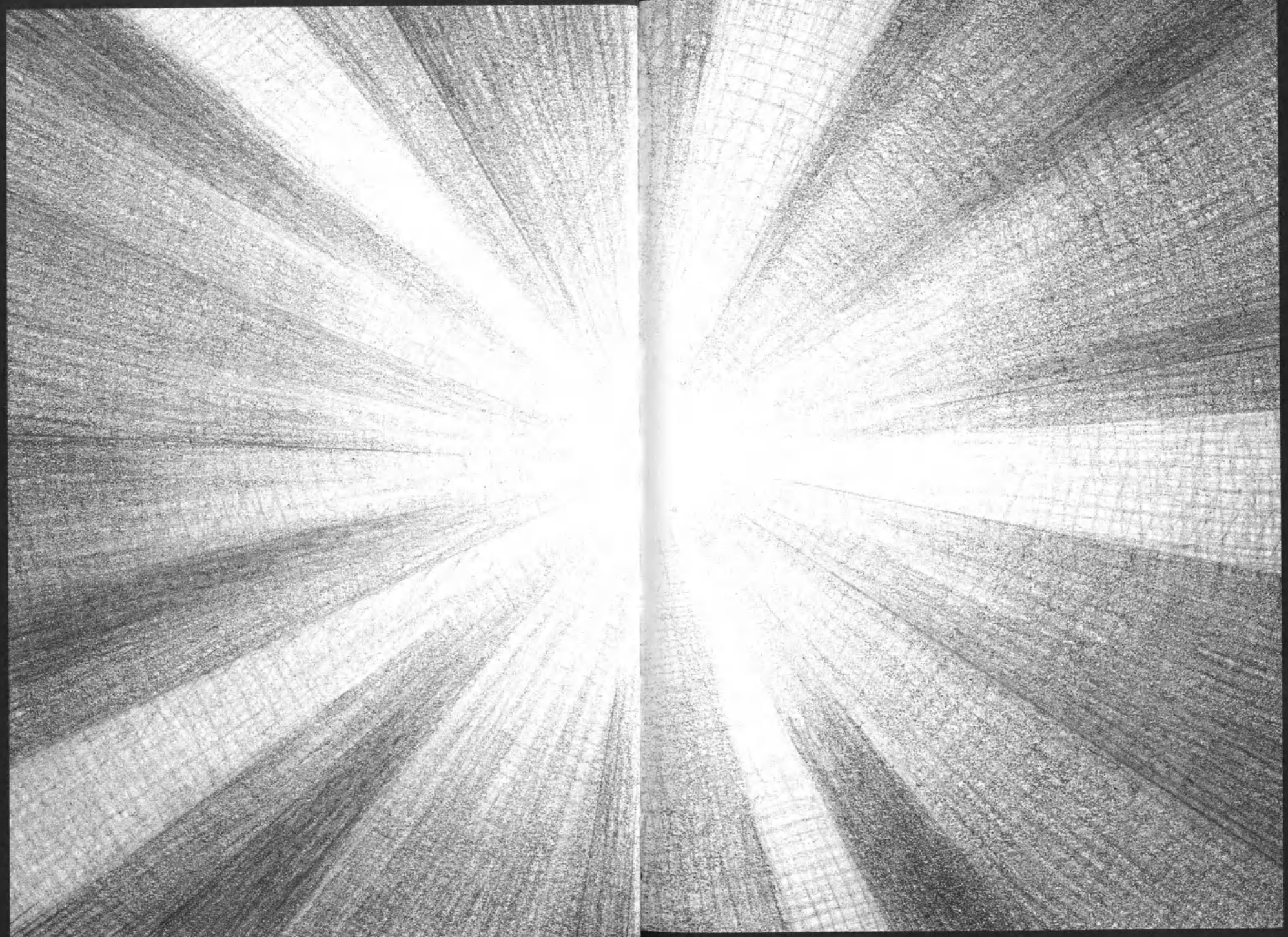

Ecranul alb, fără imagine, îi amintea lui Hugo de o foaie goală de hârtie, și îi plăcea grozav acel minunat sunet bâzâitor al proiectorului, care umplea sala.

Mai întâi fu jurnalul de actualități, cu filmulețe de câteva minute fiecare, despre evenimente petrecute în toată lumea. Era unul despre Depresiunea economică din America, unul despre o Expoziție Universală care se va deschide la Paris peste câteva luni (Hugo se gândi că asta suna interesant, deși știa că nu va putea ajunge acolo niciodată), și unul despre politica din Germania. Și apoi, în sfârșit, începu un film de desene animate. Se numea *Ceasornicăria*. În el, un bătrân aprindea felinarele din stradă pentru că se însera, și trecea pe lângă o ceasornicărie. Înăuntru, toate ceasurile prinseseră viață, și dansau pe muzică clasică. Hugo știa că tatălui său i-ar fi plăcut mult filmul. La sfârșit, muzica deveni violentă când două ceasuri deșteptătoare se încăierară. Apoi cortina se trase, toată lumea aplaudă, și operatorul schimbă bobinele. După câteva minute, cortina se deschise din nou și începu filmul principal, *Milionul*, regizat de un oarecare René Clair. Era despre un artist, un bilet de loterie pierdut, un criminal, un palton împrumutat și o cântăreață de Operă, și avea una dintre cele mai uluitoare secvențe de urmărire pe care și le putuse imagina Hugo. Își spuse că orice poveste bună ar trebui să se încheie cu o urmărire grozavă.

Timpul trecu repede în întuneric, și când lumina se aprinse, Hugo n-ar fi vrut ca după-amiaza să se termine.

El și Isabelle se priviră, și ochii încă le mai străluceau de imaginile pâlpâitoare văzute pe ecran. Toată lumea ieși din sală, până când copiii rămaseră singuri, în scaunele lor din ultimul rând. Hugo stătea cu ochii ațintiți asupra ecranului, ca și cum încă mai vedea lumina proiectată, încă mai auzea sunetele.

Brusc, Hugo și Isabelle se simțiră înșfăcați de gulere și ridicați în picioare.

— Cum ați intrat aici, șobolanilor? lătră la ei proprietarul cinematografului.

Scrumul de țigară le căzu pe cap. Copiii reușiră să-și ia repede hainele și fură împinși afară pe trotuarul ud din fața cinematografului.

— Și nu vreau să vă mai văd pe aici.

Proprietarul închise ușile de sticlă, își șterse mâinile și îi urmări furios cu privirea cum o luară la fugă, scuturându-și scrumul din păr.

Odată ce se îndepărtară de cinematograf, încetiniră pasul. Aerul era rece și ei se înfiorară.

Isabelle îi povesti lui Hugo despre alte filme care îi plăceau: comedii și desene animate și filme cu cowboy în care juca cineva numit Tom Mix. Exista o actriță pe care o văzuse și care se numea Louise Brooks, care avea

o tunsoare pe care Isabelle o copiase. Erau aventuri și mistere și povești de dragoste și fantezii. Rosti nume ca Charlie Chaplin, Jean Renoir și Buster Keaton. Hugo văzuse câteva filme cu Buster Keaton, și două cu Charlie Chaplin, dar, dintr-un motiv oarecare, nu îi spuse asta lui Isabelle. Tăcu doar și ascultă.

Curând erau din nou la gară. Când intrară în sala de așteptare, Hugo văzu pe cineva stând nemișcat, cu privirea ridicată spre ceasul principal al gării, scriind ceva pe o tăbliță.

Era Inspectorul Gării.

Hugo o apucă de mână pe Isabelle și se ghemui în spatele unei bănci din apropiere. Își frecă nasturii jachetei.

— Ce faci? spuse Isabelle, ridicându-se.

Dar Hugo era cufundat în gânduri. Oare Inspectorul Gării începuse să investigheze și descoperise că unchiul lui Hugo plecase? Nu puteau să-l ia de aici pe Hugo, nu acum când era atât de aproape de terminarea omului mecanic. Știa că n-ar fi trebuit să se ducă la film. N-ar fi trebuit să iasă niciodată din gară.

Inima lui Hugo bătea să-i spargă pieptul. Trebuia să intre în pereți ca să verifice ceasurile, dar Isabelle continua să vorbească. Nu auzise nimic din ceea ce îi spusese în ultimele cinci minute. Când se gândi că e în siguranță, se ridică și o porni în direcția opusă celei în care se afla Inspectorul.

— Răspunde-mi, Hugo, spuse Isabelle, prinzându-l de braț. Nu fugi.

— Trebuie să plec.

— Asta și vreau să-mi spui... unde pleci? Te-am întrebat unde locuiești.

Hugo se opri deodată și o privi lung.

— Eu nu știu nimic despre tine, spuse Isabelle. Tu știi unde stau, știi despre părinții mei. Dacă o să fim prieteni, atunci cred că trebuie să știu mai multe despre tine. De ce nu-mi spui?

Brusc, Hugo o luă la fugă.

— Hugo! strigă ea. Stai! Așteaptă-mă!

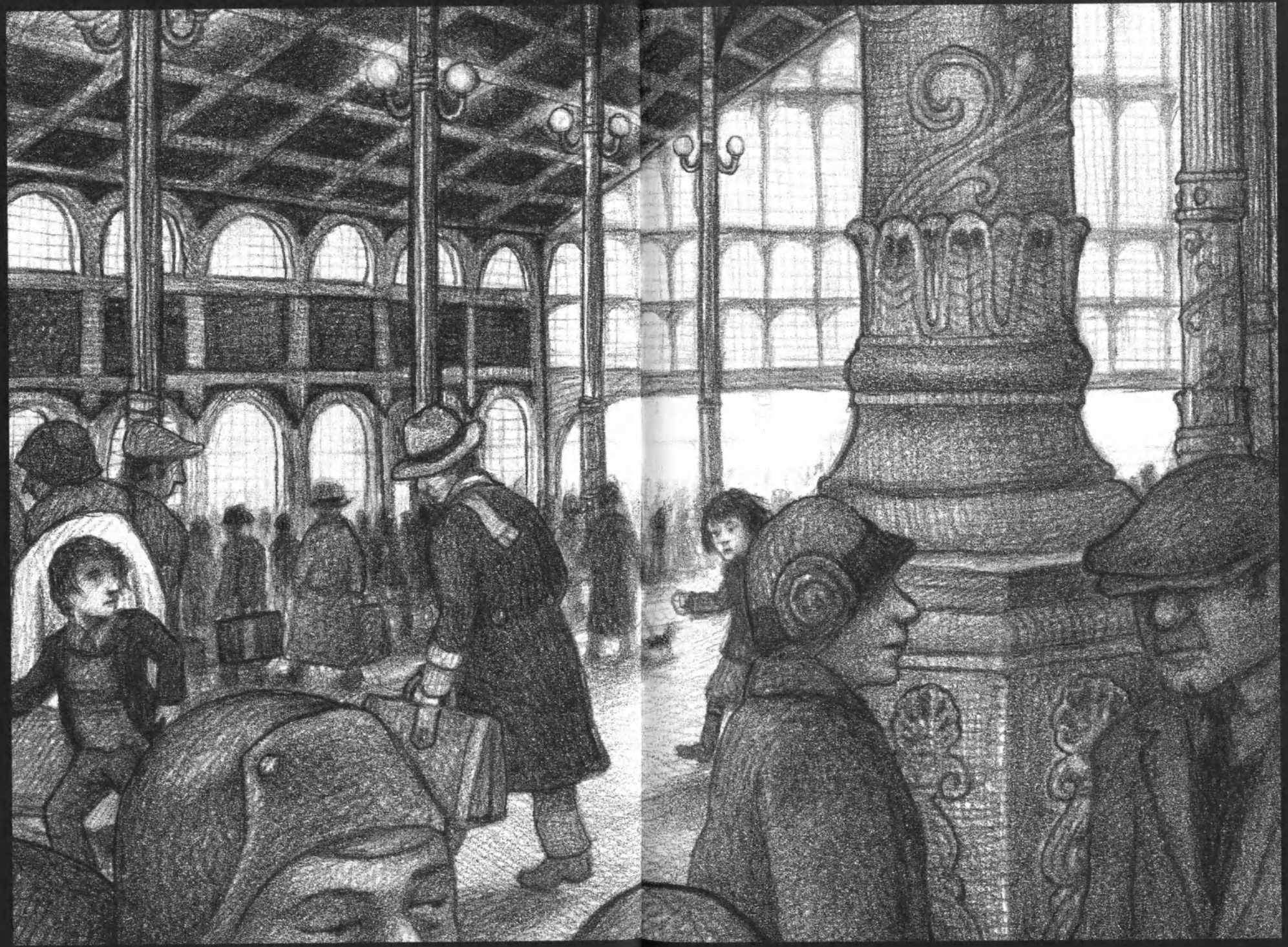

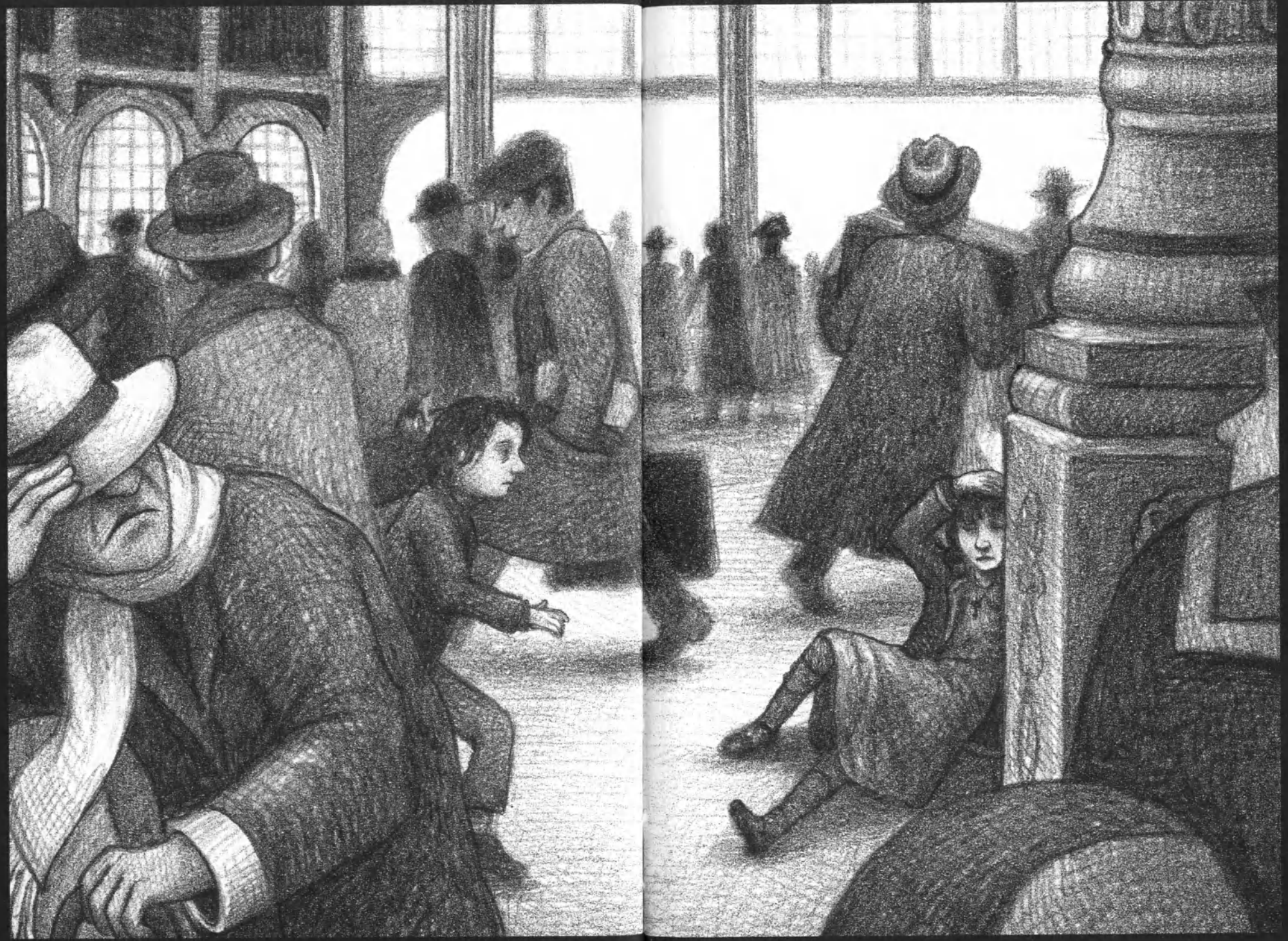

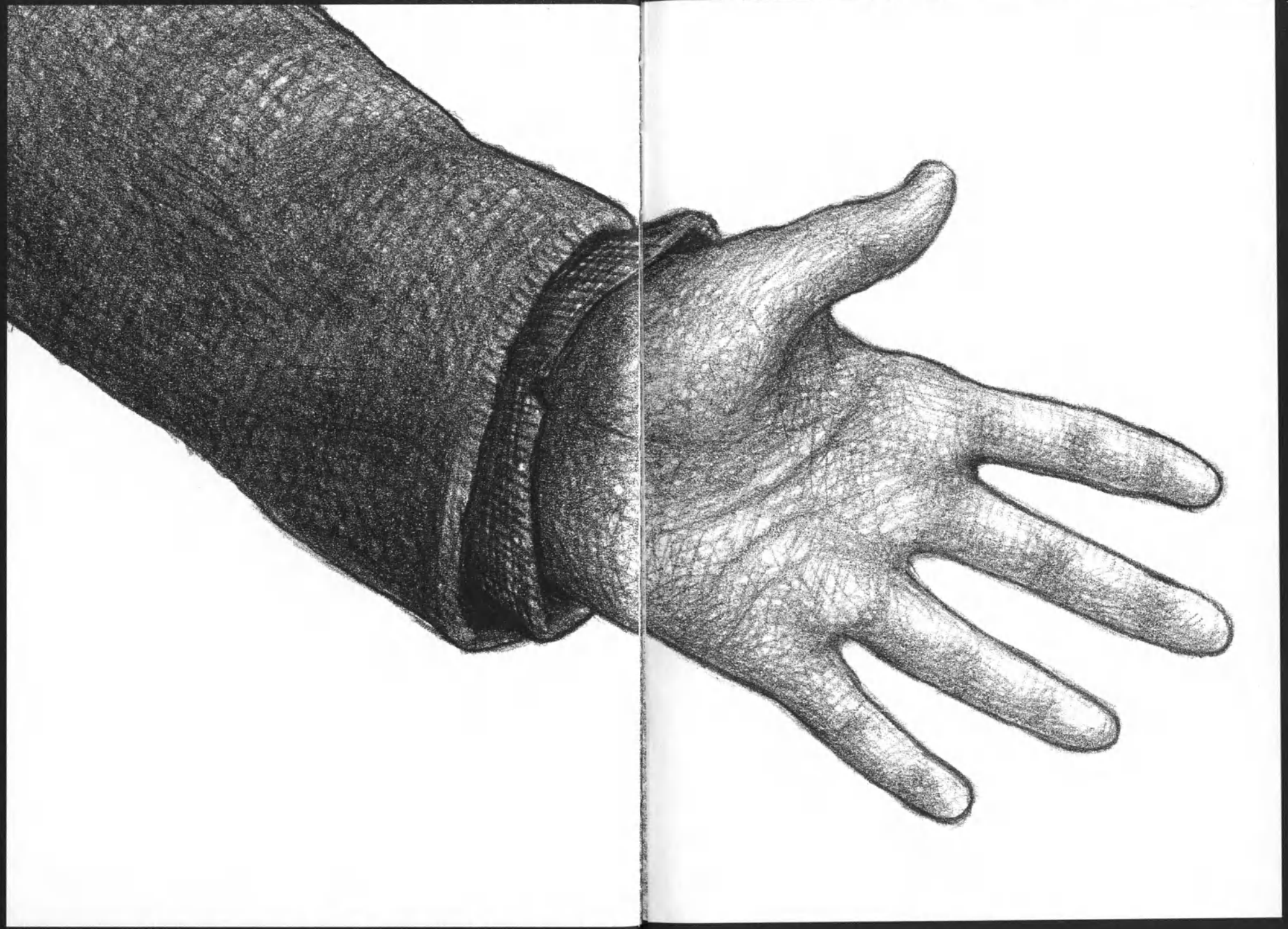

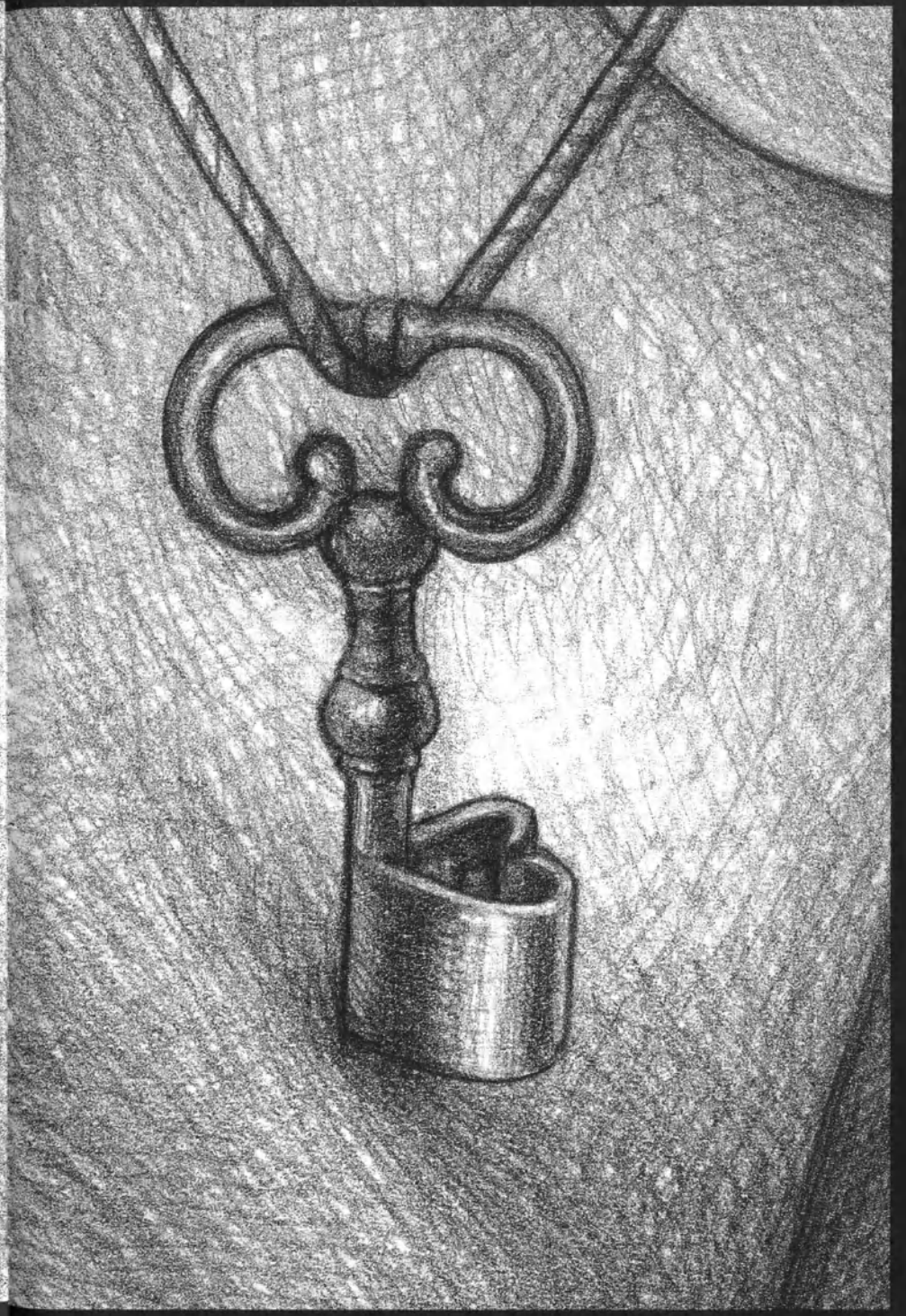

Hugo o ajută pe Isabelle să se ridice, în timp ce privea fix cheia. Isabelle observă și o bagă la loc în rochie.

— De unde o ai? șopti Hugo.

— Spune-mi unde stai.

Niciunul nu scoase un cuvânt.

Pe neașteptate, Isabelle o luă din nou la fugă, și de data asta Hugo fugi după *ea*. În cele din urmă, fata se opri la o masă din cafenea și se așeză, cu răsuflarea tăiată. Hugo se așeză și el lângă ea. Un porumbel dintre cei care-și făceau veacul prin gară se apropie de masa lor și ciuguli câteva firimituri de pe jos.

— De ce te interesează atât de mult cheia mea? întrebă Isabelle.

— Spune-mi de unde o ai.

O locomotivă cu aburi scoase un fluierat asurzitor, care pentru o clipă acoperi toate celelalte zgomote ale gării și îl făcu pe Hugo să tresară, la fel cum se întâmpla întotdeauna. Hugo și Isabelle rămaseră uitându-se unul la celălalt până când proprietarul cafenelei le spuse să plece. Se despărțiră fără niciun cuvânt.

10

Carnețelul

ÎN ZIUA URMĂTOARE HUGO AJUNSE TÂRZIU la prăvălia cu jucării. Își trecu mâna prin părul murdar și ciufulit și își frecă ochii.

Văzându-l că se apropie, bătrânul ridică ochii, puse jos cărțile de joc și se îndreptă către el. Hugo observă că bătrânul era roșu la față.

Se repezi la Hugo pufnind ca o locomotivă și îl înșfăcă pe băiat de braț.

— Dă-mi-l, șopti bătrânul furios.

— Ce? întrebă șocat băiatul.

— Cum îndrăznești să intri în casa mea?

— Despre ce vorbești? întrebă mirat Hugo.

— Unde e? Unde e carnețelul? spuse bătrânul. Cum ai intrat în casa mea? Cât de prost poți să fii! Aveam de gând să-ți dau înapoi carnețelul! Dar tu ce-ai făcut, după ce te-am primit în prăvălie și ți-am dat o șansă? M-ai răsplătit furându-mă din nou, spunându-mi alte minciuni. Te-am urmărit cum băgai pe ascuns în buzunar alte mecanisme. Și totuși nu te-am oprit. Ai ținut prăvălia curată și ai reparat jucăriile. Mi-ai fost de ajutor. Dumnezeule mare, chiar îmi plăcea să te am prin preajma mea! Și pe urmă ai pătruns în casa mea? Nici nu-mi vine să cred că ai îndrăznit să mai vii aici. M-ai dezamăgit îngrozitor.

Bătrânul începu să tușească. Își duse mâna la gură și-i făcu semn băiatului să plece.

În acel moment, peste umărul bătrânului Hugo o văzu pe Isabelle ridicându-se din spatele tejghelei. Fata ieși în fața prăvăliei și înălță ușor o mână. În ea ținea carnețelul.

Hugo îi spuse bătrânului:

— Măcar lasă-mă să-mi iau la revedere de la Isabelle.

Isabelle ascunse carnetul la spate.

Bătrânul se șterse la gură și-i răspunse:

— Nu! Pleacă acum!

Dar Hugo alergă la Isabelle.

— Ți-am zis eu că nu l-a ars! șopti ea. Ce sunt desenele astea?

— Ți-am spus să nu te uiți înăuntru. Acum dă-mi-l.

— Nu.

Isabelle băgă carnețelul în buzunar și rămase cu mâna peste el.

Hugo se uită în spatele lui. Bătrânul se apropia furios. Pe neașteptate, Hugo o luă de gât pe Isabelle și o strânse tare în brațe. Își dădu seama că fata era surprinsă.

— Dă-i drumul, spuse bătrânul întinzând mâna către umărul lui Hugo.

Băiatul îi dădu drumul fetei și se feri de mâna bătrânului. Apoi o luă la fugă pe coridor fără să se mai uite înapoi.

11

Bunuri furate

HUGO ȚÂȘNI PRIN MULȚIME, cu ochii împăienjeniți de lacrimi, și pătrunse în pereții gării. Se grăbi să ajungă în cameră, închise ușa în urma sa și aprinse câteva lumânări. Nerăbdător, se îndreptă către cutiile îngrămădite lângă perete și scoase omul mecanic din ascunzătoare. În ultima săptămână Hugo fusese foarte ocupat. Reușise să repare toate părțile mecanice stricate ale omului mecanic și, cu mari eforturi, slăbise toate piesele care erau prea ruginite pentru a se mișca. Îi cususe o îmbrăcăminte nouă, și unsese și lustruise toate mecanismele. Omul mecanic avea în sfârșit în

mână un toc nou-nouț, făcut de Hugo, cu o peniță de metal.

Hugo apropie de el o lumânare.

În mijlocul spatelui omului mecanic era o deschizătură în formă de inimă, tivită cu argint.

De când părăsise prăvălia cu jucării, cu câteva minute în urmă, pumnul stâng al lui Hugo rămăsese strâns, iar acum băiatul și-l deschise încet, ca pe o floare.

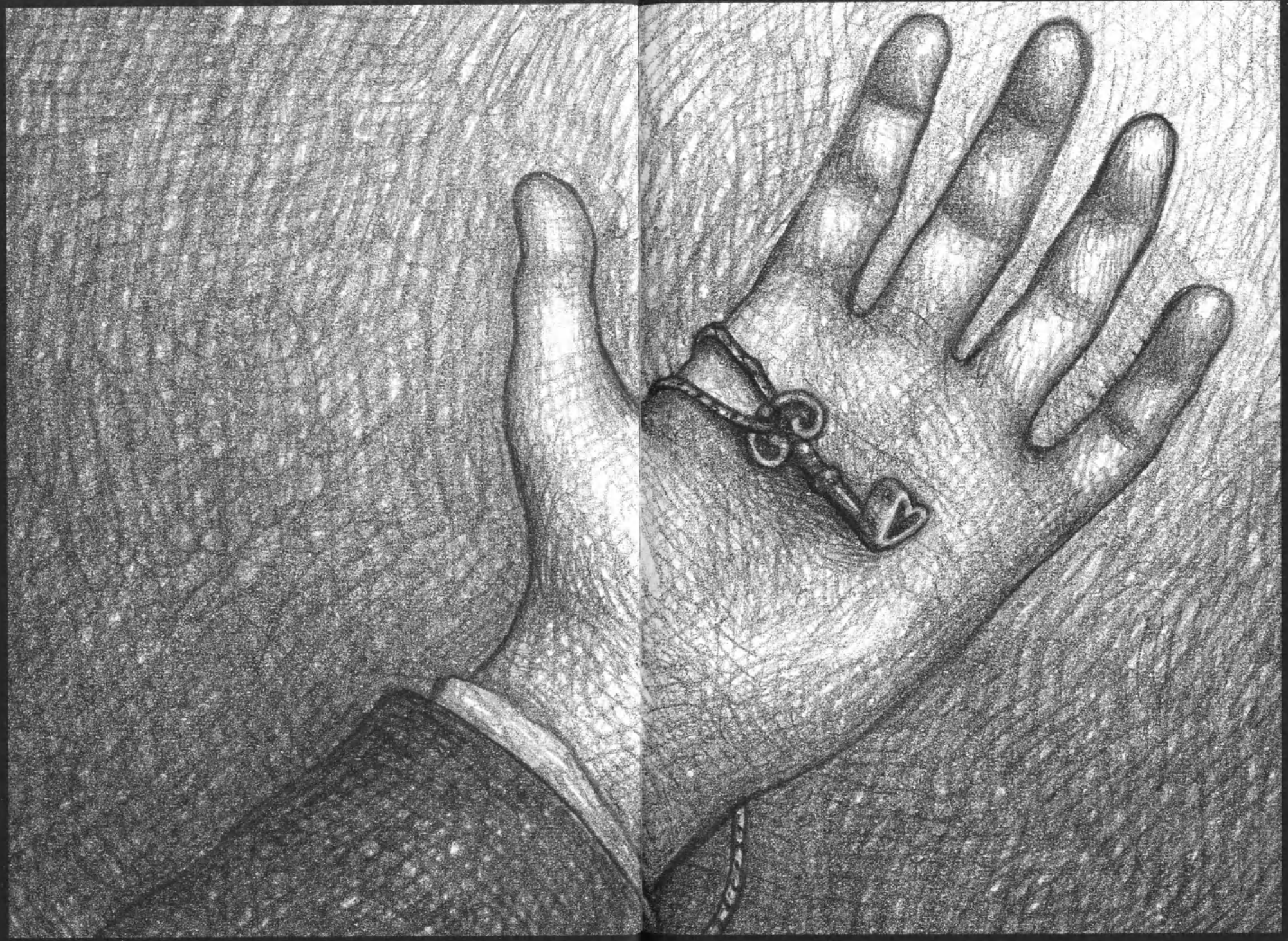

Hugo se uită la cartea care se afla lângă patul lui: *Manual practic de magie şi iluzionism cu cărţi de joc.* Studiase cu mare atenţie cartea şi învăţase să facă aproape toate scamatoriile din ea, şi descoperise că se pricepea foarte bine la ele. Cu lămuririle necesare, talentul lui pentru maşinării funcţiona perfect în scamatorii. Hugo înţelesese legătura dintre orologerie şi magie despre care îi vorbise tatăl lui. Nu era vorba doar de a înţelege mecanismele, mai era şi dexteritatea, harul care stătea în degetele lui, ca şi cum ele singure ştiau, în mod automat, ce au de făcut. Degetele lui Hugo erau capabile de cele mai surprinzătoare lucruri. Băiatul descoperise că putea face cărţile de joc să plutească şi putea transforma bile de marmură în şoricei, şi putea rupe o hârtie în bucăţele mici şi apoi să o facă să fie din nou întreagă. Dar lucrul cel mai important pe care îl descoperise era că putea face, doar cu o îmbrăţişare, ca lănţişorul de la gâtul lui Isabelle să dispară fără ca ea să simtă nimic.

12

Mesajul

MÂINILE LUI HUGO TREMURAU.

Reuşise să termine de reparat omul mecanic. Singurul lucru de care mai avusese nevoie era cheia. Cheia originală se pierduse în foc, şi toate celelalte chei pe care le găsise prin gară şi în jucăriile cu arc din prăvălie nu se potriveau. Dar când văzuse cheia de la gâtul lui Isabelle, ştiuse imediat că era cheia potrivită. Iar acum o avea.

Băgă cheia în deschizătura în formă de inimă aflată în spatele omului mecanic.

Avusese dreptate. Cheia se potrivea de minune. Gândurile lui Hugo se învălmășiră. În sfârșit, venise momentul să primească mesajul pe care îl așteptase atâta vreme.

Dar în clipa în care Hugo începu să răsucească cheia, auzi un zgomot la ușă. Înainte să aibă timp să acopere omul mecanic, ușa se dădu de perete. Pe neașteptate, o siluetă întunecată se repezi la el, îl trânti la podea și ateriză deasupra lui. Capul lui Hugo se izbi cu putere de scândurile dușumelei.

— Mi-ai furat cheia!

— Ce cauți aici? Nu ai voie să intri aici! țipă Hugo.

— De ce mi-ai furat cheia după ce te-am ajutat? Ți-am recuperat carnețelul. Voiam să ți-l dau! Tot ce doream era să-mi promiți că o să-mi spui despre el. Ar trebui să ți-l pun chiar eu pe foc!

— Pleacă de-aici! șuieră Hugo. Strici totul! Dă-te jos de pe mine!

Își adună toate puterile și o aruncă la o parte, apoi o împinse către ușă, încercând să o scoată afară din încăpere.

Dar Isabelle se luptă cu el. Curând îl trântise din nou pe jos în mijlocul camerei, și-și folosea genunchii ca să-l țină acolo. Hugo țipă de durere, și ea îl apucă de încheieturile mâinilor și îi lipi brațele de podea. Amândoi gâfâiau.

— Ce e locul ăsta? întrebă ea. *Cine* ești tu?

Sclipirea lumânărilor se reflecta în ochii ei negri aprinși.

— E un secret! Nu pot să-ți spun nimic!

— Nu mai e un secret! Eu sunt aici! Acum spune-mi ce este locul ăsta.

Îl înghionti cu genunchii și Hugo simți durerea.

— Aici *locuiesc* eu, se răsti Hugo la ea.

Isabelle nu se mișcă.

— Nu asta voiai să știi? Ei bine, acum știi, spuse băiatul.

Isabelle spuse încet:

— De ce te-aș crede? Ești un hoț și-un mincinos. Unde e cheia mea?

În lumina slabă a lumânărilor, Isabelle nu văzuse încă omul mecanic, aflat în apropiere. Hugo se zbătu sub ea, dar în zadar.

Pentru prima oară de când se afla acolo, Isabelle se uită în jur. În cele din urmă, văzu automatul. Se dădu jos de pe Hugo ca să se poată apropia de automat, dar continuă să îl țină pe băiat de una dintre încheieturile mâinilor.

— Asta era desenat în carnețelul tău, spuse ea, apoi își întoarse privirea către Hugo. Ce se petrece aici?

Rotițele din mintea lui Hugo începură să se învârtă.

— Tatăl meu l-a făcut înainte să moară, minți el.

— Și de ce s-ar potrivi cheia mea în mașinăria tatălui tău? N-are nicio noimă.

Hugo nu se gândise la asta.

— Nu știu, răspunse el. Când am văzut cheia, am știut pur și simplu că se va potrivi.

— Așa că ai furat-o.

— Nu știam cum altfel să o iau, spuse Hugo.

— Puteai s-o ceri.

Isabelle își dădu deoparte părul de pe față cu mâna liberă.

— Ce se întâmplă când răsucești cheia? întrebă ea.

— Nu știu. N-am mai avut cheia până acum.

— Ei, ce mai aștepți? îi spuse ea. Răsucește-o.

— Nu, răspunse Hugo.

— Cum adică, nu?

— Eu... vreau să fiu singur când întorc cheia.

Isabelle se uită la Hugo. Se vedea clar că era încă furioasă. Îi dădu drumul la mână, îl împinse deoparte, apucă cheia și o răsuci de câteva ori.

Hugo scoase un strigăt, dar era prea târziu.

— N-are cerneală! spuse el.

Deschise repede o sticluță și turnă câteva picături în călimara micuță care se afla pe pupitru.

Copiii văzură cum toate rotițele și arcurile și pârghiile dinăuntrul omului mecanic încep să se miște. Zbârnâiau, huruiau, se roteau și se răsuceau. Inima lui Hugo bătea să-i spargă pieptul. Nu-i mai păsa că Isabelle stătea lângă el. Nu mai avea nicio importanță. Singurul lucru care conta acum era mesajul.

O cascadă de mișcări perfecte, cu sute de acțiuni superb calibrate, străbătu omul mecanic. Cheia strânse un arc legat de o serie de angrenaje care coborau până în partea de jos a omului. Acolo, ultimul angrenaj întoarse o serie de discuri de alamă cu margini perfect tăiate. Două mici dispozitive în formă de ciocănele coborâră și urmară marginile discurilor cu caneluri, ridicându-se și lăsându-se în jos pe când discurile se roteau încontinuu. Mișcarea declanșată de ciocănele se transmitea înapoi în sus printr-o serie de vergele care duceau în torsul omului.

Acolo, vergelele care se mișcau tăcut porneau alte mecanisme din umăr și gât. Umărul trimitea mișcarea cotului, iar cotul, printr-o reacție în lanț, trimitea alte mișcări în jos către încheietura mâinii și, în cele din urmă, către mână. Hugo și Isabelle văzură, cu ochii mari de uimire, cum, cu mare grijă, mâna miniaturală a omului mecanic începe să se miște...

Isabelle și Hugo își ținură răsuflarea. Omul mecanic înmuie tocul în călimară și începu să scrie.

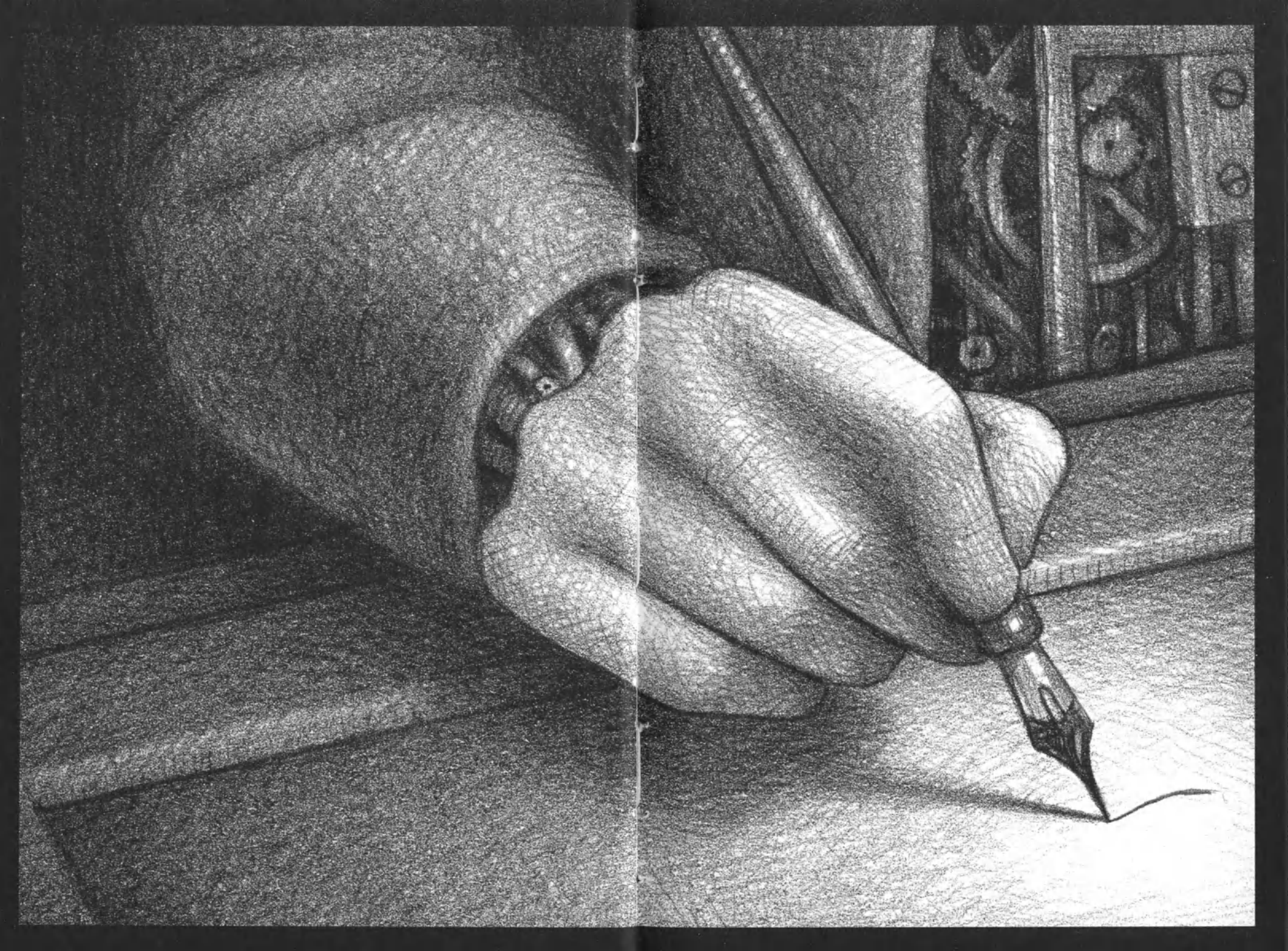

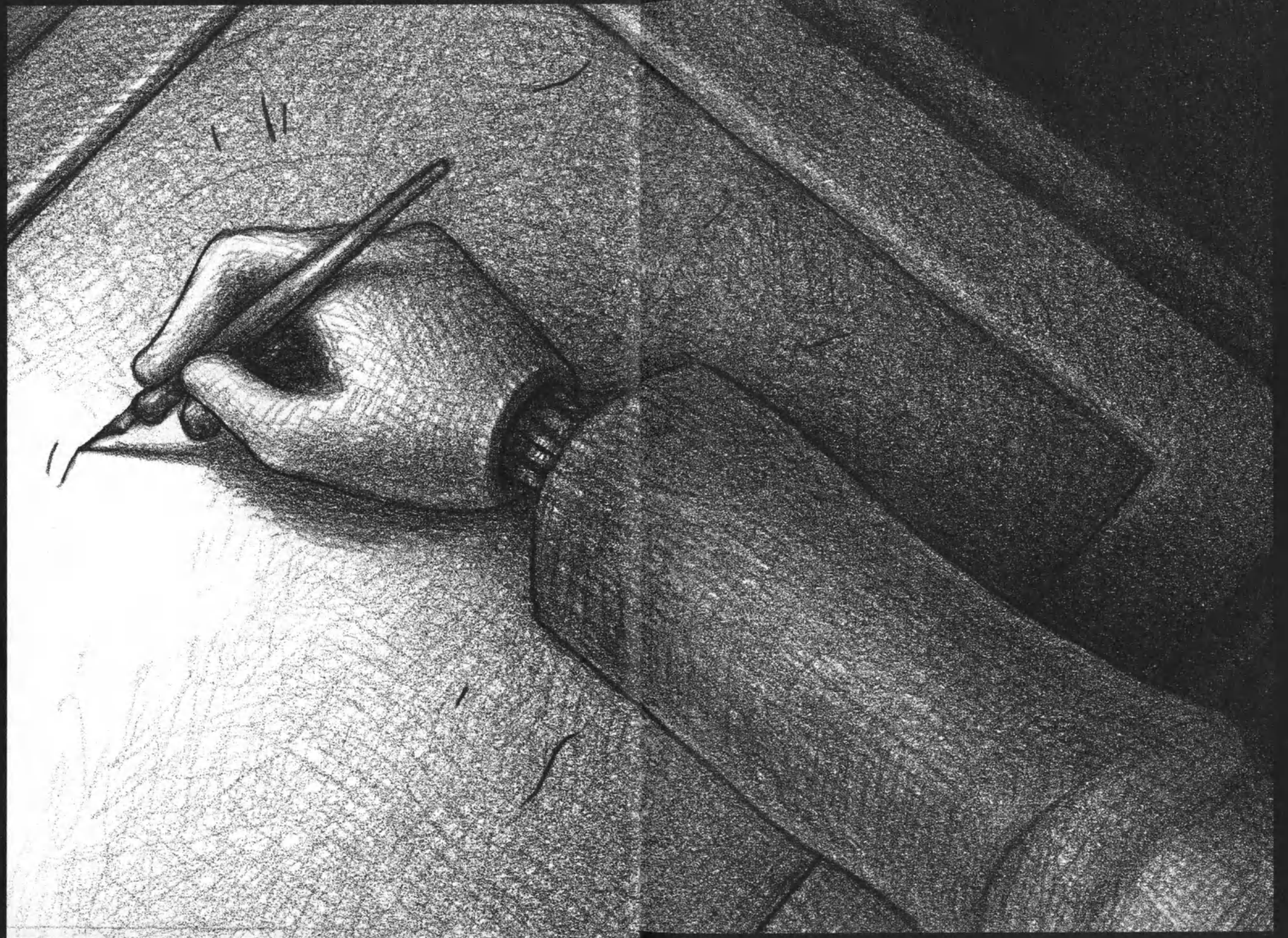

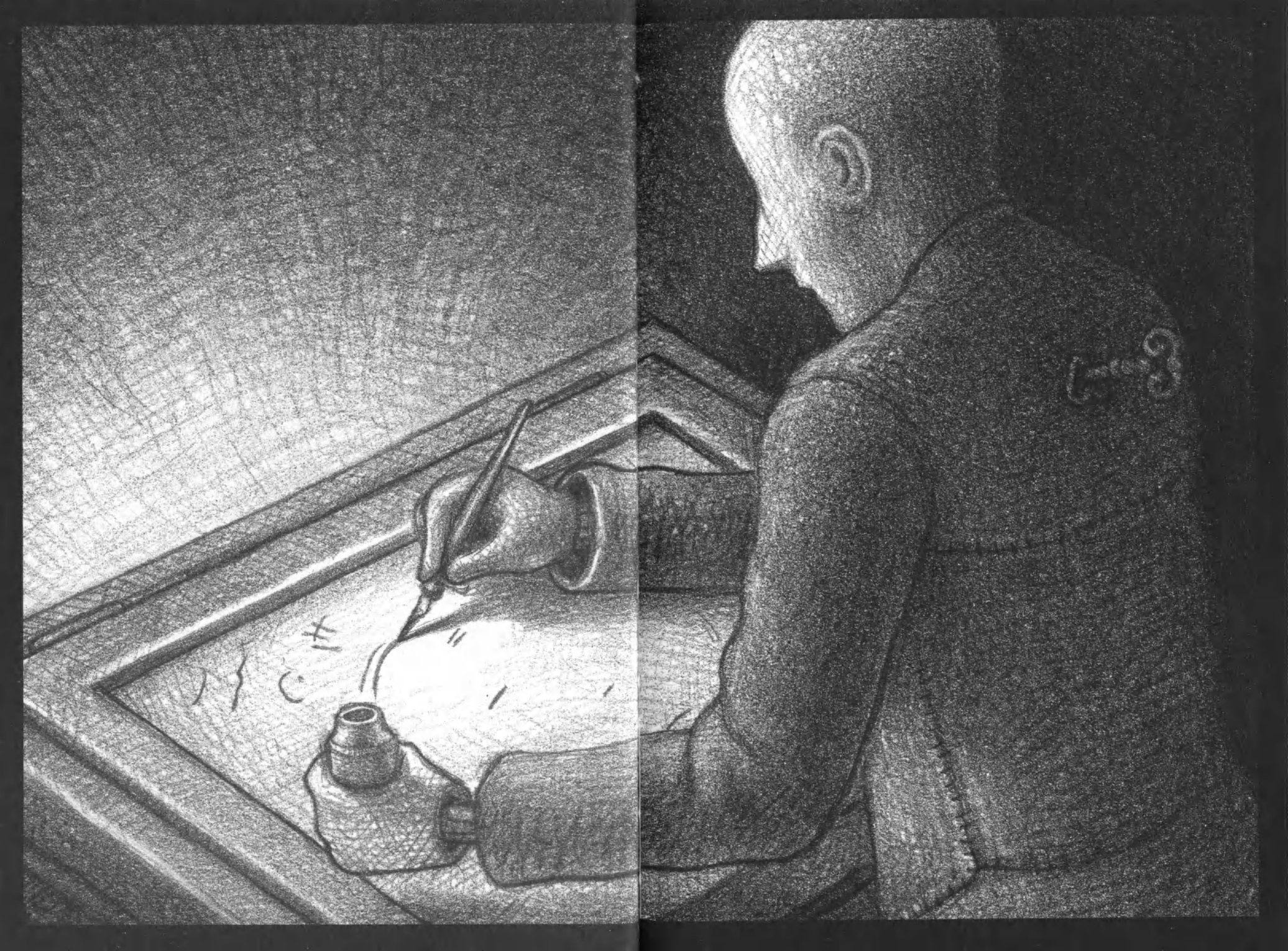

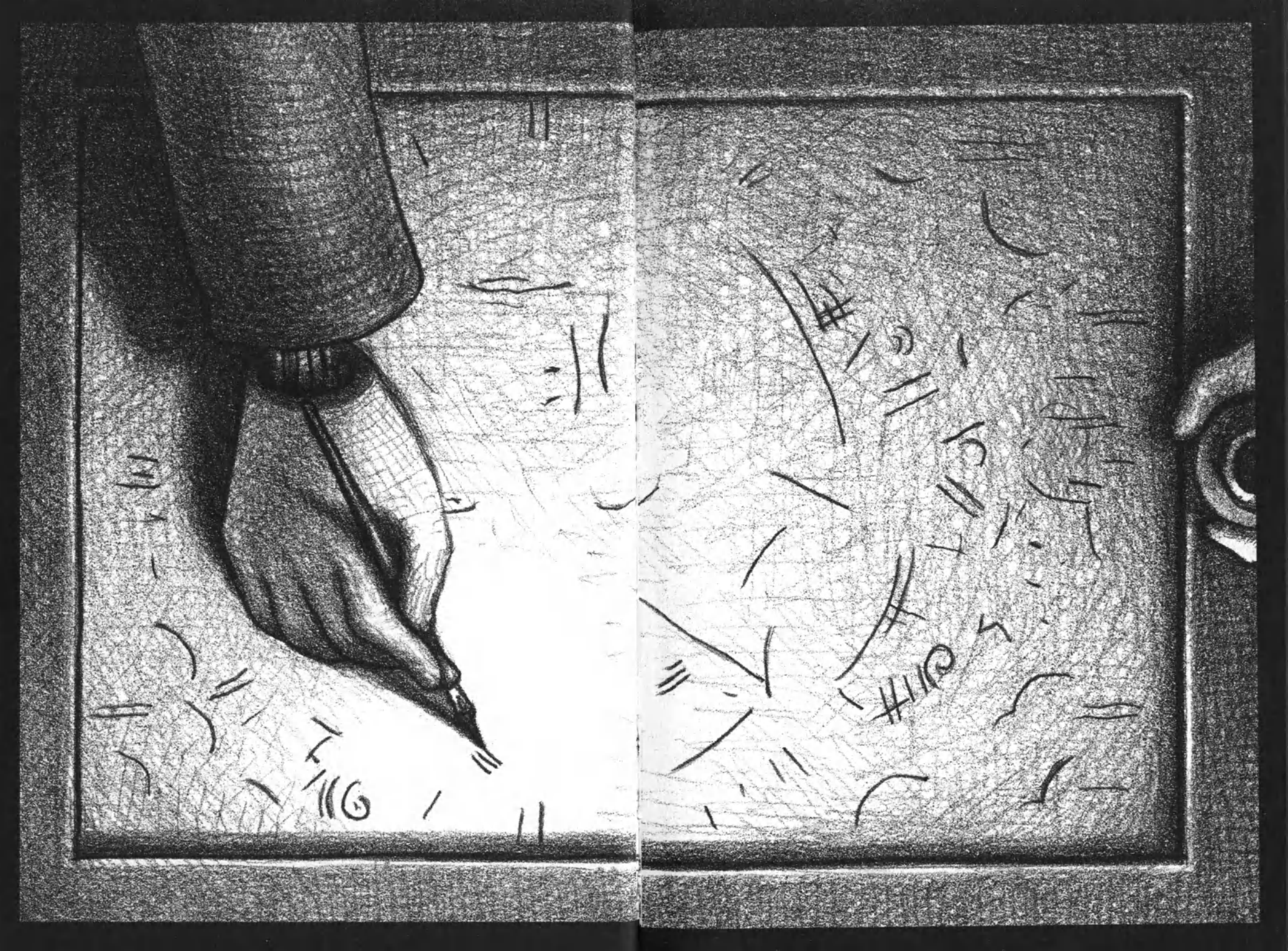

Copiii încercară disperați să citească mesajul, dar nu erau litere, nici cuvinte, nici propoziții, ci doar niște semne făcute la întâmplare, fără nicio legătură între ele. Omul mecanic nu scria nimic.

Hugo fu cât pe-aci să smulgă tocul din mâna omului, atât de supărat era. Automatul nu era încă reparat. Hugo scăpase probabil ceva din vedere. Ratase totul.

— Dă-mi carnețelul, îi spuse furios lui Isabelle.

Isabelle, surprinsă de furia lui, bagă mâna în buzunar, scoase carnetul și i-l întinse. Băiatul i-l smulse din mână și făcu ceea ce voia de mult să facă. Înfrigurat, își confruntă opera cu desenele tatălui său.

Făcuse totul bine. Ar fi trebuit să funcționeze.

Deodată, Hugo se simți caraghios pentru că se putuse gândi că era în stare să-l repare, și mai ales pentru că își închipuise că acolo l-ar fi așteptat în tot acel timp un mesaj de la tatăl lui.

Toată munca lui fusese în zadar.

Hugo se simți el însuși ca un mecanism distrus.

Se îndreptă cu pași mari și înceți către un colț întunecat al încăperii, puse carnețelul pe o poliță, și-și cuprinse capul în mâini.

Dar omul mecanic nu se oprise din mișcarea lui.

Continua să înmoaie tocul în cerneală și să scrijelească pe hârtie. Isabelle rămase nemișcată, urmărind cum toate aceste semne se adunau pe pagină, unul după altul. Mișcările omului mecanic păreau atât de vii, încât până și capul i se întorcea ușor către călimară când înmuia penița în cerneală.

Și apoi se întâmplă ceva incredibil.

Isabelle scoase un strigăt înăbușit. Hugo întoarse capul să o privească și apoi alergă la ea.

Văzu imediat. Omul mecanic nu doar mâzgălise hârtia. Liniile începeau să se unească, să prindă formă, ca ceva îndepărtat care se apropie și devine tot mai clar.

Omul mecanic nu scrisese nimic... desena!

El crea o imagine pe care Hugo o recunoscu imediat și se înfioră.

Şi aşa am ajuns la sfârşitul poveştii. Acum ştiţi cum a fost descoperit misteriosul desen despre care v-am vorbit la începutul cărţii. Fusese ascuns în mecanismele complicate ale unei maşinării iubite, aşteptând să fie eliberat odată cu răsucirea unei chei furate. Aici cortina se închide, şi noi ne putem cufunda în întuneric.

Dar o altă poveste începe, pentru că poveştile duc la alte poveşti, iar aceasta duce tocmai până la Lună.

PARTEA A DOUA

1

Semnătura

HUGO STĂTEA TREMURÂND lângă omul mecanic. Bineînțeles că recunoscuse desenul. Era scena pe care tatăl lui i-o descrisese, cea din filmul preferat al copilăriei sale. Așadar Hugo avusese dreptate. Mesajul era de la tatăl lui. Dar care îi era semnificația?

În acea clipă, copiii își dădură seama că omul mecanic nu terminase. Părea să se fi oprit la jumătatea unei linii, ca și cum ar fi făcut o pauză. Hugo îl văzu cum își mai înmoaie o dată tocul în cerneală. Apoi mâna i se mișcă și... scrise un nume.

Georges Méliès

— Ăsta e numele lui Papa Georges! spuse Isabelle. Părea complet nedumerită. De ce a scris mașinăria tatălui tău numele lui Papa Georges?

Se uită uimită la Hugo, apoi privirea i se schimbă și deveni furioasă.

— M-ai mințit. Asta nu e mașinăria tatălui tău.

Hugo privea înainte, fără expresie. Nimic nu avea sens.

— Mă auzi, Hugo? Asta nu e a tatălui tău!

Hugo se uită la ea și își șterse ochii.

— Ba da, este, spuse el încet.

— Atunci de ce a semnat numele lui Papa Georges? De ce s-a potrivit în ea cheia mea?

— Nu știu, răspunse el.

— Ești un mincinos! strigă ea. Ai furat mașinăria asta de undeva. Ai furat-o de la Papa Georges! Probabil că nici măcar carnețelul nu e al tău. Și pe-ăsta trebuie să-l fi furat!

— Nu l-am furat!

— Mincinosule, spuse Isabelle.

— A fost carnețelul tatălui meu. El a făcut desenele.

— Nu cred nimic din ce spui, Hugo.

Isabelle luă cheia din spatele omului mecanic, își puse în jurul gâtului lanțul pe care atârna cheia și înșfăcă desenul de pe pupitru.

— Ce faci? spuse Hugo, apucând hârtia din mâna lui Isabelle. Dă-mi-o înapoi.

— Are numele nașului meu pe ea. E a mea.

Cei doi se luptară pentru desen, și hârtia se rupse în două. După o clipă de tăcere împietrită, Isabelle își luă jumătatea de desen, se ridică și o porni către ușă.

Hugo își băgă repede în buzunar jumătatea lui și alergă după Isabelle, lăsând omul mecanic în mijlocul încăperii.

— Unde pleci? strigă el.

— Mă duc s-o întreb pe Mama Jeanne ce se întâmplă. Nu mă mai urmări!

Copiii străbătură în fugă gara. Era seara târziu și clădirea era tăcută. Mai era puțin și bătrânul avea să își închidă prăvălia cu jucării, așa că Isabelle se grăbi cât putu către casă.

— Pleacă de-aici, Hugo Cabret, îi strigă ea, dar băiatul era în spatele ei.

Hugo știa că ar fi trebuit să bage omul mecanic în ascunzătoarea lui, și că ar fi trebuit să verifice ceasurile, dar nu era timp pentru astea acum. În timp ce ieșea pe ușa gării în urma lui Isabelle, se rugă în gând ca Inspectorul Gării să se fi dus la culcare.

Copiii alergară pe străzile întunecate ale cartierului și prin cimitir către casa lui Isabelle. Hugo strigă spre ea:

— De unde ai cheia? Măcar asta spune-mi.

— Nu, spuse Isabelle.

— Ai găsit-o? Ai primit-o în dar de la cineva?

Hugo o ajunse din urmă și o apucă de umăr, răsucind-o cu fața la el. Privirile li se întâlniră.

— Lasă-mă în pace!

Isabelle deschise ușa de la intrare din clădirea în care locuia și îl împinse deoparte pe Hugo. El se apucă cu o mână de tocul ușii, încercând să o țină deschisă.

— Dă-i drumul! strigă Isabelle.

Îl împinse cât de tare putu și trânti ușa, prinzându-i degetele lui Hugo. Hugo auzi un zgomot de oase strivite și țipă de durere. Isabelle țipă și ea și deschise ușa.

— Ce se întâmplă acolo? strigă din capul scărilor nașa lui Isabelle.

— Trebuia să-ți iei mâna de acolo! șopti Isabelle.

— Isabelle? Ce se întâmplă? Cu cine ești?

Isabelle încercă să-l împingă afară pe Hugo, dar văzându-l cum își strânge de durere mâna sub celălalt braț, clătină din cap și îl lăsă să urce scările. Obrajii lui Hugo erau plini de lacrimi, deși nu voia să plângă. Isabelle își scoase pantofii în fața apartamentului și îl ajută și pe Hugo să se descalțe.

— Nu e voie încălțat în apartament, șopti ea. Și nu spune nimic de omul mecanic sau de cheie, adăugă ea. O s-o întreb eu mai târziu.

Nașa lui Isabelle îi privea, cu o mână pe broșa de argint de la gât, și întrebă:

— Cine e el?

— Numele lui e Hugo, Mama Jeanne.

— Băiatul care lucra pentru Papa Georges? Cel care fura de la el?

— Și-a prins degetele în ușa de jos.

— Ce caută aici? Dar înainte ca Isabelle să poată răspunde, bătrâna îl conduse pe Hugo în dormitor. Vino aici. Lasă-mă să mă uit la lumină, spuse ea.

Dădu deoparte ciorapii pe care îi cârpea și îl așeză pe un scaun sub lampă, lângă un garderob mare de lemn. Îi luă mâna și încercă să-i îndrepte degetele. Hugo țipă din nou de durere.

— Te-ai lovit destul de rău, tinere.

Dispăru din încăpere și se întoarse după câteva clipe cu niște bucățele de gheață înfășurate într-un șervet de bucătărie, pe care i-l întinse lui Hugo.

— Ia-l și ține-l pe degete, îi spuse. Apoi se întoarse către Isabelle. Credeam că vii în seara asta acasă cu Papa Georges.

Hugo era încă supărat că Isabelle nu-i spusese nașului său că ea era cea care furase carnețelul. Și ținând seama de cum îi prinsese mâna în ușă, considera că ar fi trebuit măcar nașei ei să-i spună. Dar tot ceea ce făcea Isabelle era să se uite la el. Hugo se strâmbă de durere când apăsă șervetul cu gheață pe degetele pe care le ținea în poală. Cu mâna cea bună scoase din buzunar jumătatea lui de desen și spuse:

— Vrem să vă întrebăm ceva.

— Nu acum, Hugo! Am spus că nu acum! țipă Isabelle.

Încercă să-i smulgă desenul înainte ca nașa ei să-l vadă, dar era prea târziu. Bătrâna îl luase deja.

— De unde ai asta? șopti ea uluită.

— Dă-i și cealaltă jumătate a desenului, Isabelle, spuse Hugo.

Fără tragere de inimă, Isabelle băgă mâna în buzunar și scoase jumătatea ei din desen.

Ținând cele două jumătăți, nașa lui Isabelle se uita de la hârtie la cei doi copii.

— Un om mecanic a desenat-o, spuse Hugo.

— E imposibil. Nu înțeleg, spuse bătrâna, și ochii i se umplură de lacrimi.

— Eu am omul mecanic, spuse Hugo.

— Vrei să zici că tu l-ai furat, spuse Isabelle.

— Tu ai omul mecanic? Dar... nu se poate.

— L-am găsit.

— Cum adică l-ai găsit? întrebă nașa lui Isabelle.

— L-am găsit după incendiul de la muzeu, explică Hugo. L-am reparat cu piese luate din prăvălia cu jucării a soțului dumitale. Și l-am pornit folosind cheia lui Isabelle.

— Ce cheie?

Isabelle se albi la față.

— Ce cheie, Isabelle?

Încet, Isabelle își duse mâna la gât și trase din rochie cheia aflată pe lanț.

— Cheia mea! strigă nașa lui Isabelle. Credeam că am pierdut-o!

Ochii lui Isabelle se umplură de lacrimi.

— Îmi pare rău, eu...

— Ai *furat*-o? întrebă Hugo, șocat.

— E singurul lucru pe care l-am luat vreodată, jur, dar mi s-a părut așa de drăguță, îi spuse Isabelle nașei ei. Te rog să nu fii supărată pe mine. Credeam că n-o să vezi că lipsește.

— Oh, Doamne! Bătrâna își dădu deoparte părul de pe față. Sunt înconjurată de hoți!

Se adună, își șterse ochii și puse jos cele două jumătăți ale desenului. Hugo le luă repede. Bătrâna își schimbă expresia, își aranjă rochia și spuse:

— Ia de aici desenul. Nu putem scoate din nou la iveală trecutul. Și orice s-ar întâmpla, Papa Georges nu trebuie să-l vadă. Iar tu, Isabelle, bagă-ți la loc cheia. Trebuie să ai mare grijă de ea.

Bătrâna își șterse din nou ochii. Isabelle schiță un zâmbet și-și bagă cheia în rochie.

— Te rog, spune-ne ce se întâmplă, spuse Hugo.

— Nu. Singurul lucru pe care o să-l spun e că trebuie să-mi protejez bărbatul. Și cea mai bună modalitate de a o face este să uit pur și simplu de lucrurile astea. Credeți-mă, nu trebuie să mai pomenim niciodată de ele.

2

Garderobul

DIN DORMITORUL UNDE STĂTEAU cei trei, auziră ușa de la intrarea în apartament deschizându-se. Bătrânul intră tușind de câteva ori. Bătrâna îi șopti lui Hugo:

— Nu trebuie să știe că ești aici. Taci din gură, lasă-l să-și ia cina în liniște și pe urmă o să-l duc în baie, iar tu te furișezi de aici. Acum nu vreau să aud un sunet de la voi.

Ochii ei se îndreptară pentru o clipă către garderob. Fu o privire scurtă, dar și Hugo și Isabelle o văzură. Apoi bătrâna ieși din dormitor și închise ușa în urma ei.

Hugo și Isabelle rămaseră uitându-se unul la altul, apoi Hugo șopti:

— A aruncat o privire către garderob. Trebuie să fie ceva acolo.

— M-am uitat deja în el când am căutat carnețelul, spuse Isabelle. Nu e nimic.

— Uită-te din nou, spuse Hugo.

— Nu-mi spune tu mie ce să fac, se răsti la el Isabelle, dar după o clipă de gândire scoase o altă agrafă din buzunar, și în câteva momente ușa era descuiată.

Scotoci din nou printre paltoanele agățate pe umerașe și prin cearșafurile împăturite și hainele de pe rafturile de jos. Luă scaunul pe care stătuse așezat Hugo, se urcă pe el și se uită pe rafturile de sus, dar nu găsi nimic. În timp ce Hugo o urmărea cu privirea, observă ceva ciudat. În partea de sus a garderobului se afla o placă decorativă, care avea două crăpături înguste paralele. I le arătă lui Isabelle, care întinse mâna și ciocăni în lemn. Suna a gol. Ridicându-se pe vârful picioarelor pe scaun, Isabelle reuși să apuce placa de lemn, și trase până ce rămase cu placa în mână.

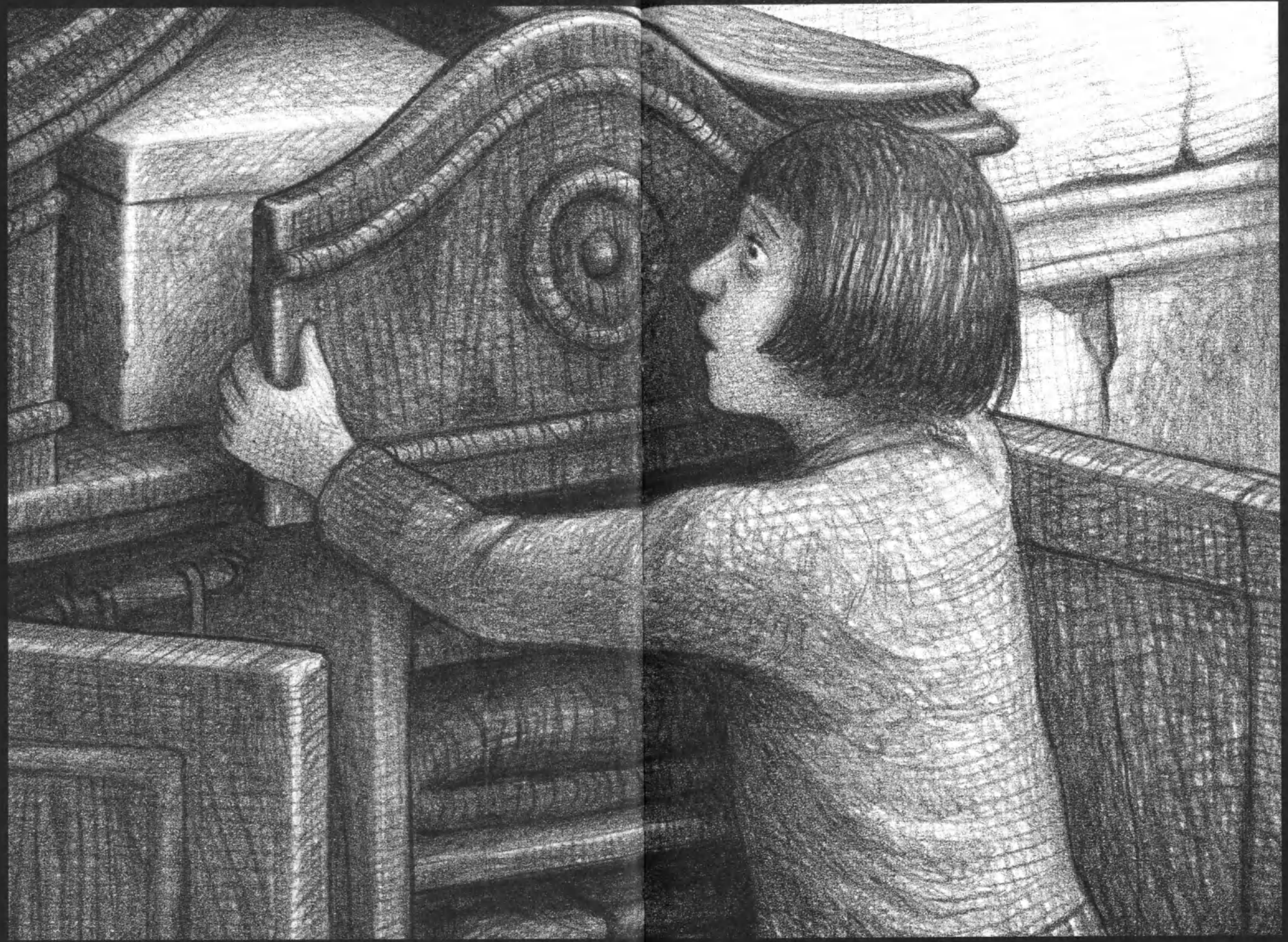

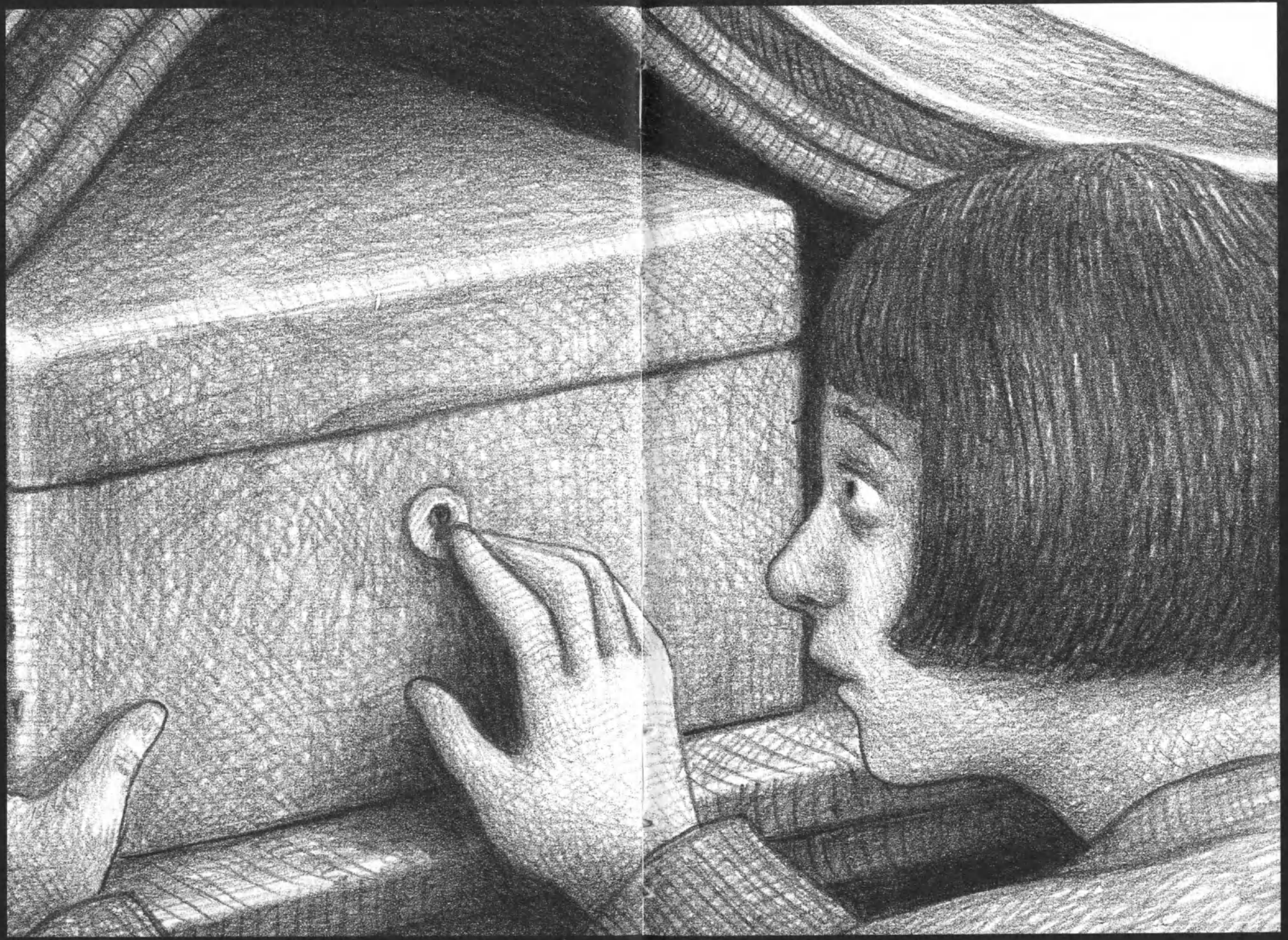

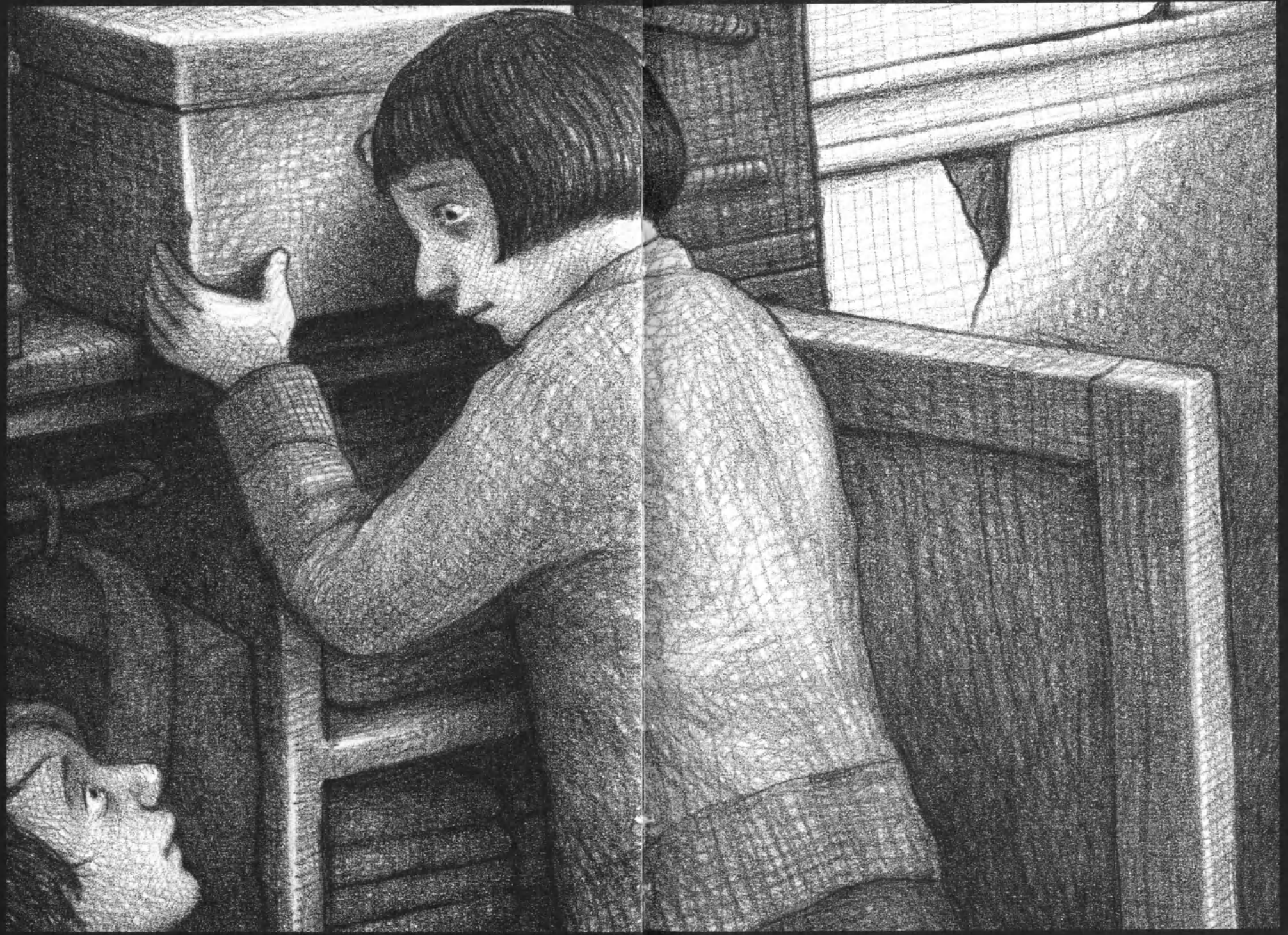

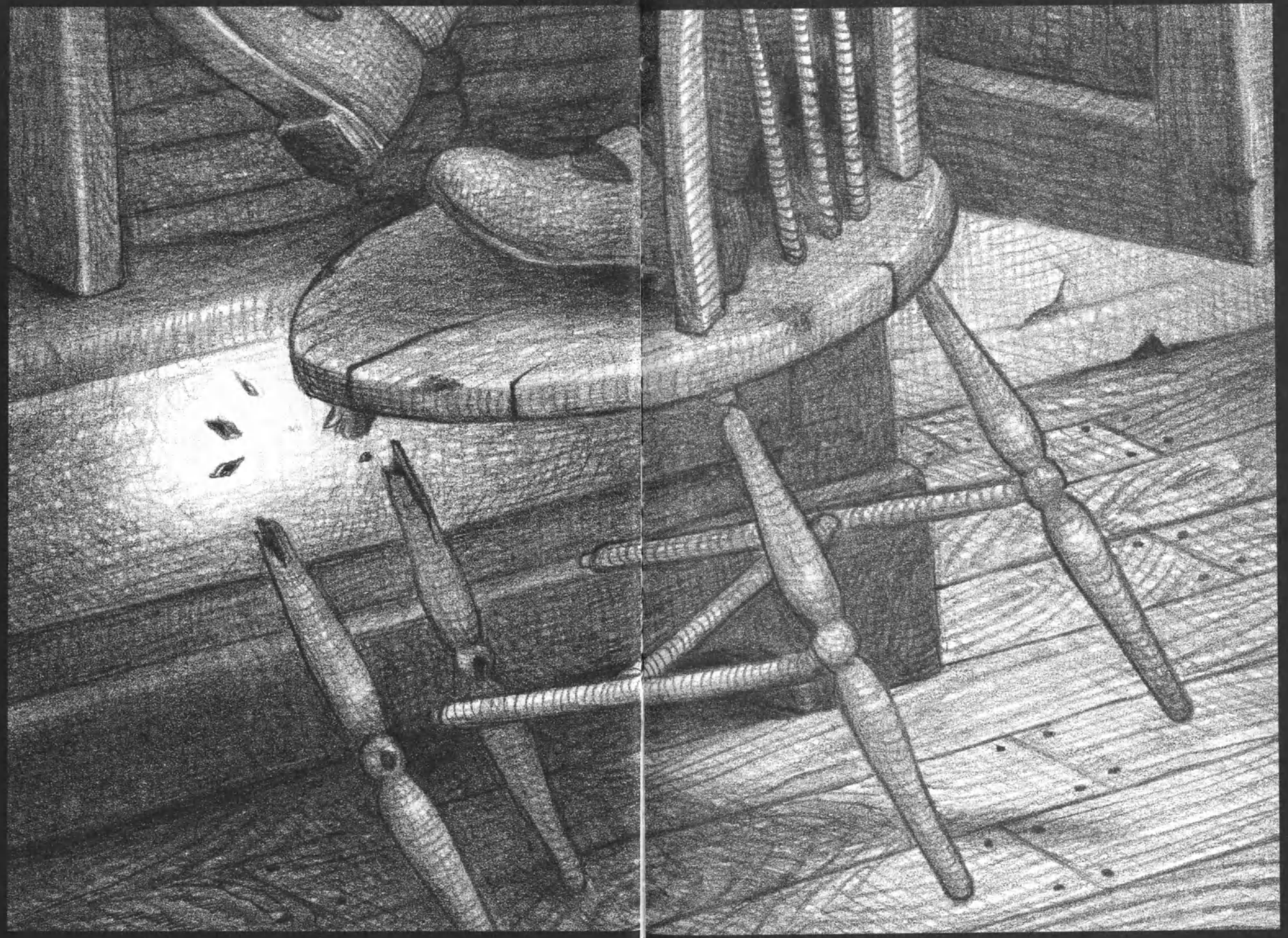

Isabelle țipă și scăpă din mâna cutia. Aterizã pe podea, iar cutia căzu pe piciorul ei și se sparse. Isabelle țipă din nou. Conținutul cutiei se împrăștie în toată camera. Sute de bucăți de hârtie de toate formele și dimensiunile zăceau pe podea. Hugo văzu că toate erau pline de desene. Tot în cutie se mai afla ceva ce semăna cu o pătură veche și foarte subțire, acoperită cu imagini de stele și luni. Era zdrențuită și plină de praf.

Câteva clipe mai târziu ușa dormitorului se dădu de perete.

— Isabelle! strigă nașa fetei, repezindu-se către ea.

Bătrânul rămăsese încremenit în prag, uitându-se țintă la desene.

— De ce-ați făcut asta, de ce, copii? se tângui bătrâna. Hugo, adună desenele și încuie-le în garderob. Îi întinse o cheie din buzunarul ei. Haideți! Repede! Și, Isabelle, tu vino cu mine. Georges, du-te înapoi în bucătărie!

Hugo băgă cheia în buzunar și începu să adune desenele. Le ținea cu mâna lui bună ca și cum ar fi fost diamante și rubine. Unele erau pe bucăți de hârtie disparate, altele erau cusute de mână în mici cărticele. Marginile desenelor erau îngălbenite și fragile, dar toate erau frumoase, și toate erau făcute de Georges Méliès.

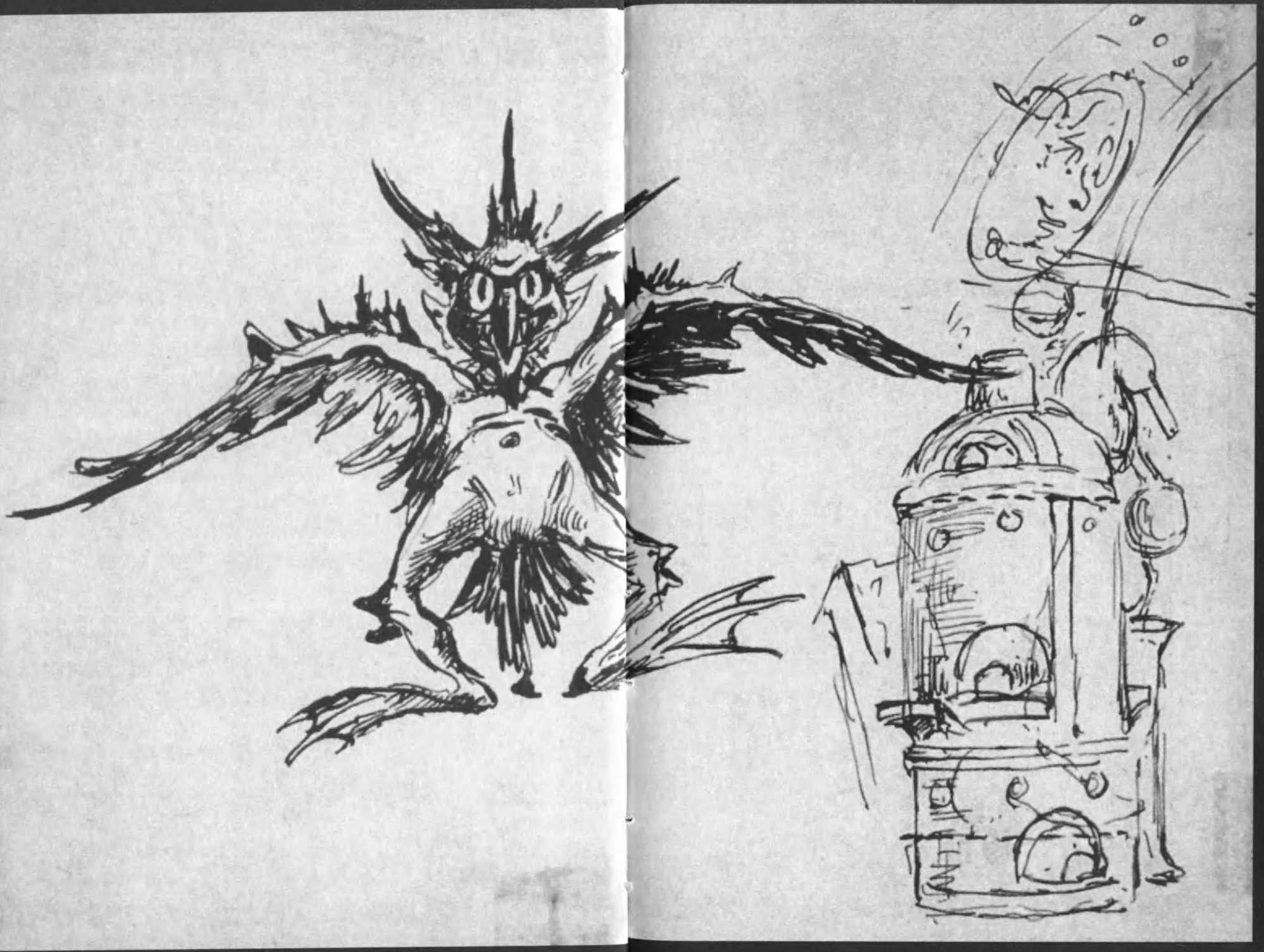

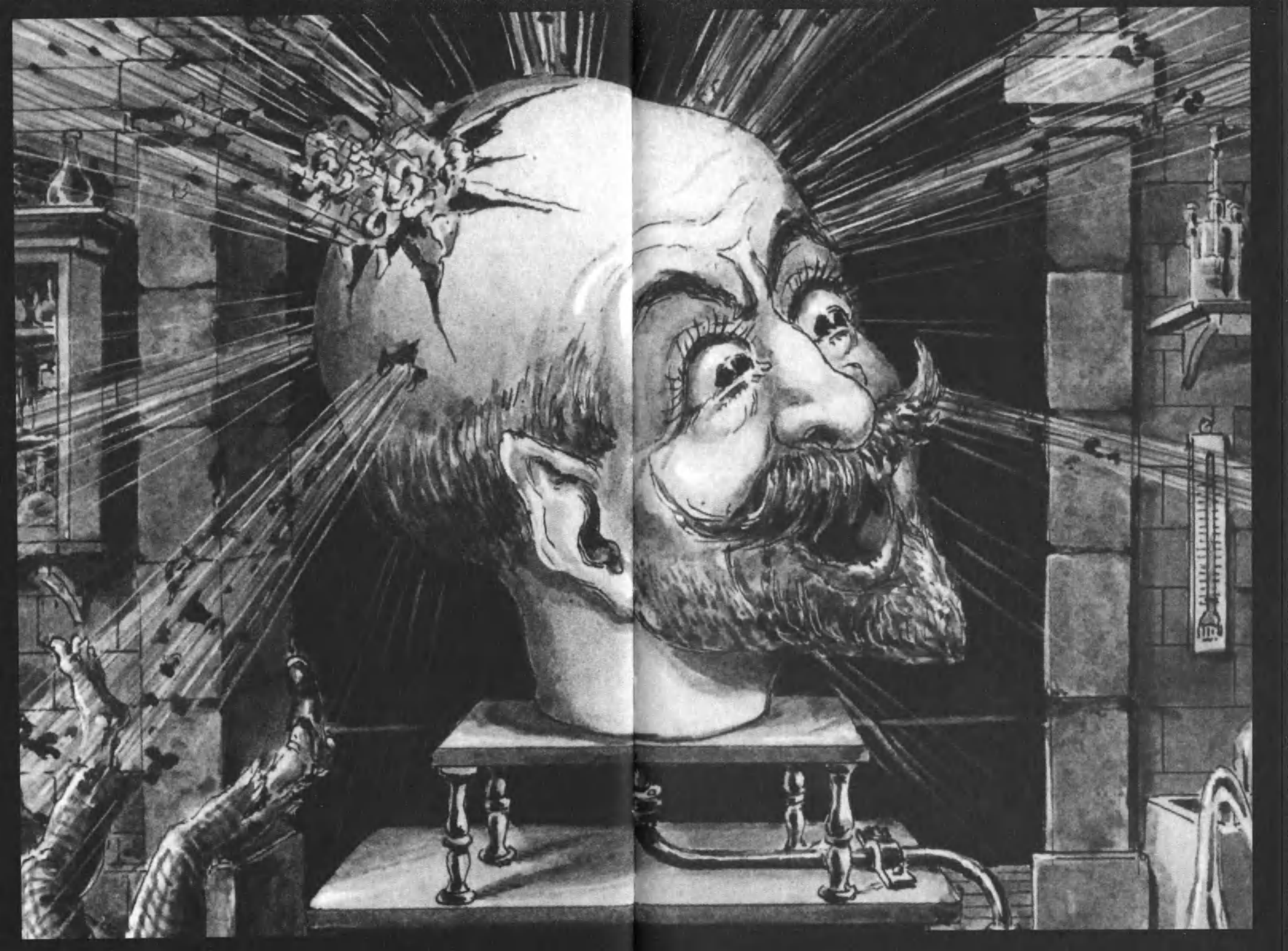

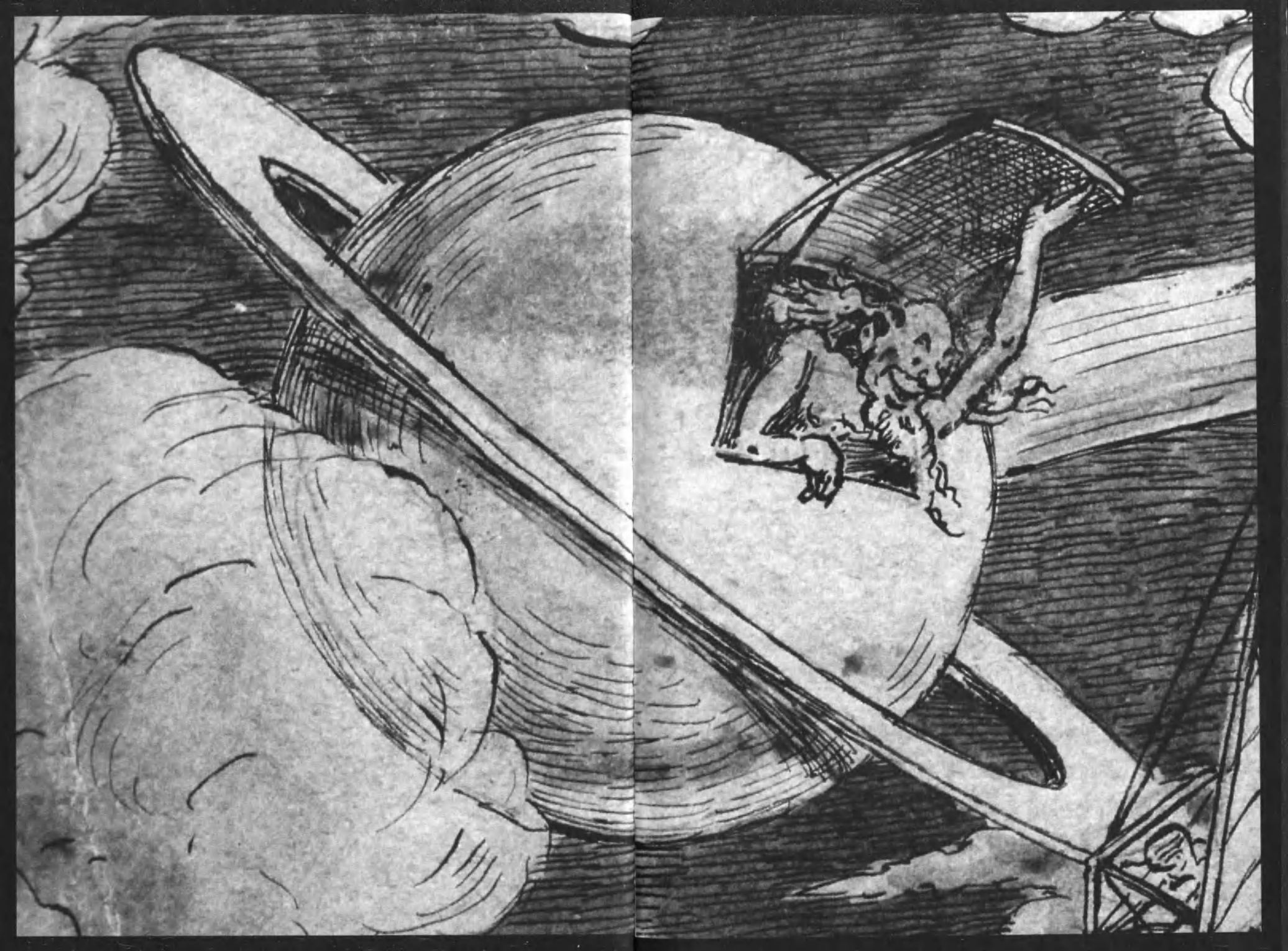

G. MÉLIÈS

— Nu, șopti ca pentru sine bătrânul. Nu. Nu. Nu. Nu! Nu! Cu fiecare cuvânt vocea lui devenea mai puternică, și brusc începu să tușească. Ce se întâmplă aici? De unde au apărut desenele astea? Își acoperi ochii cu palmele. Cine a făcut desenele astea? Cine îmi joacă farsa asta?

— Ieși din cameră, Georges! strigă bătrâna, care încerca să o ajute pe Isabelle să se ridice în picioare.

Bătrânul se repezi brusc la desene, le apucă grămadă și începu să le rupă. Copiii se aruncară instinctiv către brațele lui, pentru a-l împiedica să pună mâna pe hârtii. Pe Hugo îl dureau degetele îngrozitor, iar Isabelle își simțea piciorul ca rupt, dar amândoi încercau disperați să nu-l lase pe bătrân să-și distrugă desenele.

— Oprește-te, Georges! Oprește-te! țipa soția lui. Asta e opera ta!

— Ha! strigă el. Cum ar putea fi a mea? Eu nu sunt un artist! Eu sunt un nimeni! Sunt un negustor sărac, un prizonier! Doar o carcasă! O jucărie cu arc!

În timp ce bătrânul i se adresa soției sale, Hugo și Isabelle adunară repede toate desenele. Le băgară repede în garderob și îl încuiară.

Bătrânul era acum aplecat peste marginea patului, cu fața cuprinsă în mâini, plângând.

Murmura întruna cuvântul *nu,* apoi șopti: „O cutie goală, un ocean secat, un monstru rătăcit, nimic, nimic, nimic..." Continuă să murmure și să plângă, și copiii se îndepărtară încet de el.

Bătrâna îl luă pe soțul său pe după umeri și îl ajută să se bage în pat. Îi așeză capul pe pernă și îi trase pătura până la bărbie. Cu lacrimile curgându-i pe obraji, îl mângâie încet pe bărbia albă și aspră până când respirația lui deveni regulată și bătrânul adormi.

— Îmi pare rău, Georges, spuse ea, îl sărută pe obraz și stinse lumina. Se așeză lângă pat, ținând mâna bărbatului ei. Îmi pare atât de rău.

3

Planul

HUGO O AJUTASE PE ISABELLE care șchiopăta să iasă din dormitor, și acum stăteau amândoi tremurând la masa din bucătărie. Îi aduse niște gheață pentru picior, apoi rămaseră tăcuți, încercând să-și îngrijească rănile.

În cele din urmă, nașa lui Isabelle ieși din dormitor.

— Chiar sunt desenele lui Papa Georges? De ce n-am știut până acum că e artist?

— Taci din gură, Isabelle. Spune-mi ce-ți face piciorul.

— Mă doare.

— Și mâna ta, Hugo?

Băiatul ridică din umeri.

— Casa mea s-a transformat deodată într-un salon de spital.

Bătrâna clătină din cap și încercă să râdă, dar apoi se așeză la masă lângă ei și începu să plângă.

— Ce se întâmplă? întrebă Isabelle. De ce erau desenele alea ascunse în garderob? De ce s-a supărat așa de tare Papa Georges când le-a văzut?

— Nu vezi răul care s-a făcut deja, Isabelle? Papa Georges are febră. Cine știe cât o să-l țină. Nu mai e nimic de spus. Mi-ai furat cheia, mi-ai umblat în garderob. Ești la fel de rea ca și hoțul ăsta. Nu vreau ca voi doi să vă mai vedeți vreodată, ați înțeles? Poți să rămâi aici până mâine-dimineață, Hugo. O să chem un doctor să se uite la rănile voastre și la Georges, și pe urmă vreau să pleci.

Bătrâna rupse câteva bucăți de pânză și improviză niște bandaje pentru mâna lui Hugo și piciorul lui Isabelle, și le înfășură cât de strâns putu.

— Îmi pare rău, Mama Jeanne! Te rog, nu fi supărată! Noi nu voiam decât să...

— Gata. E vremea de culcare. Hugo, tu dormi pe canapea. Haide, Isabelle, te ajut să mergi în camera ta.

Dar Hugo nu se culcă pe canapea. Un plan prinse formă în mintea lui, și de îndată ce Isabelle și nașa ei ieșiră din cameră și se duseră la culcare, băiatul se apropie în vârful picioarelor de cuierul de lângă ușă. Haina bătrânului stătea agățată acolo, și Hugo căută prin buzunarele ei. Auzi un clinchet și găsi ceea ce voia. Scoase legătura de chei, ieși din casă și se întoarse prin întuneric la gară.

Hugo se îndreptă direct către prăvălia cu jucării, care avea obloanele trase. Se asigură că nu era nimeni prin preajmă, și apoi încercă toate cheile până ce o găsi pe cea care deschidea prăvălia. Intră și începu să caute prin cutii, să tragă sertarele și să frunzărească hârtiile pe care le ținea acolo bătrânul. Dar nu găsi niciun indiciu. Hugo sperase că poate exista acolo o bucățică de hârtie care să îl ajute să înțeleagă care era secretul bătrânei, ceva aflat în prăvălie pe care el nu-l observase până atunci.

De fapt, Hugo găsi ceva ciudat, înfășurat într-o bucată de pânză și împins în fundul unui sertar.

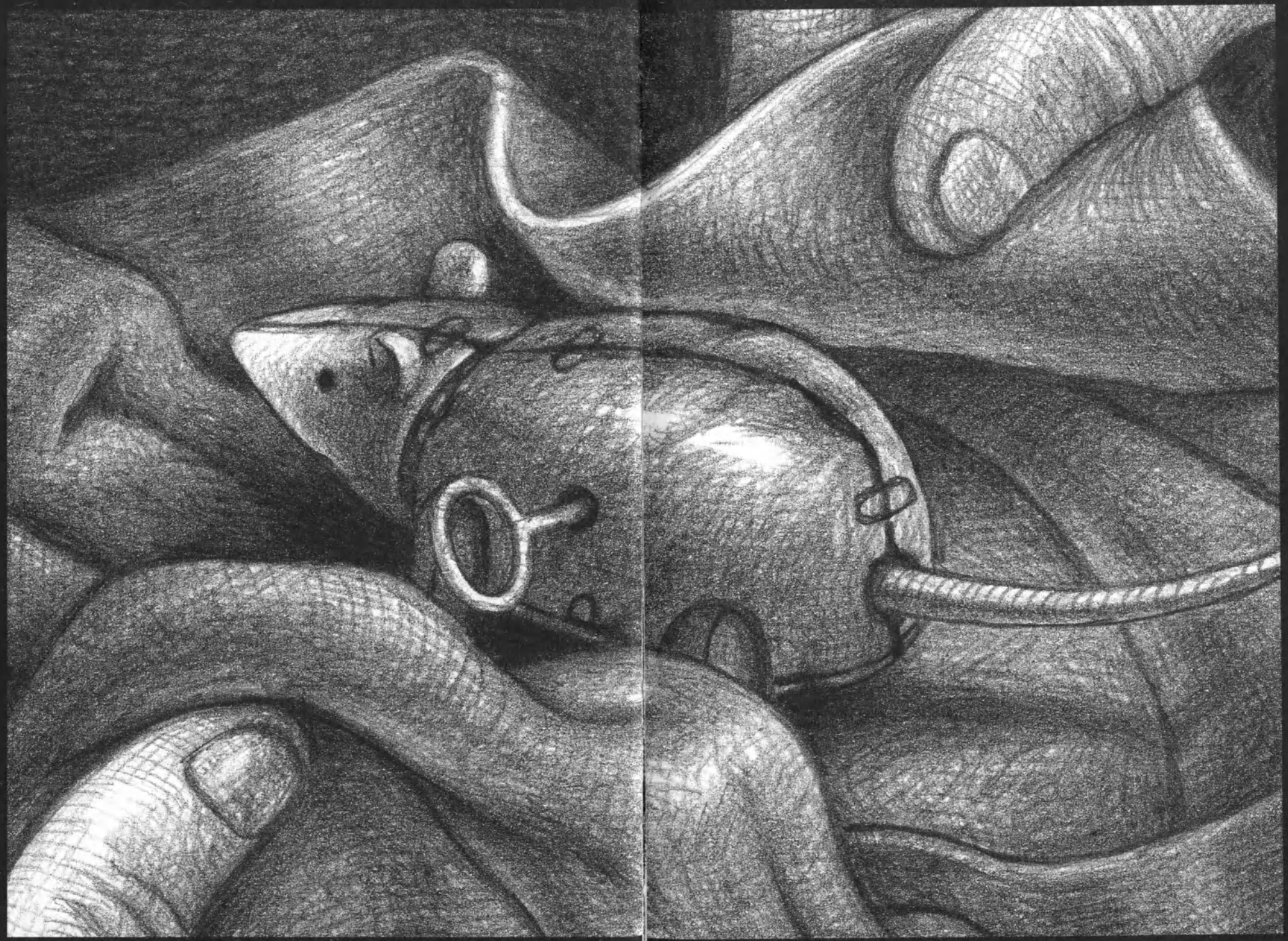

Hugo nu știa de ce bătrânul păstrase șoarecele albastru. Crezuse întotdeauna că jucăria fusese de mult vândută. Și totuși, Hugo se bucură că bătrânul o păstrase. Se trezi zâmbind în vreme ce răsucea în mâini șoarecele albastru. Hugo se gândi la micuțele părți mecanice aflate în interiorul șoarecelui, ca și la celelalte jucării pe care le furase și pe care le folosise ca să repare automatul. Nu se gândise niciodată de ce piesele din jucăriile bătrânului se potriveau atât de bine la omul mecanic.

Hugo înfășură la loc șoarecele albastru și îl băgă în sertar. Tocmai când se întoarse să plece, văzu într-un colț al prăvăliei una dintre cărțile lui Isabelle și îi veni o idee.

Hugo se întoarse în camera lui și se simți ușurat să vadă omul mecanic în același loc, în mijlocul încăperii. Reuși să-l tragă în ascunzătoarea lui, gemând și strâmbându-se tot timpul de durere. Îl înfășură din nou în bucata veche de pânză și astupă ascunzătoarea cu cutii. După ce termină, se uită spre polița unde se afla găleata lui cu unelte, și inima porni să-i bată mai tare. Până în clipa aceasta nu își dăduse seama în ce încurcătură se afla. Mâna rănită era dreapta, și fără ea nu putea să se ocupe cum trebuie de ceasuri. Curând ceasurile or să înceapă să se oprească, iar Inspectorul Gării o să pornească cercetările, și curând totul se va termina.

Hugo se întinse în pat și-și puse mâna bandajată pe piept. Prin minte începură să-i fulgere diferite imagini...

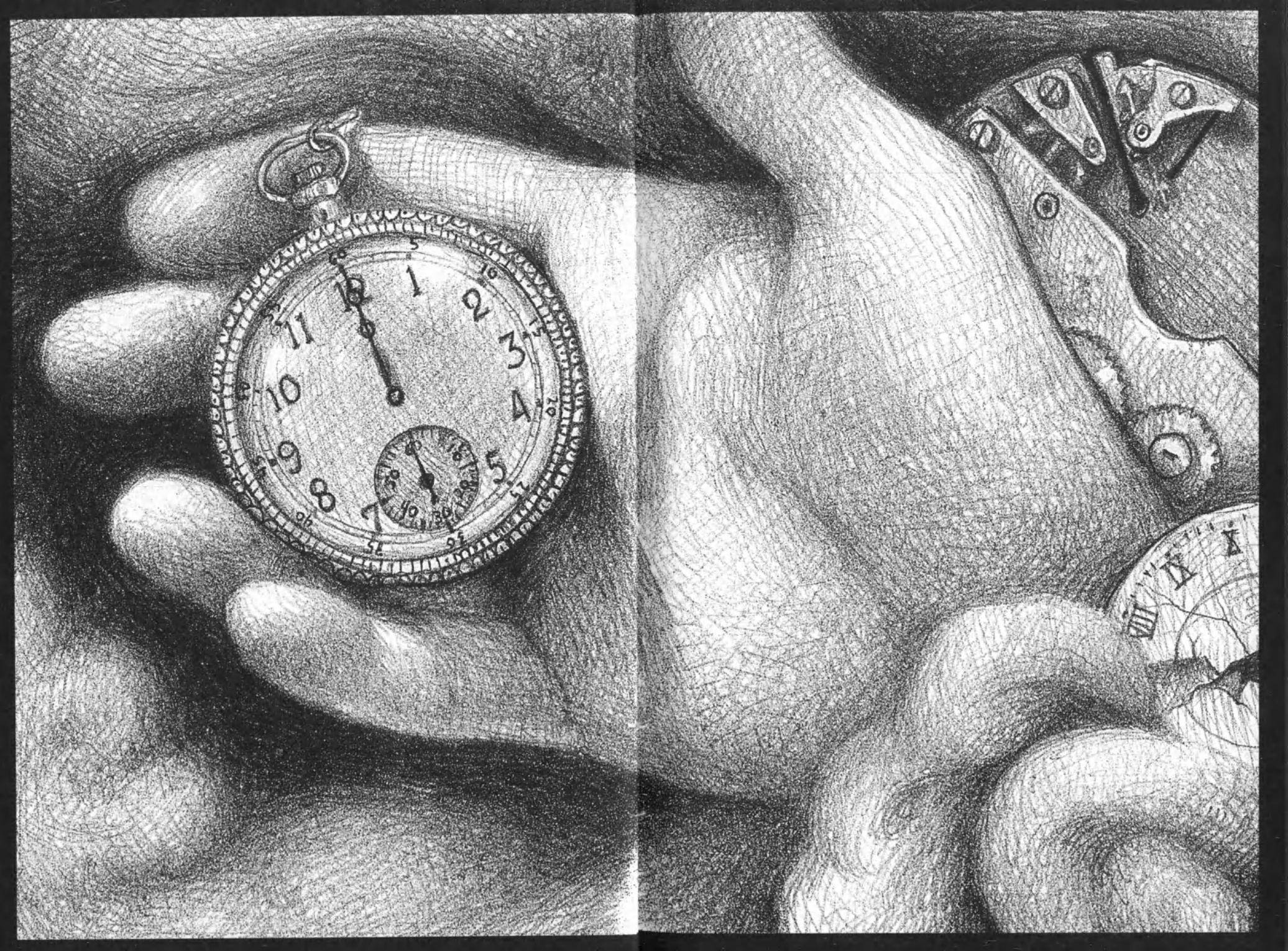

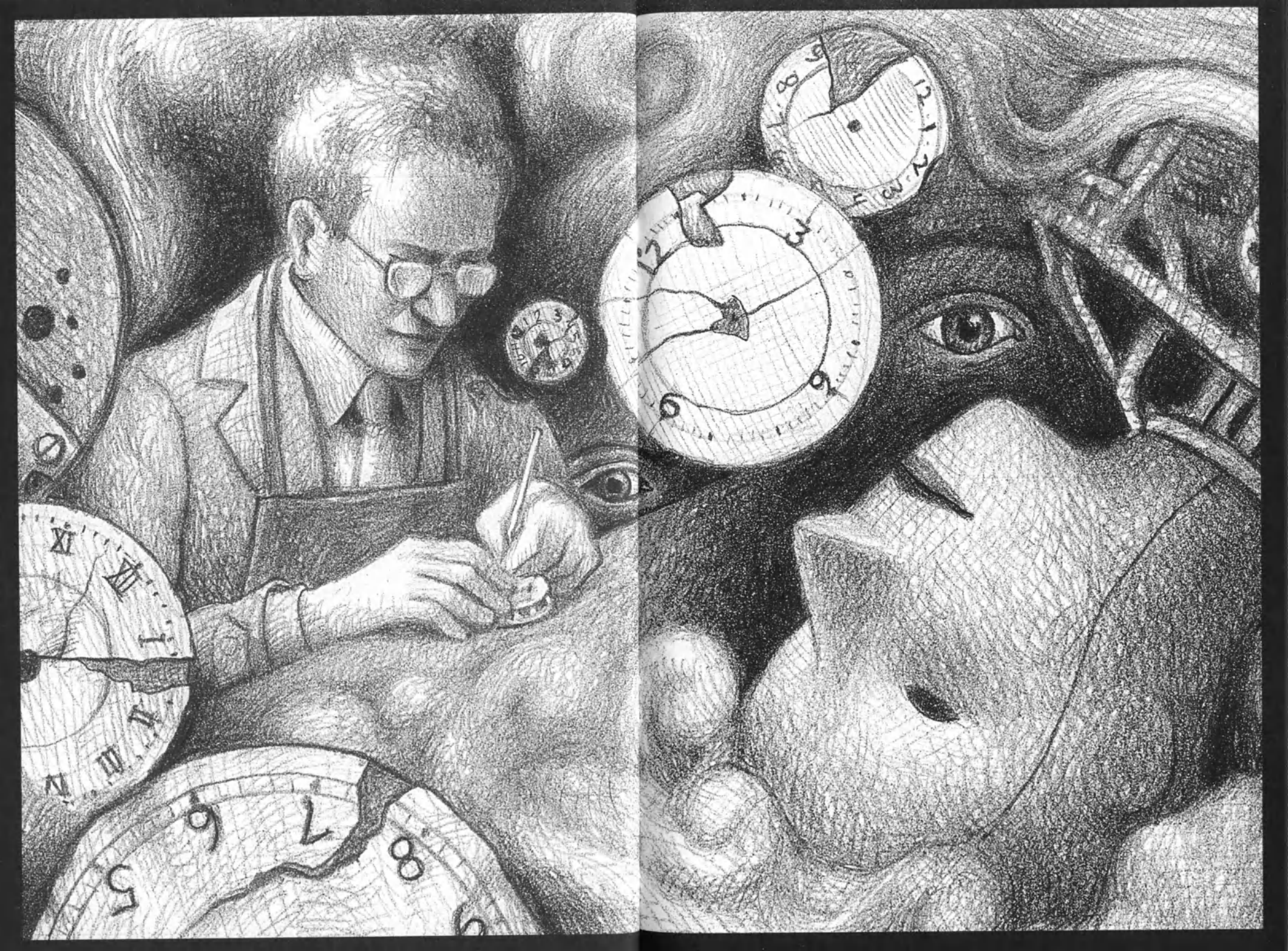

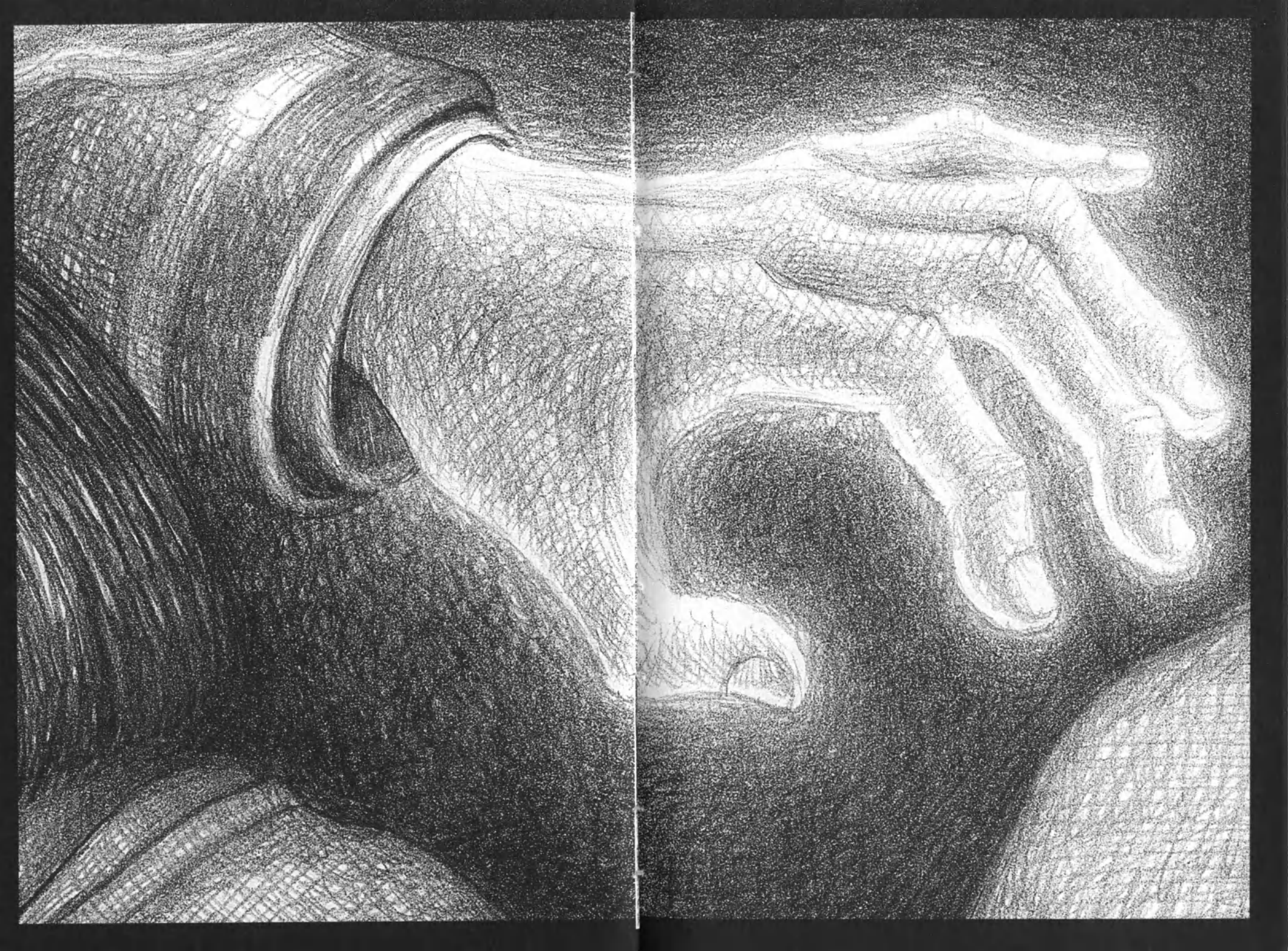

Hugo văzu degetele albe și încovoiate ale Inspectorului Gării întinzându-se către el. Apoi degetele se transformară în niște gheare lungi și ascuțite care îl înșfăcară cu putere de braț. Hugo se trezi țipând. Nici măcar nu-și dăduse seama că adormise.

În cele din urmă se lumină de ziuă, și Hugo își luă uneltele, încercând să-și facă rondul de dimineață. Cu ochii închiși, cu capul lăsat într-o parte, ascultă ceasurile. Dar neputându-se ajuta de amândouă mâinile, era greu să le întoarcă, așa că le unse și se uită la ele și le verifică neliniștit cu ceasul lui de buzunar.

Nu mai avea prea mult timp.

Cum îl văzu pe *Monsieur* Labisse deschizându-și prăvălia, Hugo se apropie în fugă. Când intră, clopoțelul de deasupra ușii clincăni.

Monsieur Labisse își scotea haina, când se întoarse și îl văzu pe Hugo.

— Ești prietenul lui Isabelle, nu? Ce-ai pățit la mână?

Hugo își duse mâna la spate.

— Trebuie să vă întreb ceva, domnule. Trebuie să aflu mai multe lucruri despre ceva. Aveți cărți despre filme?

— S-ar putea...

— Dar despre *primele* filme? Când era mic, tatăl meu a văzut un film despre care își amintea apoi mereu. Era acolo o rachetă care intra în ochiul omului din Lună.

Hugo se gândise că filmul ar putea fi un bun început pentru a căuta indicii.

— Asta pare ceva interesant, spuse *Monsieur* Labisse, aranjându-și cravata și ridicându-se. Vino cu mine, tinere.

Hugo îl urmă către un raft și așteptă în timp ce omul se uită peste cărți. Scoase mai multe volume, căută la cuprinsul lor, apoi le închise și le puse la loc.

— Nu, nu, spuse el. Nimic despre primele filme. Îmi pare rău.

Hugo îi mulțumi și se îndreptă către ușă. Acum unde să se ducă? Librăria fusese cea mai bună idee.

— Ai putea avea mai mult noroc la biblioteca Academiei de Film, spuse *Monsieur* Labisse.

Hugo se întoarse.

— Unde e asta?

Monsieur Labisse îi spuse cum să ajungă acolo, și Hugo îi mulțumi și ieși repede din prăvălie.

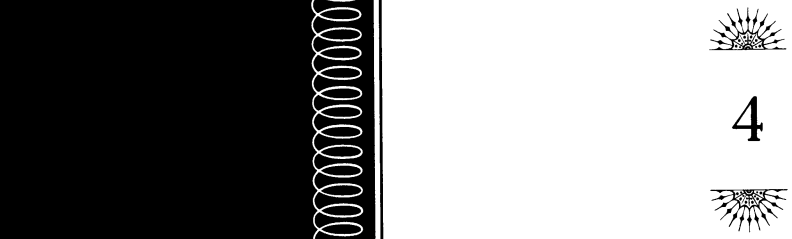

4

Plăsmuirea viselor

LUI HUGO NU-I PLĂCEA că trebuia să iasă din gară. Dar respiră adânc și coborî către marea rețea a metroului, care străbătea subteranele orașului asemenea unor râuri ascunse.

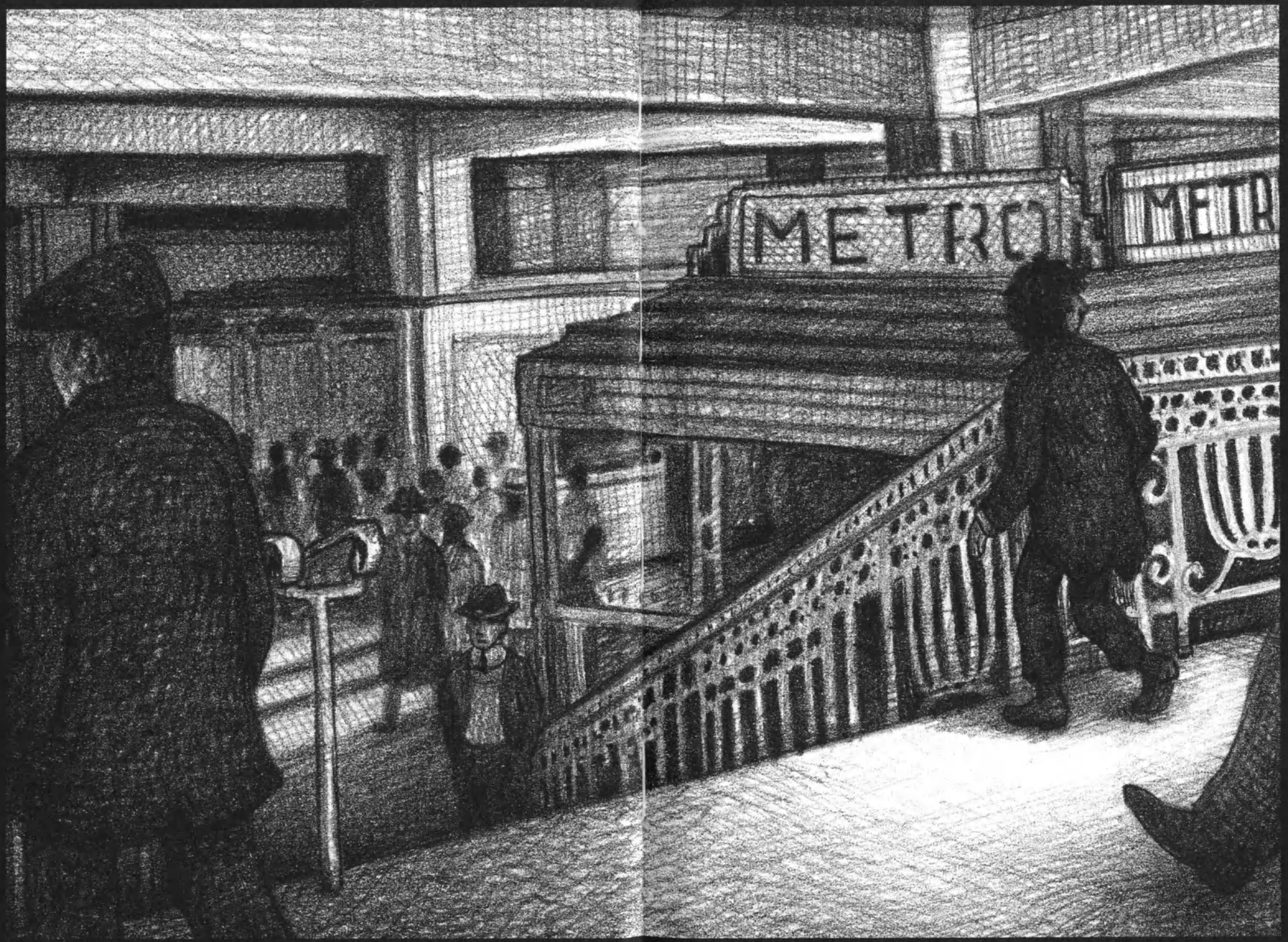
METRO
METR

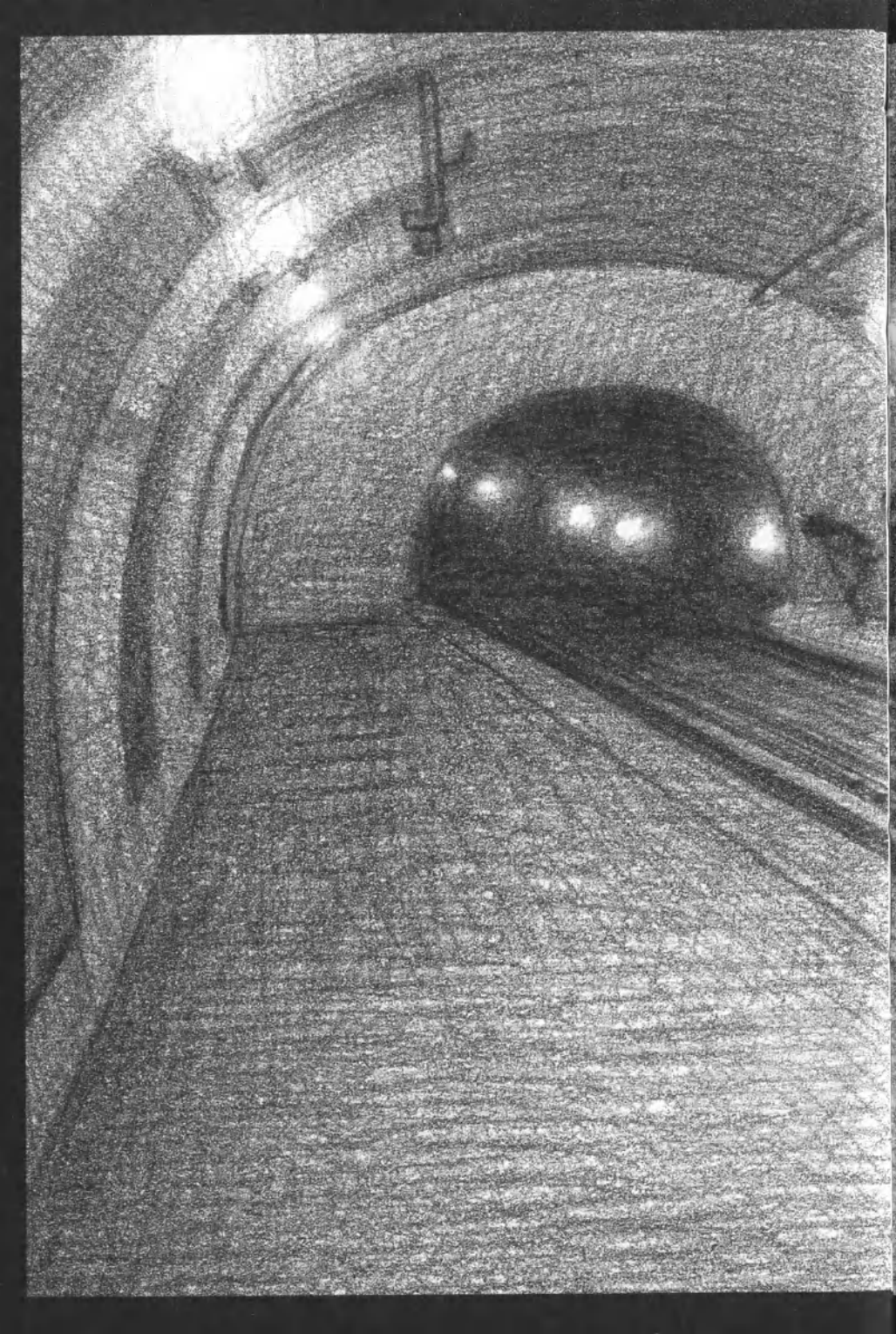

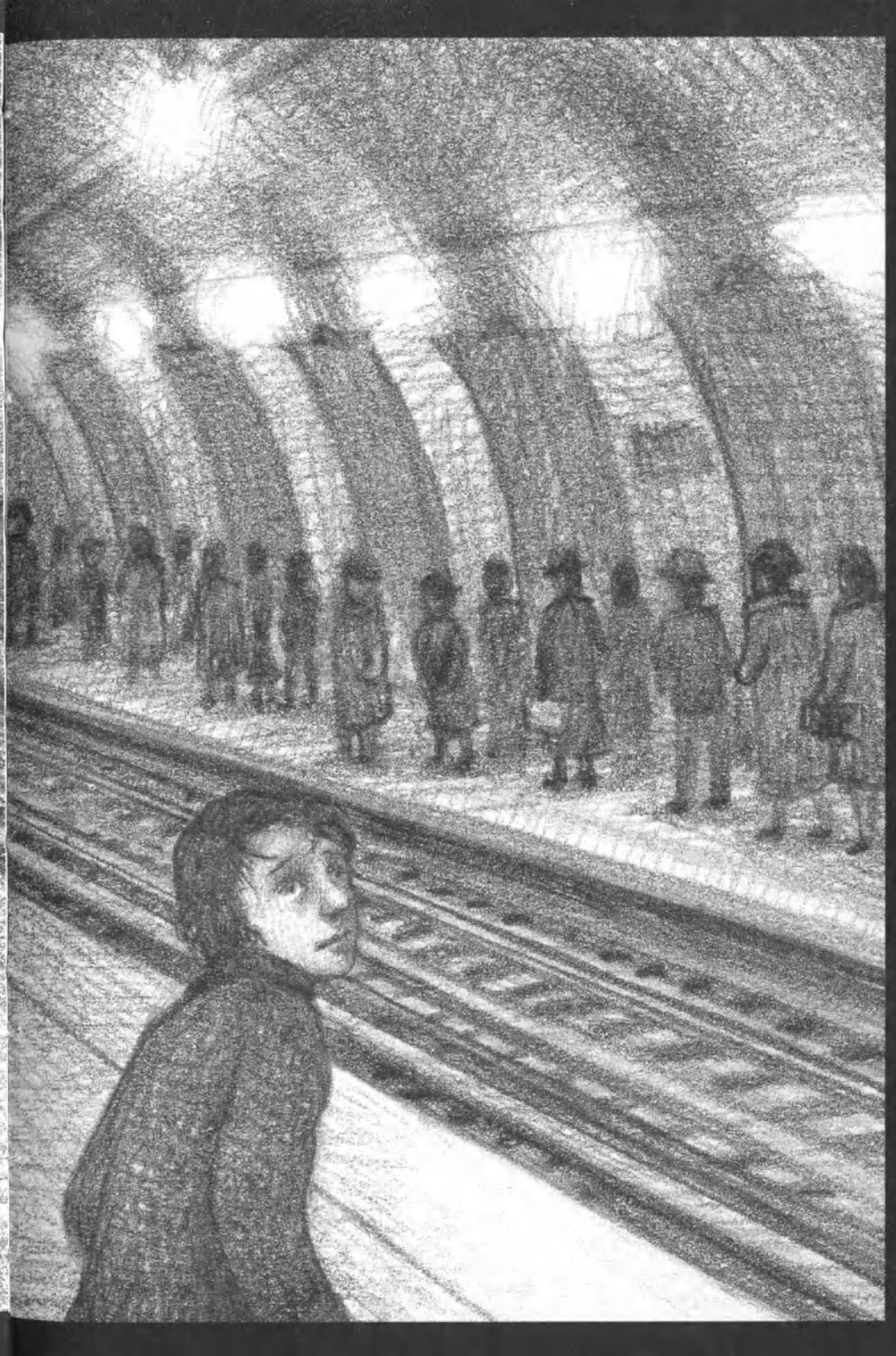

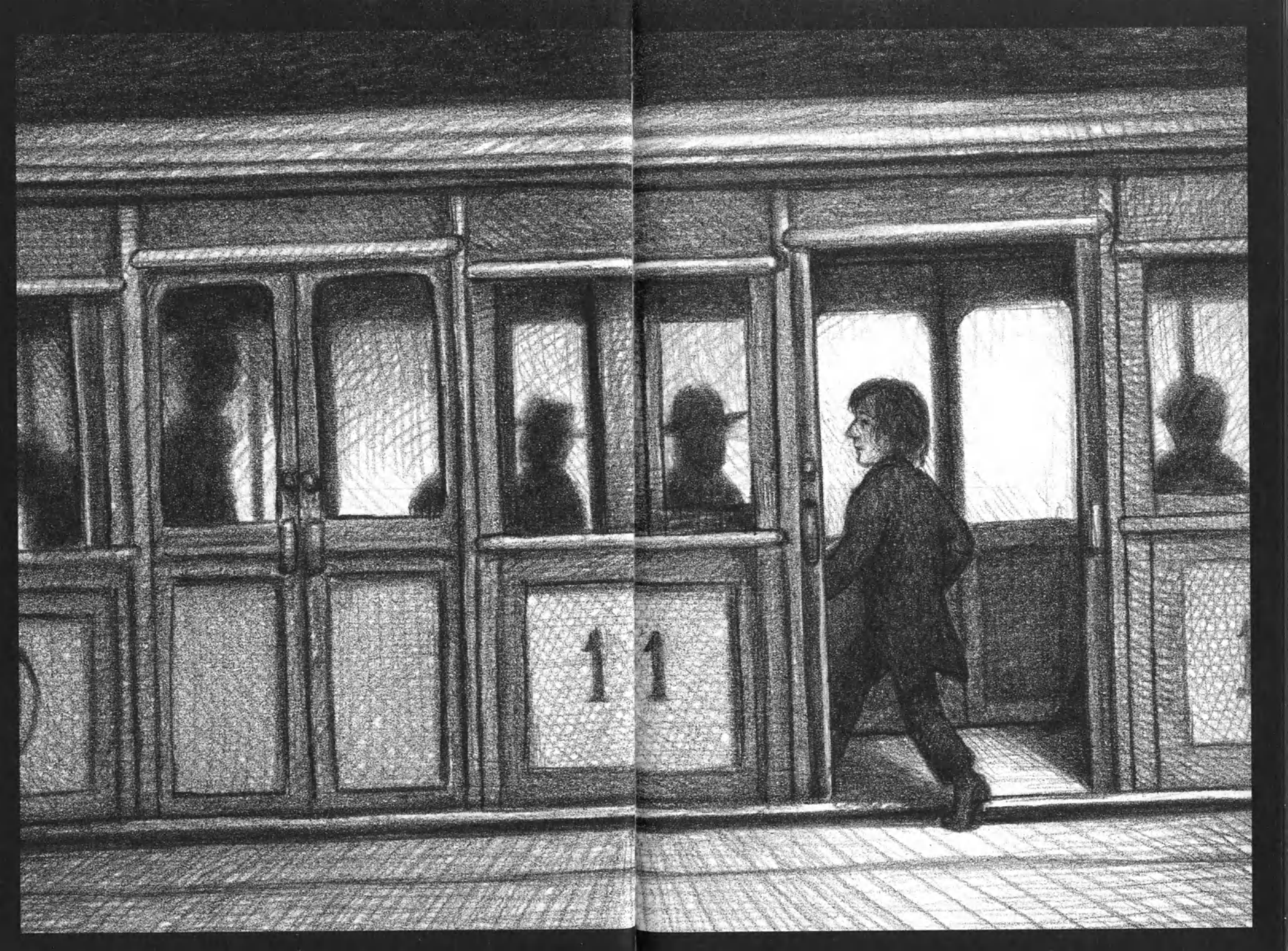
11

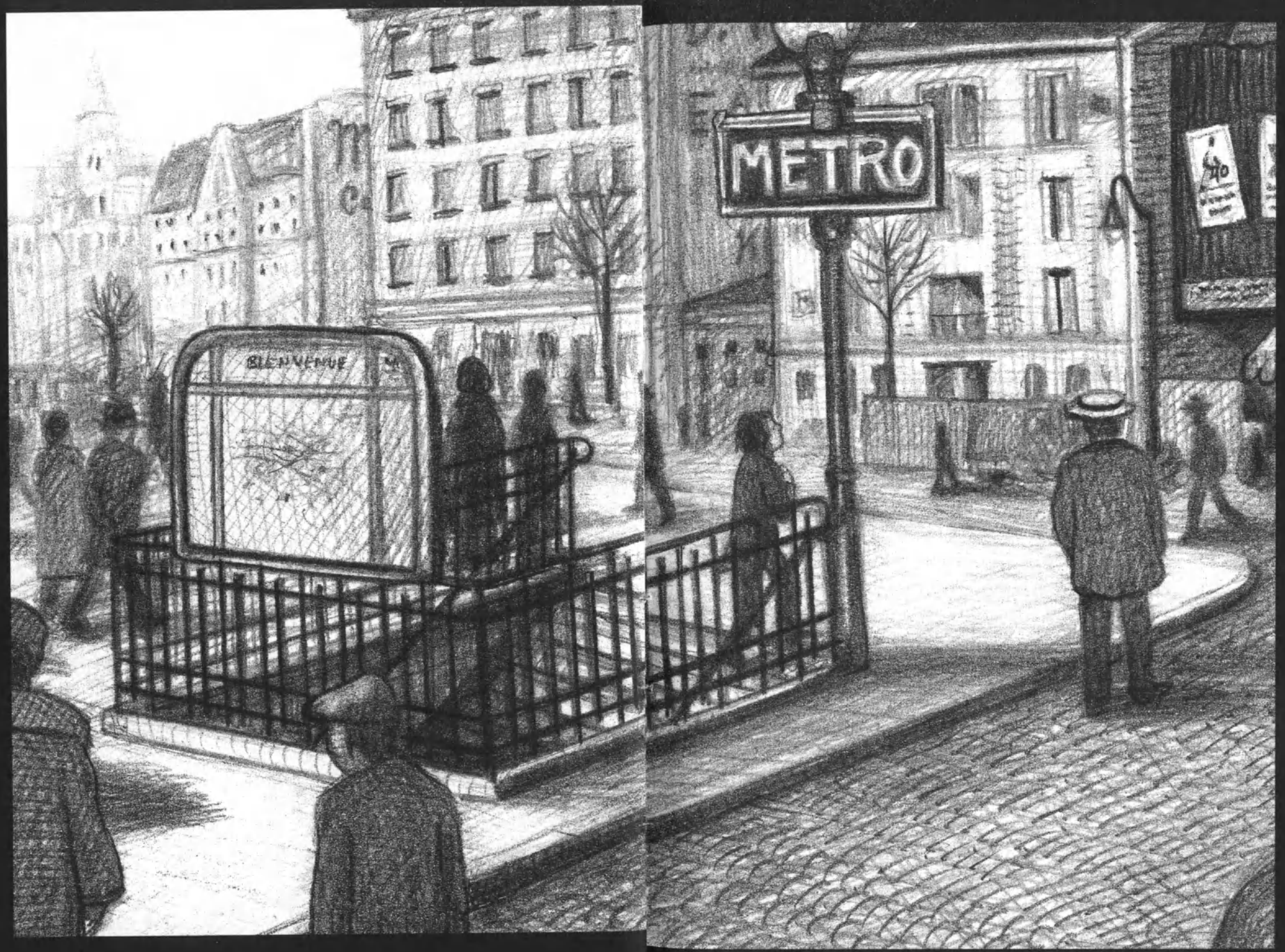
METRO

FÉ VIGO
CHAPEAUX de PARIS
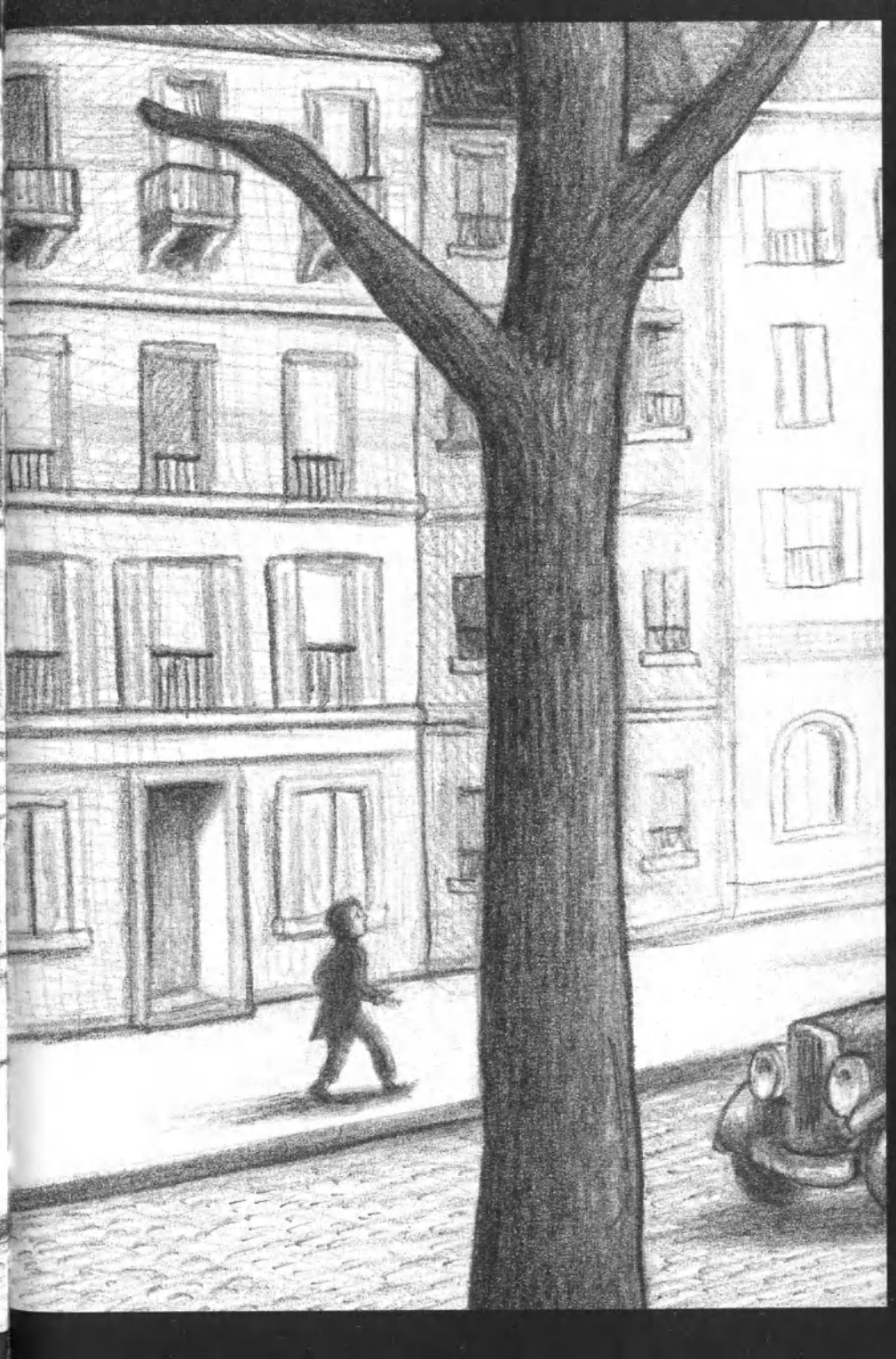

ACADÉMIE DU CINÉM
A FRANÇAIS

Hugo pătrunse în holul de la intrare, unde o femeie micuță stătea așezată la un birou mare de recepție. Îi spuse că vrea să meargă la bibliotecă, și femeia, după ce îl măsură de sus până jos cu o privire dezaprobatoare, spuse:

— Nu.

— Nu?

— Ești prea mic și prea murdar, și trebuie să fii însoțit de un adult, răspunse ea. La revedere.

Hugo o privi lung. Apoi se uită la mâinile și hainele lui și își dădu seama că de mult nu se mai gândise la felul în care arăta.

Hugo își spuse că femeia era nedreaptă, dar nu știa ce să facă. Încercă să se gândească la ce ar trebui să spună, când își auzi numele.

— Hugo? Tu ești?

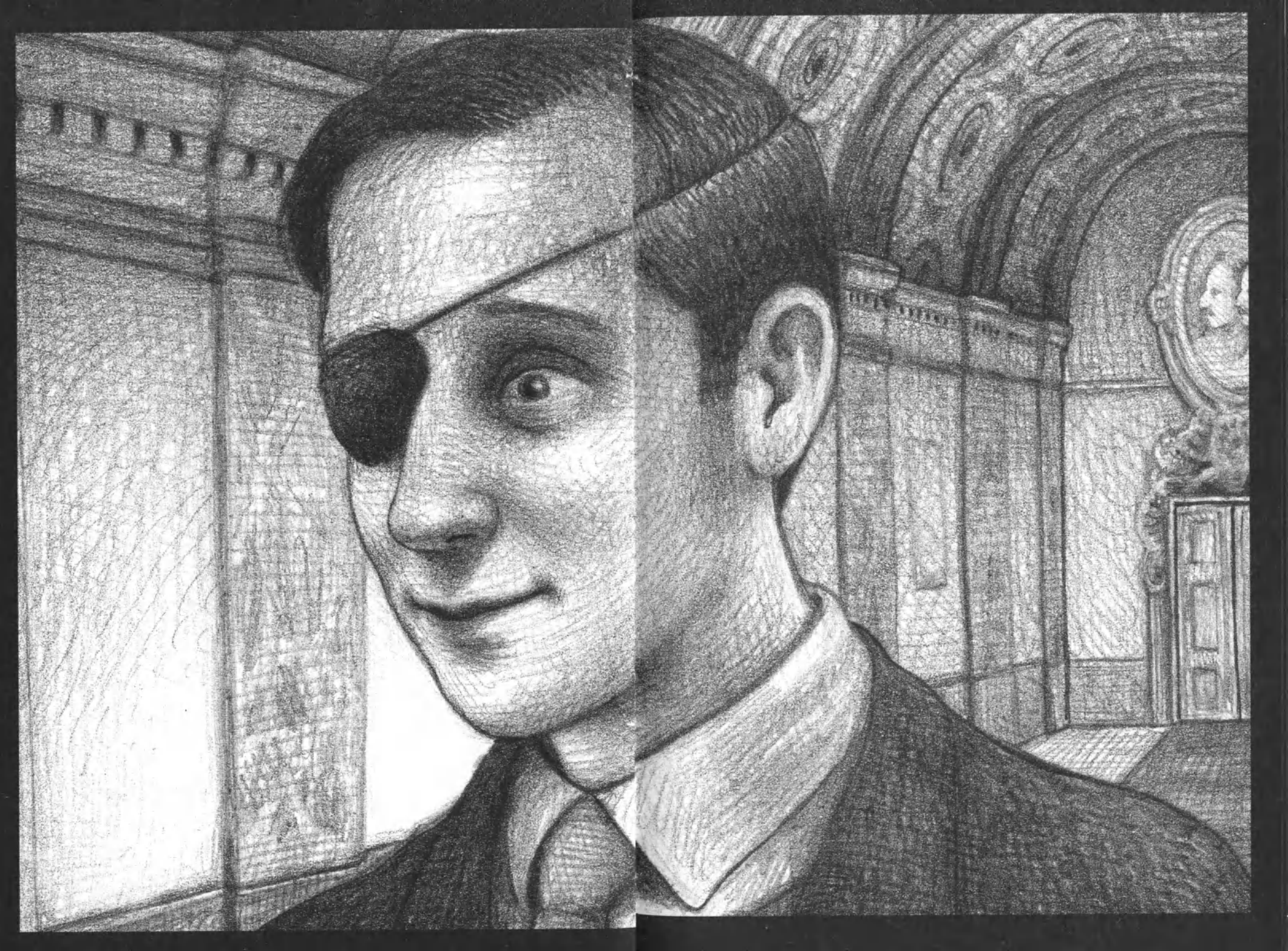

— Étienne! strigă Hugo și alergă la el. Ce faci aici?

— Asta voiam să te întreb și eu.

Femeia măruntă de la recepție se uită la Étienne și îl întrebă:

— Îl cunoști pe copilul ăsta murdar?

— *Madame* Maurier, el e prietenul meu Hugo.

Femeia își împinse pe nas ochelarii cu ramă neagră și răspunse la telefonul care tocmai sunase.

— Îmi pare rău că ți-ai pierdut slujba de la cinematograf, spuse Hugo.

— De fapt, până la urmă totul a ieșit bine. Când am fost dat afară, tocmai începusem aici niște cursuri, și mi-au găsit ceva de lucru într-un birou. Mă pregătesc să devin operator de film.

Hugo aruncă o privire spre peticul de pe ochiul lui Étienne și Étienne zâmbi.

— De fapt, peticul ăsta mă ajută să mă uit mai ușor printr-un aparat de filmat — nu mai trebuie să închid un ochi, așa cum fac ceilalți. Își atinse ușor peticul de pe ochi, apoi continuă: Și acum spune-mi, ce Dumnezeu te aduce aici?

— Trebuie să găsesc ceva la bibliotecă. Poți să mă ajuți?

— Vino cu mine, spuse Étienne.

Hugo nu se uită la *Madame* Maurier, dar fu fericit să poată trece pe lângă ea și să se îndrepte către bibliotecă.

Biblioteca se afla la al doilea nivel. Era curată și ordonată, cu șiruri de rafturi care păreau într-o ordine perfectă și de neatins. În mijlocul încăperii se afla o pictură mare, care îi atrase atenția lui Hugo.

Nu știa ce reprezintă, dar îi plăcea.

Étienne îl ajută pe Hugo să caute în fișier pentru a găsi cartea pe care o voia, apoi îl duse la raftul unde se afla cartea. Étienne se ridică în vârful picioarelor, trase volumul de pe poliță și i-l întinse lui Hugo, care se așeză pe jos, chiar lângă rafturi, și o deschise. Étienne se așeză lângă el.

— Știi, spuse el, unul dintre profesorii mei a scris cartea asta. Acum îmi spui de ce o voiai?

Dar Hugo nu mai avea glas. Cartea se numea: *Plăsmuirea viselor: Istoria primelor filme făcute vreodată.* Fusese scrisă de René Tabard cu un an în urmă, în 1930.

Hugo deschise cartea la prima pagină și citi:

În 1895, unul dintre primele filme proiectate vreodată se numea Un tren intră în gară, *și era doar ceea ce titlul sugerează, un tren care ajunge într-o gară. Dar când trenul s-a îndreptat în viteză către ecran, publicul a țipat și oamenii au leșinat, pentru că au crezut că erau în pericol de a fi călcați. Nimeni nu mai văzuse până atunci așa ceva.*

Hugo dădu mai departe paginile. Erau imagini cu bărbați care jucau cărți, oameni care ieșeau dintr-o fabrică, fiecare dintre imagini fiind un cadru dintr-un

film de la începuturile cinematografiei. Hugo continuă să frunzărească mai departe, și apoi văzu ceea ce sperase să găsească.

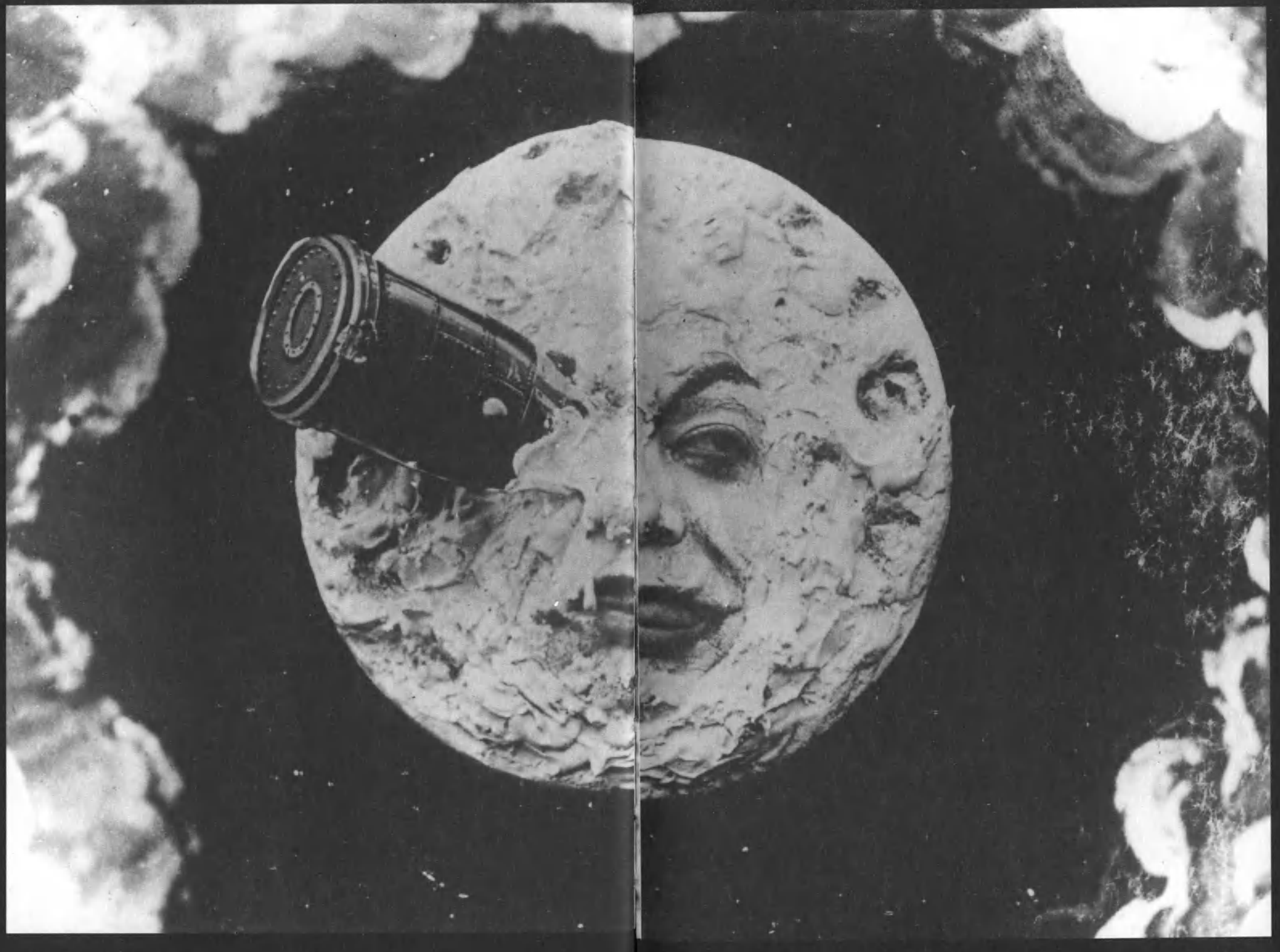

Filmul preferat al tatălui său se numea *O călătorie în Lună.*

Regizorul Georges Méliès şi-a început cariera ca magician şi a avut un teatru de magie în Paris. Această legătură a sa cu magia l-a ajutat să înţeleagă imediat posibilităţile noului domeniu al cinematografiei. S-a numărat printre primii care au demonstrat că filmul nu trebuia să reflecte neapărat viaţa reală. A înţeles repede că filmul avea capacitatea de a capta visele. Lui Méliès i se datorează în mare parte perfecţionarea trucului de substituire, care a făcut posibilă apariţia şi dispariţia de pe ecran a diferitelor lucruri, ca prin magie. Aceasta a schimbat pentru totdeauna aspectul filmelor.

O călătorie în Lună, *cel mai cunoscut film al lui Méliès, prezintă un grup de exploratori care ajung pe Lună, se luptă cu oamenii din Lună și se întorc acasă cu un prizonier, în aclamațiile publicului. Dacă într-o zi, departe în viitor, omenirea va reuși să ajungă pe Lună, va trebui să-i mulțumim lui Georges Méliès și filmelor sale pentru că ne-au ajutat să înțelegem că dacă visurile noastre sunt suficient de măreţe, atunci totul este posibil. Din păcate, Georges Méliès a murit după Marele Război, și multe dintre filmele sale, dacă nu chiar toate, s-au pierdut.*

— A murit? Nu, n-a murit...., spuse Hugo cu voce tare.

— Cine n-a murit? întrebă Étienne, care citise și el din carte peste umărul lui Hugo.

— Georges Méliès. Are o prăvălie cu jucării în gară.

Étienne râse.

— Nu glumesc, spuse Hugo. Și este nașul lui Isabelle.

5

Papa Georges a făcut filme

MAI TÂRZIU, ÎN CURSUL ZILEI, Hugo se întoarse în camera lui cu cartea de la bibliotecă sub braț. Étienne aranjase ca el să o poată împrumuta. Citi cartea de nenumărate ori, mai ales partea despre Georges Méliès. Se uită lung la chipul omului din Lună. Deodată, auzi un ciocănit puternic la ușă.

— Hugo? Sunt eu, Isabelle.

Hugo sări și deschise ușa. Isabelle adusese o lanternă. Mergea cu cârje și avea piciorul bandajat.

— Ce cauți aici? întrebă el. Cum ai reușit să ajungi aici cu cârjele?

— Toată lumea crede că sunt în pat. Mi-a luat mult timp să ies pe fereastră și să vin până aici.

Se așezară pe pat și Isabelle începu imediat să plângă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Hugo.

— Îmi pare rău că ți-am prins degetele în ușă, și îmi pare rău că nu le-am spus nașilor mei că eu am furat carnețelul. Eram furioasă pe tine pentru că mi-ai luat cheia...

— Pe care ai furat-o..., spuse Hugo.

Isabelle îl ignoră și continuă.

— Și acum Papa Georges e foarte bolnav. Are febră mare și vorbește singur. Nu face decât să murmure lucruri ciudate, ca „o pasăre fără aripi, o clădire arsă, o aschie, o muscă, un grăunte de nisip..." Sunt așa de îngrijorată pentru el. Nu l-am mai văzut niciodată bolnav până acum. Dacă moare?

— N-o să moară, spuse Hugo.

— N-ai de unde să știi! Papa Georges aduce banii pentru casă! Ce ne facem? Mama Jeanne a chemat un doctor, care mi-a bandajat piciorul și ne-a dat o rețetă

pentru Papa Georges. Dar cu prăvălia de jucării închisă, nu avem bani să cumpărăm medicamente, și nici altceva.

— Totul o să fie bine, spuse Hugo. dar mai întâi vreau să-ți arăt ceva.

Hugo îi întinse cartea luată de la biblioteca Academiei de Film, deschisă la pagina cu cadrul cu racheta în ochiul omului din Lună.

Isabelle se uită la ea uimită.

— Asta a desenat omul mecanic...

— Citește...

Isabelle citi paginile despre nașul ei.

— Papa Georges a făcut filme? Nu pot să cred... dar nu mă lăsa nici măcar să *merg* la film!

— Tatăl meu a văzut filmul ăsta când era copil, spuse Hugo, arătând către cadrul din *O călătorie în Lună*. Mi-a descris scena. Am recunoscut-o când automatul a desenat-o.

Hugo îi povesti despre vizita lui la biblioteca Academiei de Film și întâlnirea cu Étienne.

Isabelle puse cartea jos.

— De ce n-a mai făcut Papa Georges filme? Cum a ajuns la prăvălia din gară? Își întinse piciorul și adăugă: De ce nu mi-a spus nimeni nimic din toate astea?

— Înainte să plec de la biblioteca Academiei de Film, spuse Hugo, i-am povestit lui Étienne totul, și el m-a dus să îl cunosc pe profesorul lui, cel care a scris cartea asta. Mi-am dat seama că nu mă credeau, așa că... Ăăă...

— Ce-ai făcut? întrebă Isabelle.

— Le-am spus să vină la tine acasă.

— *Cum?*

— Étienne și René Tabard vin acasă la tine săptămâna viitoare. *Monsieur* Tabard vrea să-l vadă pe nașul tău.

— Mama Jeanne n-o să le dea voie să intre.

— Atunci nu-i spune nimic. Așteaptă până vin.

— E o idee foarte proastă, Hugo.

— Ei, aș putea să le zic să nu mai vină, dar nu cred că e bine. Așa am putea afla totul. Nu-i spune încă nimic nașei tale. Nu-i spune despre carte și nu-i pune nicio întrebare. Hai să așteptăm până vin Étienne și *Monsieur* Tabard. Atunci o să vadă că există oameni care se bucură că soțul ei e în viață, oameni care nu l-au uitat. Și o să ne răspundă la toate întrebările. Sunt sigur că o va face.

Isabelle clătină din cap. Părea foarte confuză.

— Știi, nu mi-ai spus până acum de unde ai omul mecanic.

Hugo nu spusese niciodată nimănui întreaga poveste. Era secretul lui de atâta vreme, încât nici măcar nu era sigur că va găsi cuvintele potrivite. Dar o privi pe Isabelle, iar în clipa aceea simți cum toate rotițele și mecanismele încep să se învârtă în mintea lui, și deodată cuvintele se legară. Îi spuse întreaga poveste, de la descoperirea de către tatăl lui a automatului în podul muzeului, până la foc, la sosirea și dispariția unchiului său. Îi povesti cum descoperise jucăriile din prăvălia nașului ei și cum le folosise pentru a repara automatul. Îi povesti totul.

Când Hugo termină, Isabelle rămase tăcută câteva momente, apoi spuse:

— Mulțumesc.

— Pentru ce? întrebă Hugo.

— Pentru că mi-ai spus.

— Vino la prăvălie mâine după școală. Am o idee.

— Dar prăvălia o să fie închisă.

— Nu, n-o să fie, răspunse Hugo.

6

Scopul

ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, Hugo deschise prăvălia cu jucării și aranjă totul exact așa cum făcea de obicei bătrânul. Degetele îl dureau foarte tare, dar continuă să zâmbească atunci când intrau clienții și când lua de la ei banii. Și totuși, erau perioade lungi de liniște.

Hugo se simțea frustrat că nu putea să deseneze sau să se joace cu mecanismele din prăvălie. Încercă să scrie cu mâna stângă, dar nu reuși. Se uită cu atenție la jucăriile cu arc. Încercă să-și imagineze la ce se gândise bătrânul în timp ce construia aceste jucării. Probabil că urâse să stea în prăvălie toată ziua.

Poate că era fericit doar atunci când făcea câte o jucărie nouă. Poate că toate aceste jucării îi aminteau de clipele când construise omul mecanic.

Când Isabelle veni la prăvălie după școală, se așeză lângă Hugo pe un scăunel în spatele tejghelei.

Până la urmă, pentru că nu erau clienți și nu aveau ce să-și mai spună, Isabelle se ocupă de bandajele lui Hugo, apoi scoase o carte și începu să citească.

Hugo recunoscu cartea. Era colecția de mituri grecești pe care ea o împrumutase de la *Monsieur* Labisse.

— Citești cartea asta de mult, remarcă Hugo.

— Oh, am citit-o de douăzeci de ori. O duc înapoi la librărie, citesc alte cărți, și pe urmă o iau din nou. Îmi plac poveștile.

— Citește cu voce tare.

Isabelle îi citi lui Hugo poveștile, și el își aduse aminte că auzise unele dintre mituri când era la școală. Ea îi citi despre Muntele Olimp și despre ființe fantastice precum himera și pasărea Phoenix, și apoi îi citi povestea lui Prometeu. Hugo află că Prometeu crease oamenii din țărână și apoi furase focul de la zei ca să li-l dăruiască oamenilor pe care îi făcuse, pentru ca ei să poată supraviețui.

Așadar, Prometeu era un hoț.

Și deodată, Hugo revăzu în minte pictura din biblioteca Academiei de Film. Una dintre mâinile acelei făpturi era

întinsă în sus, și ținea o minge de foc, ca și cum ar fi furat flăcările de undeva din înalturi, iar cealaltă mână proiecta lumină, ca și cum ar fi fost un film. Hugo își spuse că poate acel tablou era o versiune a lui Prometeu, doar că acolo Prometeu fura focul de la zei pentru a crea filme.

Isabelle continuă să citească povestea. Până la urmă, Prometeu fusese pedepsit pentru hoția lui, și fusese legat în lanțuri de o stâncă pentru totdeauna, și un vultur venea mereu să-i ciugulească ficatul, care creștea la loc în fiecare zi. Prometeu furase focul pentru că voia să-i ajute pe oamenii pe care îi crease, și totuși era pedepsit. Hugo devenise hoț ca să supraviețuiască și să ajute omul mecanic. Care va fi pedeapsa lui? Urma de-acum înainte să-și petreacă zilele în spatele tejghelei acestei prăvălii cu jucării, la fel ca bătrânul? La asta trebuia să se aștepte? Hugo încercă să-și îndepărteze din minte gândul. Trebuia să mai existe ceva.

Atenția îi fu atrasă de ceasul cel mare din hol, din fața prăvăliei. Limbile mari de bronz se mișcau încet pe cadranul ceasului, asemenea soarelui pe cer. Se întrebă când avea să se oprească ceasul.

Hugo se uită la degetele lui strivite și-și dori să le poată folosi din nou cât mai curând. Trase sertarul și scoase șoarecele mecanic, pe care îl desfăcu cu grijă din pânza lui.

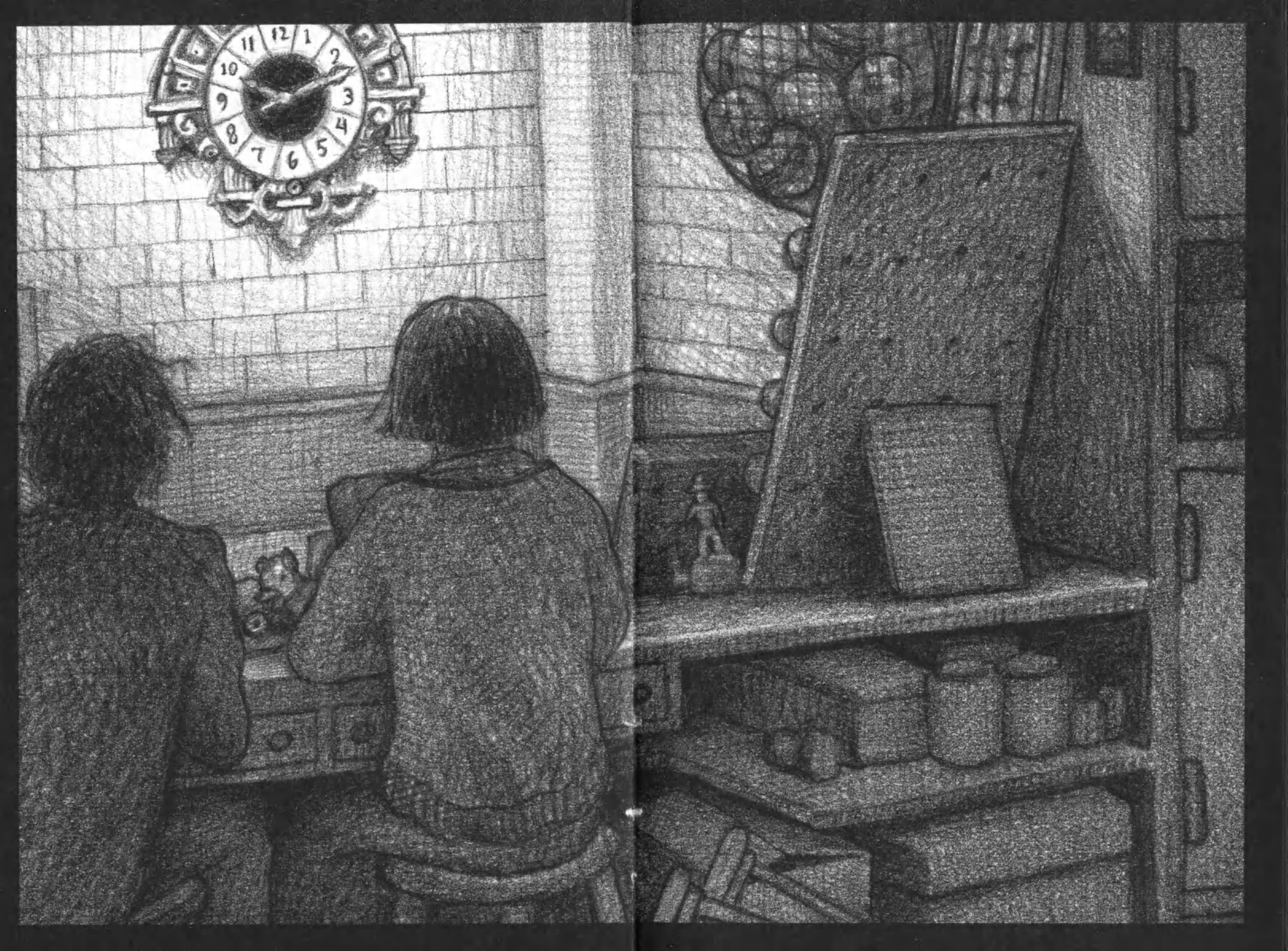

— Ce e asta? întrebă Isabelle.

— E jucăria pe care am vrut s-o fur când m-a prins nasul tău. Am spart-o și el m-a pus s-o repar. Nu știu de ce a păstrat-o.

— Probabil că te place, spuse Isabelle. În dulapul lui de acasă păstrează toate desenele pe care le-am făcut pentru el când eram mică.

Hugo zâmbi, și apoi Isabelle răsuci mecanismul șoarecelui. Îl priviră amândoi cum aleargă pe tejghea.

Hugo se gândi la felul în care îi descrisese tatăl lui omul mecanic.

— Ai băgat de seamă că toate mașinăriile sunt făcute cu un anumit *scop*? o întrebă el pe Isabelle. Sunt construite ca să te facă să râzi, ca șoarecele ăsta, sau să-ți spună ora, precum ceasurile, sau să te umple de uimire, ca omul mecanic. Poate că de aceea o mașinărie stricată mă întristează întotdeauna, pentru că nu mai poate să facă ceea ce fusese menită să facă.

Isabelle ridică șoarecele, îl întoarse din nou, și îl puse pe tejghea.

— Poate că e la fel și cu oamenii, continuă Hugo. Dacă îți pierzi scopul... e ca și cum ai fi stricat.

— Ca Papa Georges?

— Poate... poate că îl putem repara.

— Și cum facem asta?

— Nu știu, dar s-ar putea ca René Tabard să ne ajute atunci când vine în vizită săptămâna viitoare. El o să știe ce e de făcut...

Copiii tăcură un timp, apoi Isabelle întrebă:

— Așadar, ăsta e scopul tău? Să repari lucrurile?

Hugo se gândi puțin.

— Nu știu, răspunse. Poate.

— Și atunci care e scopul *meu*? se întrebă Isabelle.

— Nu știu, răspunse Hugo.

Cei doi rămaseră cu privirea la ceas, apoi puseră la locul lor toate jucăriile, chiar și micul șoarece, și închiseră prăvălia. Adunară banii pe care îi încasaseră, și Isabelle îi băgă în buzunar.

— Înainte să pleci acasă, vino cu mine, spuse Hugo, și o ajută pe Isabelle să intre prin cea mai apropiată gură de aerisire din perete.

Cu mâna rănită a lui Hugo și piciorul scrântit al Isabellei, le veni foarte greu să urce treptele întunecoase și apoi scara de lemn, dar se ajutară unul pe altul și în cele din urmă ajunseră la ceasurile de sticlă care străjuiau orașul. Ceasurile ar fi trebuit să fie luminate dinăuntru, dar luminile nu mai funcționau de mult.

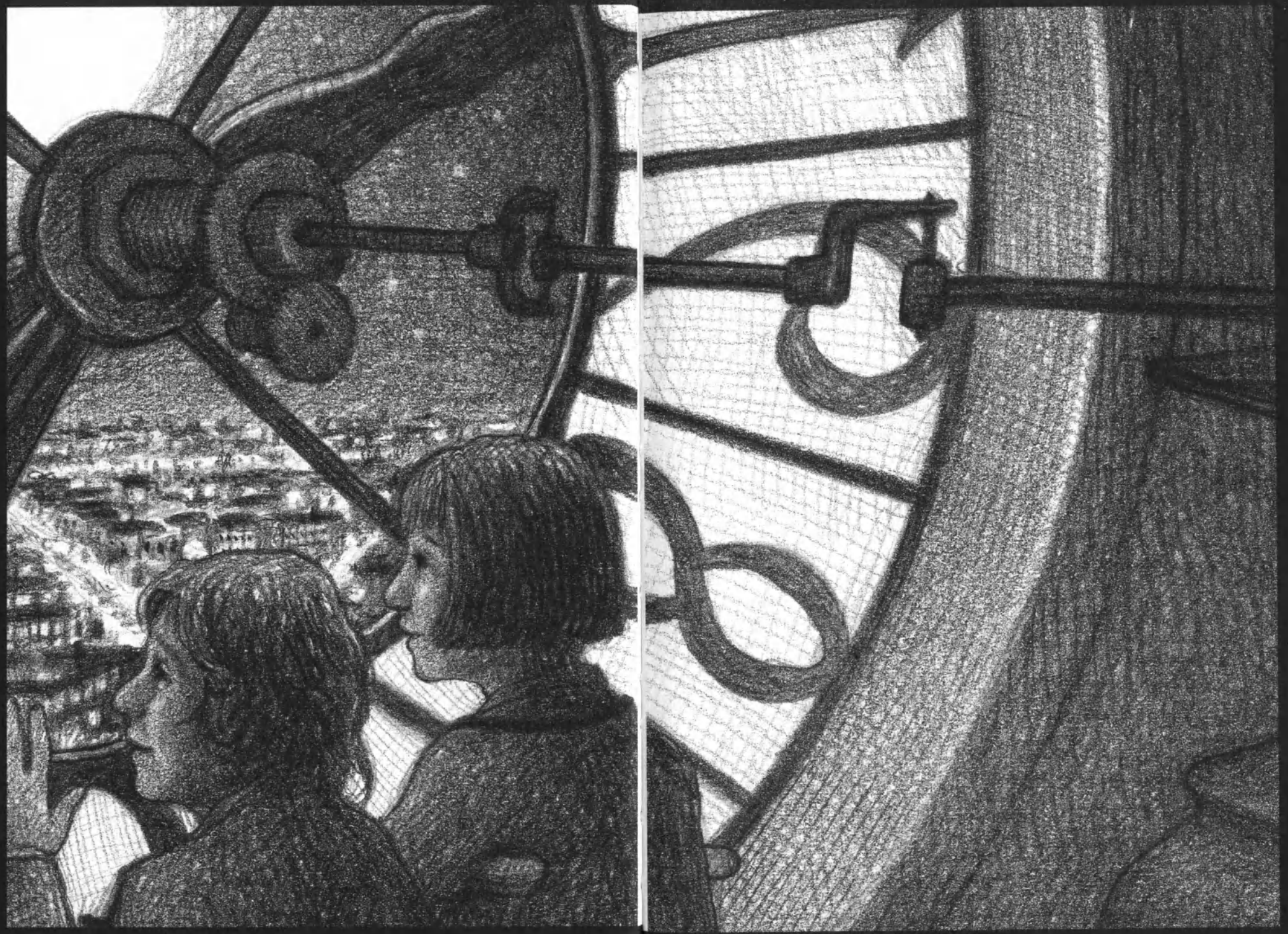

— E atât de frumos, spuse Isabelle. Întregul oraș arată de parcă ar fi făcut din stele.

— Uneori vin aici noaptea, chiar și când nu verific ceasurile, doar ca să privesc orașul. Îmi place să-mi închipui că lumea este o uriașă mașinărie. Știi, mașinăriile nu au niciodată piese în plus. Au exact numărul și tipul de piese de care au nevoie. Așa că îmi închipui că dacă lumea întreagă este o uriașă mașinărie, eu trebuie să mă aflu aici pentru un anumit scop. Și asta înseamnă că și tu trebuie să te afli aici pentru un anumit scop.

Priviră stelele, și văzură luna suspendată mult deasupra lor. Sub ei, orașul scânteia, și singurul zgomot care se auzea era bătaia ritmică a mașinăriei ceasului. Hugo își aminti de un alt film pe care el și tatăl lui îl văzuseră în urmă cu câțiva ani, când timpul se oprește în întregul Paris și totul încremenește. Dar paznicul de noapte din Turnul Eiffel și niște pasageri care aterizează într-un avion reușesc în chip misterios să se plimbe prin orașul nemișcat. Cum ar fi asta oare? Chiar dacă toate ceasurile din gară se opresc, își spuse Hugo, timpul nu rămâne pe loc. Nici măcar dacă asta îți dorești cu adevărat.

Ca în această clipă.

7

Vizita

CURÂND, COPIII ADUNASERĂ suficienți bani pentru medicamentele bătrânului, pe care Isabelle le cumpără de la farmacia din gară. Dar fusese o săptămână grea. Trecând prin gară, Hugo văzu cum ceasurile încep să se strice. Toate arătau ore ușor diferite. Iar lucrul cel mai înspăimântător era că Inspectorul Gării îi scrisese un bilet unchiului lui Hugo, pe care îl prinsese de ultimul cec de salariu, cerându-i să vină să vorbească cu el. Hugo nu știa ce să facă. Continuă doar să se roage să-l poată evita pe Inspectorul Gării până ce primea toate răspunsurile la întrebările lui despre omul mecanic.

În sfârșit veni și seara dinaintea vizitei lui Étienne și René Tabard. Hugo nu putea să adoarmă, iar când o făcu, visă un accident îngrozitor care se petrecuse în gară cu treizeci și șase de ani în urmă, și despre care oamenii încă mai vorbeau. Hugo auzise povestindu-se

despre accident de când era foarte mic. Un tren intrase în gară mult prea repede. Frânele nu ținuseră, și trenul se năpusti prin șina de ghidare, sări de pe linie, străbătu gara, pătrunse prin doi pereți și ieși pe fereastră, spulberând sticla într-un milion de cioburi mărunte.

CHEMINS DE FER
DE L'OUEST
RESTAURANT
CAFÉ DE LA GARE MONTPARNASSE
CAFÉ
OUEST
721

În visul lui, Hugo mergea singur prin fața gării când auzea un zgomot puternic și ridica privirea. Un tren se prăbușea peste el din cer.

Hugo se trezi lac de sudoare.

Înfometat și temându-se să se mai culce, Hugo se ridică din pat și începu să se îmbrace. Coborî în gară și fură o sticlă de lapte. Se bucură să găsească o tavă cu croasanți proaspeți care fusese lăsată lângă ușa cafenelei. Luă doi și se întoarse repede în camera lui, unde mâncă și așteptă să se facă ora întâlnirii.

Ploua, și Hugo ajunse în același moment în care își făceau apariția Étienne și *Monsieur* Tabard, cu umbrelele lor negre. *Monsieur* Tabard ducea sub braț un pachet mare. Isabelle îi strigă de la fereastră și coborî scările în întâmpinarea lor, în cârje. Cei doi își închiseră umbrelele și le scuturară înainte să intre în clădire. Étienne o îmbrățișă pe Isabelle și ea îi ruga să-și scoată pantofii.

— Lui Papa Georges nu-i place să vadă pantofi în casă, explică ea.

Monsieur Tabard îi spuse:

— Te rog, spune-mi care e numele întreg al nașului tău...

— Georges Méliès, răspunse Isabelle.

— Așadar, e adevărat, spuse el. Rămase privind-o lung pe Isabelle, apoi continuă: Eu... mă bucur să te cunosc, domnișoară. Sper că e un moment bun pentru vizita noastră.

— Da, răspunse Isabelle. Așa cred. Papa Georges se simte ceva mai bine.

— Nașii dumitale ne așteaptă, nu? întrebă *Monsieur* Tabard.

— Ăăă... vă rog să urcați.

Isabelle le spuse tuturor să aștepte o clipă în hol, unde *Monsieur* Tabard puse jos pachetul voluminos pe care-l ducea. Apoi, uitându-se agitată spre Hugo, Isabelle intră în apartament. Vizitatorii auziră voci, apoi Isabelle se întoarse și îi chemă înăuntru.

— Te rog să nu te superi, Mama Jeanne.

Bătrâna tăia zarzavaturi, și avea în mână un cuțit mare și strălucitor când se întoarse să-i vadă pe cei trei oaspeți care intrau în casa ei.

— Cine sunt oamenii ăștia, Isabelle?

Cuțitul scânteia în penumbra apartamentului. Étienne și *Monsieur* Tabard făcură un pas în spate.

Hugo bagă mâna în jacheta lui udă, scoase cartea pe care o împrumutase de la biblioteca Academiei de Film și i-o întinse lui Isabelle.

— Am descoperit cine e Papa Georges, îi spuse Isabelle nașei ei. Hugo a găsit cartea asta. Așa am aflat despre filmele lui. *Monsieur* Tabard a scris cartea, și Étienne este elevul lui. Te rog, Mama Jeanne. Vor să ne ajute. Ei iubesc filmele lui Papa Georges.

Monsieur Tabard își potrivi papionul și făcu cu grijă un pas înainte.

— Îmi cer scuze. Credeam că ne așteptați. O să plecăm imediat și o să ne întoarcem atunci când doriți.

Bătrâna își dădu seama că avea în mână un cuțit foarte ascuțit, îl puse jos și-și șterse mâinile pe șorț.

— Vă rog să vorbiți încet, soțul meu doarme. Îmi pare rău. Eu... aș fi vrut ca fina mea să-mi spună de vizita dumneavoastră, pentru că așa am fi putut evita o situație stânjenitoare. Mă tem că nu o să vă invit altă dată.

— Te rog, Mama Jeanne, nu-i alunga.

— *Madame* Méliès, nu vreau să abuzez de amabilitatea dumneavoastră, spuse *Monsieur* Tabard, dar dacă aceasta este într-adevăr singura dată când ne vedem,

permiteți-mi vă rog să vă spun o mică poveste. L-am cunoscut pe soțul dumneavoastră cu mult timp în urmă, când eram doar un copil. Fratele meu mai mare era tâmplar și soțul dumneavoastră l-a angajat să lucreze la decorul multora dintre primele lui filme. Fratele meu mă lua adeseori cu el la studioul unde se făceau filmele — mi-l aduc bine aminte, de parcă aș fi fost acolo ieri. Îmi amintesc cum strălucea soarele pe toată sticla de acolo, și cum mă gândeam că arată întocmai ca un palat dintr-un basm. Într-o după-amiază, soțul dumneavoastră a venit și a dat mâna cu mine, și mi-a spus ceva ce n-am să uit niciodată. *Monsieur* Tabard tăcu pentru o clipă, aruncă o privire către ușa închisă a dormitorului, și apoi continuă: S-a lăsat în jos pe un genunchi și mi-a șoptit la ureche: „Dacă te-ai întrebat vreodată de unde vin visele tale, noaptea când te duci la culcare, uită-te în jur. Aici sunt ele plăsmuite."

Am crescut dorind să plăsmuiesc și eu vise. În acea zi soțul dumneavoastră mi-a dăruit un lucru minunat. Sper că într-o bună zi o să pot să-l răsplătesc.

Hugo își aduse aminte ce spusese tatăl lui despre primul film pe care îl văzuse când era copil. Spusese că era ca și cum ți-ai vedea visele în miezul zilei.

Bătrâna își ridică un colț de șorț și-și șterse fruntea.

— Trebuie să stau jos, spuse ea și, când Étienne îi aduse un scaun, se așeză. Soțul meu a fost un om important, și mă bucur că vă amintiți cu atâta dragoste de filmele lui, dar acum a devenit atât de fragil. Nu ar fi o idee bună să-i reînviați trecutul.

— Am adus cu noi o parte din acel trecut, spuse *Monsieur* Tabard. Dar dacă nu credeți că...

— Ce ați adus? întrebă Isabelle.

Bătrâna ridică și ea din sprâncene.

— Când am fost invitat aici să mă întâlnesc cu un om despre care credeam că a murit, trebuie să recunosc că am fost sceptic. Dar cu amintirile despre Georges Méliès în minte, l-am trimis pe Étienne la arhiva Academiei de Film și, undeva în spate, sub o grămadă de cutii vechi, a găsit unul dintre filmele nașului tău. E destul de prăfuit, dar cred că e încă în stare bună. Am adus cu noi un proiector, în caz că voia să-l revadă. Ne-am gândit că trebuie să fi trecut mult timp de când și-a văzut filmele.

Hugo și Isabelle se prinseră de mână.

— Arătați-ne, spuse Hugo.

— Nu, nu. Nu vreau să-l trezim pe Georges, spuse bătrâna.

— Oh, te rog, hai să ne uităm la el. Te rog! spuse Isabelle.

Bătrâna aruncă o privire către ușa închisă a dormitorului și-și duse mâna la broșa de la gât. Pentru o clipă, ochii îi sclipiră plini de curiozitate, sau cel puțin asta crezu Hugo că văzuse în ei. Femeia își acoperi ochii cu mâinile, ca și cum lumina ar fi fost prea puternică, și spuse:

— Terminați repede cu el!

Monsieur Tabard și Étienne aduseră pachetul din hol și scoaseră din el proiectorul. Îl așezară pe masă, apoi Étienne introduse filmul în proiector și bagă mașina în priză. Hugo trase draperiile la ferestre. Îndreptară proiectorul către un perete și-i dădură drumul. Porni cu huruieli și păcănituri, și apoi lumina izbucni pe perete și filmul începu să curgă prin aparat. Apărură imagini, și printre ele chiar Georges Méliès tânăr, purtând o barbă albă falsă și o pelerină neagră acoperită cu stele și luni. Hugo o recunoscu. Când căzuse din cutia spartă găsită în garderob, crezuse că țesătura neagră era o pătură, dar acum Hugo își dădu seama că era un costum din filmul

O călătorie în Lună. Hugo își spuse că filmul era cel mai minunat lucru pe care îl văzuse vreodată. Și-l închipui pe tatăl lui, odinioară, ca un băiețel care stă în întuneric, urmărind același film, uitându-se drept la fața omului din Lună.

Când filmul se termină, capătul peliculei se învârti iar și iar pe bobină, până ce Étienne opri aparatul și dreptunghiul de lumină de pe perete dispăru. Se lăsă tăcerea.

Dar apoi podeaua scârțâi și toți se întoarseră. Georges Méliès stătea în cadrul ușii care dădea în dormitor, cu lacrimi în ochi.

— Aș recunoaște oricând sunetul unui proiector, spuse el.

Soția lui plângea și ea. Se apropie de el și îl cuprinse cu brațul.

— Cine sunt oamenii ăștia? întrebă el.

Isabelle îi făcu cunoștință cu Étienne și *Monsieur* Tabard.

— *Monsieur* Tabard predă la Academia Franceză de Film, spuse ea, iar Étienne este unul dintre elevii lui. Sunt mari admiratori ai tăi.

Cei doi îi strânseră bătrânului mâna.

— Ce caută aici?

Isabelle îi povesti despre automat și cum îl salvase Hugo din foc.

— L-a reparat, și... îmi pare rău... am făcut un lucru rău. Am furat o cheie de la Mama Jeanne. Dar Hugo a văzut cheia la gâtul meu și și-a dat seama că s-ar potrivi la automat. Am întors-o în mașinărie și ea a desenat o imagine, și pe urmă am descoperit totul....

Nașul ei zâmbi.

— Sunt convins că nu chiar totul.

Hugo băgă mâna în buzunar și scoase desenul omului mecanic, pe care îl lipise, și i-l întinse acum bătrânului, care îl luă cu mâinile tremurânde.

Tăcerea fu prelungă.

— Dați-mi proiectorul, spuse în cele din urmă bătrânul.

— Ce? exclamă soția lui.

El se apropie de proiector și îl scoase din priză. Îl ridică și-l duse în camera lui. Apoi închise ușa și o încuie.

8

Ușa se deschide

BĂTRÂNA CIOCĂNI LA UȘĂ.

— Georges? Ce faci?

Toată lumea aștepta neliniștită, dar bătrânul nu răspunse. Din cameră nu se auzi niciun sunet.

— Georges, spuse bătrâna cât de calmă putu, descuie, te rog, ușa.

Ciocăni din nou, dar el tot nu răspunse.

Dintr-odată se auzi dinăuntru un zgomot atât de puternic încât toată lumea se înfioră.

Săriră cu toții și se repeziră la ușa dormitorului. Aveau impresia că ușa garderobului era smulsă din balamale sau că garderobul fusese trântit la podea, sau, și mai rău, că bătrânul căzuse și se lovise la cap. Urmă un alt moment de tăcere, dar apoi auziră niște pași grei măsurând camera și câteva cuvinte murmurate pe care nu le puteau deslușI. Bătrâna se izbi de ușă.

— Georges! Georges! Îmi pare rău! Te rog, lasă-ne să intrăm!

Continuară să se audă zgomote îngrozitoare: obiecte care erau târâte prin încăpere, ciocănituri și izbituri, și sunete guturale joase, presărate cu momente de tăcere. Copiii erau îngroziți, iar naşa lui Isabelle plângea. Étienne și *Monsieur* Tabard încercară să spargă ușa, dar ușa era solidă și nu cedă. Zgomotele deveniră mai puternice și mai înfricoșătoare.

Împinseră cu toții în ușă, dar în zadar. În cele din urmă, Hugo își aduse aminte.

— Isabelle, forțează broasca!

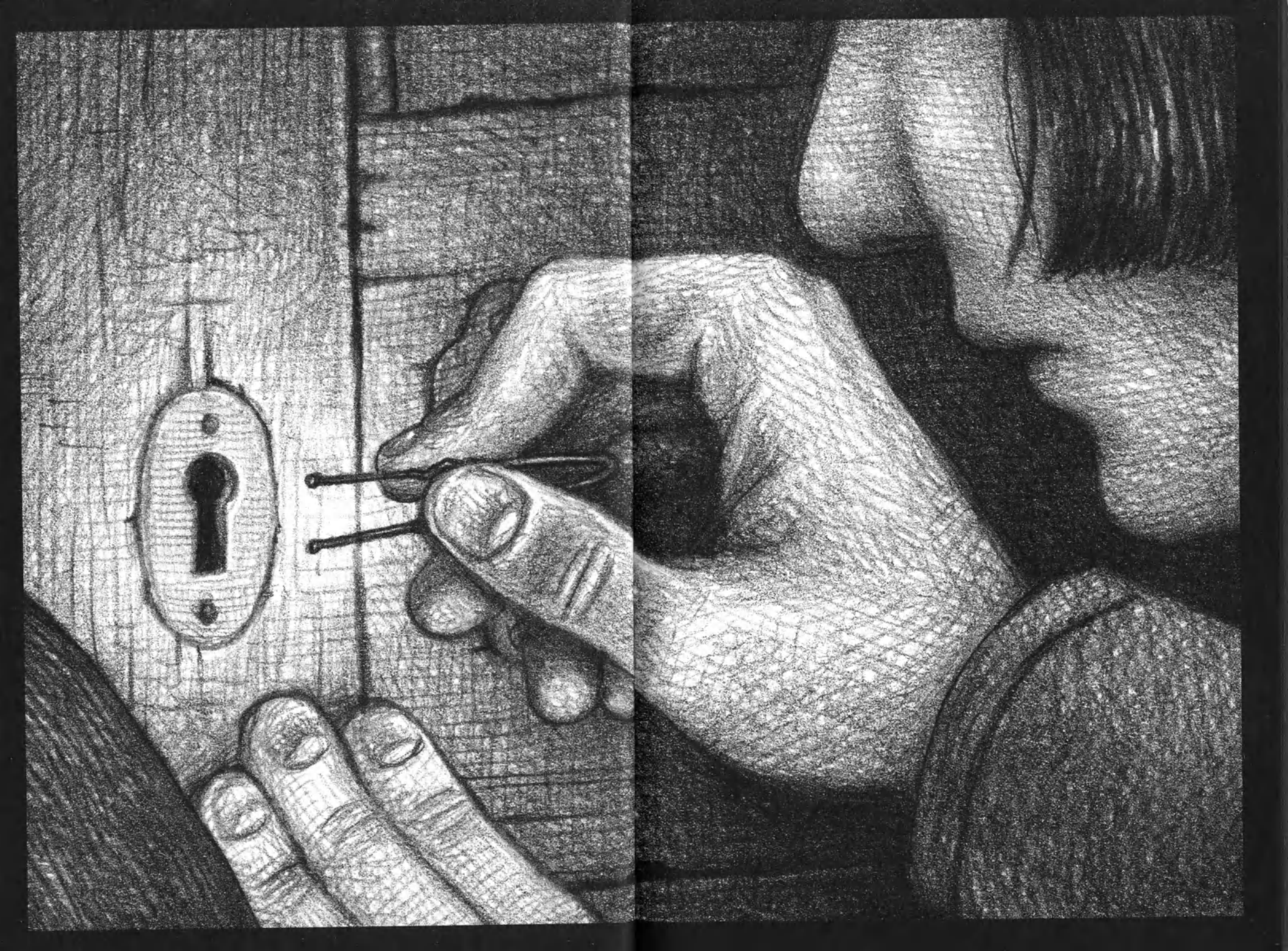

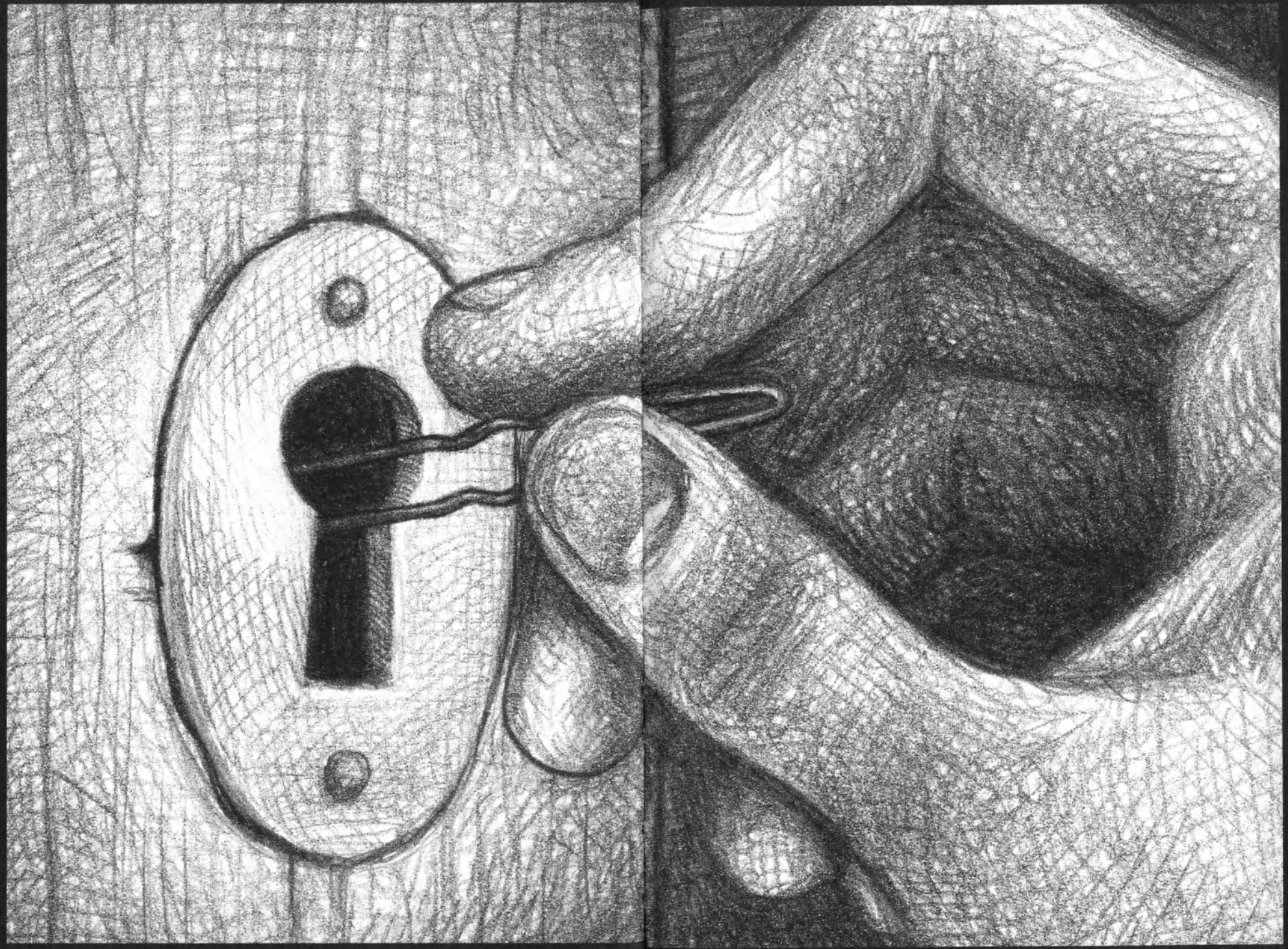

Deschiseră ușa, și toți cinci rămaseră în prag, așteptându-se să vadă totul întors pe dos, desene rupte, un adevărat haos. Dar nu asta văzură.

Patul fusese împins într-o parte. Georges Méliès stătea așezat la un pupitru pe care îl târâse în mijlocul încăperii, cu un toc în mână, ca și cum ar fi fost o versiune uriașă a omului automat. Pe pupitru, Hugo văzu desenul automatului. Bătrânul spărsese ușile garderobului pentru a-și lua vechile desene, iar acum ele acopereau complet podeaua, pornind de la piciorul pupitrului, întinzându-se peste pat și pe pereți, unde fuseseră prinse în piuneze până la tavan. Draperiile erau trase și proiectorul stătea pe o noptieră care fusese împinsă în dreptul ușii, în așa fel încât aparatul să fie îndreptat către el. Din proiector, filmul pâlpâia pe întregul perete. Imaginile cu luna și racheta și exploratorii licăreau pe chipul bătrânului și pe frumoasele lui desene, prinse pe peretele din spatele lui.

— Părinții mei erau cizmari, știați asta? spuse el uitându-se către Hugo și Isabelle. Voiau să lucrez și eu în fabrica lor, dar eu uram pantofii. Singurul lucru care îmi plăcea acolo erau mașinăriile. Am învățat singur cum să repar mașinile, și visam să plec și să devin magician. Așa că atunci când am crescut, mi-am vândut partea din

fabrică și am cumpărat un teatru de magie. Soția mea îmi era asistentă. Eram foarte fericiți. În spatele teatrului aveam o încăpere de lucru specială unde mi-am construit automatul, și publicul îl iubea... Apoi Frații Lumière au inventat filmele. M-am îndrăgostit imediat de invenția lor, și i-am rugat să-mi vândă un aparat de filmat. Frații Lumière m-au refuzat, așa că am fost obligat să-mi construiesc eu unul, folosind piese rămase de la automatul meu. Curând, am descoperit că nu eram singurul magician care se îndreptase către film. Mulți dintre noi înțeleseseră că fusese inventat un nou fel de magie, și voiam să facem și noi parte din ea. Frumoasa mea soție a devenit muza mea, steaua mea. Am făcut sute de filme, și credeam că asta o să dureze la infinit. Cum s-ar fi putut opri? Dar a venit războiul, și pe urmă a apărut o competiție prea mare, și totul a fost pierdut. Mi-a fost îngrozitor de greu să le spun angajaților mei că nu mai aveam cu ce să-i plătesc. Și chiar atunci când credeam că mai rău de-atât nu se poate, doi dintre cei mai dragi prieteni ai mei, un tânăr operator și soția lui, au fost omorâți într-un accident cumplit de mașină. Dar fetița lor a supraviețuit.

— Eu? întrebă Isabelle.

— Tu.

— Tatăl meu a făcut filme cu tine?

— Tatăl tău a fost operatorul ultimelor mele filme. Mama ta era profesoară la o școală din cartier, și îmi erau amândoi foarte dragi. După ce au murit, tu ai venit să stai cu noi... Erai singurul punct luminos într-o lume foarte întunecată. I-am cerut soției mele să-mi promită că n-o să mai vorbească niciodată despre filmele mele. Am închis ușa trecutului meu.... Am ars vechile decoruri și costume. Am fost silit să-mi vând filmele unei companii care le-a topit și le-a transformat în tocuri de pantofi. Cu banii pe care i-am luat din vânzarea filmelor, am cumpărat prăvălia cu jucării, unde am rămas de atunci prins ca într-o capcană, ascultând sunetele tocurilor pe pardoseală... sunetul filmelor mele care dispar pentru totdeauna în praf. Toate acele fantome ale trecutului m-au bântuit atâția ani. Singurul lucru pe care nu am putut să-l distrug a fost automatul, pe care l-am donat muzeului din cartier. Dar nu l-au expus niciodată, și apoi muzeul a luat foc. Tot ce a mai rămas era cea de-a doua cheie a automatului, pe care o făcusem cu mult timp în urmă pentru soția mea, ca un dar de aniversare, dar și aceea s-a pierdut în cele din urmă. Credeam că automatul dispăruse pentru totdeauna, dar m-am înșelat. A supraviețuit, în mod miraculos. Spuneți-mi, unde e acum?

— Îl am eu, în gară, spuse Hugo.

— Ce caută în gară?

— E o poveste lungă, răspunse Hugo.

— Adu-l aici.

— Da, domnule..., spuse Hugo. Vin imediat cu el.

9

Fantoma din gară

HUGO ÎȘI PUSE PANTOFII și o luă la fugă prin ploaie către gară, care acum era plină de călători. Habar n-avea cum o să se descurce, dar de-abia aștepta să-i ducă automatul lui Georges Méliès. Se scutură de apă ca un cățel și trecu în goană prin sălile pline de lume, simțind nerăbdarea în fiecare fibră a trupului. Mâna îl durea și știa că va fi greu să care automatul până acasă la bătrân, așa că se opri la cafenea să mai ia niște gheață. Uitându-se cu grijă să nu-l vadă nimeni, luă

un pumn de gheață și o sticlă de lapte. Vânzătorul de ziare vorbea cu proprietara cafenelei.

— ...Nu pot să cred. Aici? Ești sigură că așa e, *Madame* Émile? spunea vânzătorul de ziare.

— Da, *Monsieur* Frick! răspunse ea. Prietena mea face curat la secția de poliție, și aude o mulțime de lucruri, spuse *Madame* Émile. M-am întâlnit cu ea azi-dimineață, când veneam încoace. Mi-a spus că polițiștii au găsit un cadavru pe fundul Senei acum câteva zile.

Hugo voia să plece, dar ceva în tonul femeii îl făcu să se oprească. Se ghemui lângă peretele cafenelei.

— Nimeni nu știe încă nimic, dar or să afle! continuă *Madame* Émile. Tocmai dragau fluviul, și au găsit acolo trupul unui bărbat. Era de mult pe fundul apei. Poate de ani întregi. Prietena mea zice că aseară și-au dat seama în sfârșit cine e, și l-au putut identifica doar după butelca de argint dintr-un buzunar. Le-a luat ceva timp s-o curețe și să citească numele înscris pe fundul ei. Și cine crezi că era bărbatul?

Hugo știa deja răspunsul.

— Ți-aduci aminte de bătrânul ceasornicar bețiv al gării? continuă *Madame* Émile. El era! Mort de ani de zile!

Hugo știa că aici femeia se înșela. Unchiul Claude putea fi mort doar de câteva luni, dar nu avea de gând să o corecteze.

— Vai de mine! spuse *Monsieur* Frick, care era obișnuit să fie primul care afla diverse lucruri. Ei, se pare că nimeni nu i-a simțit lipsa.

— Dar nu înțelegi ce înseamnă asta? spuse *Madame* Émile. Ceasurile din gară ar fi trebuit să se oprească atunci când el s-a înecat, pentru că nimeni nu mai avea grijă de ele... dar nu s-au oprit. Au continuat să meargă foarte bine! Ceasornicarul zăcea confortabil pe fundul apei. E limpede că nu voia să fie deranjat, și fantoma lui a continuat să facă ceasurile să meargă. Dar pe urmă s-au dus să-l deranjeze, și — n-ai observat? Ceasurile încep să se oprească! Gara e bântuită!

În acel moment, Hugo scăpă din mână gheața și sticla cu lapte, care se sparse cu zgomot pe pardoseala de piatră. *Madame* Émile se întoarse, îl văzu și țipă:

— Laptele meu! Deci tu ești cel care fură de la mine!

Hugo o luă la fugă și se pierdu în mulțime, apoi dispăru în pereți, în timp ce în capul lui continuau să se învârtă toate acele lucruri pe care tocmai le aflase. Ajunse în camera lui, și avu nevoie de câteva minute bune ca să-și recapete răsuflarea. Apoi, pentru că trebuia să se întoarcă

foarte repede acasă la Isabelle, trase deoparte toate cutiile de lângă ascunzătoarea automatului. Târî mașinăria în mijlocul camerei și îi dădu de câteva ori ocol, gândindu-se cum să facă să o ridice cu mâna lui lovită. În cele din urmă, se asigură că e bine învelită în pânza ei ca să fie apărată de ploaie, apoi își îndoi brațul și aplecă omul mecanic în scobitura lui. Cu mâna cea bună, reuși cu mare greutate să-l ridice. Scoase un strigăt ușor de durere și se îndreptă clătinându-se către ușă, pe care, din obișnuință, o închisese în urma lui când intrase. Știa că trebuia să-l pună jos pe omul mecanic ca să deschidă ușa, și tocmai se gândea cum să o facă în așa fel încât să-l doară cât mai puțin, când auzi o ciocănitură.

— Isabelle? strigă Hugo.

Ușa se dădu de perete și pentru o clipă tot ce văzu Hugo fu ceva verde. Apoi Inspectorul Gării se năpusti vijelios înăuntru, urmat îndeaproape de *Madame* Émile și *Monsieur* Frick. Inspectorul îl apucă pe Hugo de braț. Hugo țipă și își dădu seama îngrozit că scapă din mână omul mecanic, care se prăbuși pe podea cu un zgomot puternic.

— El e! țipă *Madame* Émile. El e cel care fură de luni de zile croasanți și lapte de la mine.

— Am văzut totul! strigă și *Monsieur* Frick. E un hoț!

— Vă mulțumesc amândurora. Mă bucur că ați reușit să-l urmăriți pe băiat. Acum, vă rog, de aici mă ocup eu.

— Locul ăsta, ce e? întrebă *Monsieur* Frick, rotindu-și privirea prin încăpere.

— E camera ceasornicarului, spuse Inspectorul Gării.

— Ceasornicarul? țipă ascuțit *Madame* Émile.

Cu chipurile albe ca varul, și ea și *Monsieur* Frick ieșiră în fugă din camera lui Hugo.

Inspectorul Gării își dădu ochii peste cap, apoi își îndreptă atenția către Hugo, care se zbătea în mâinile lui.

— Stai liniștit! strigă el, dar furia de pe chip i se transformă imediat în nedumerire când se uită la legătura mare de pe podea. Ce se întâmplă aici? Ce e acolo?

Acum Hugo vedea alte detalii legate de Inspectorul Gării, lucruri pe care nu le observase până atunci. Omul avea dinții stricați. Dintr-o ureche lipsea o bucată de pavilion. Inspectorul exala un miros vag de varză.

Fără să-i dea drumul lui Hugo, Inspectorul Gării se aplecă, dădu deoparte pânza, și văzu omul mecanic zăcând pe o parte, cu gâtul sucit în spate.

— Ce naiba...? spuse el.

Inspectorul începu să se învârtă prin cameră, târându-l pe Hugo după el, deschizând uși și sertare. În cele din urmă se opri în fața teancului de cecuri de plată nedeschise ale unchiului Claude.

— Ce s-a întâmplat cu ceasornicarul? De unde știai de apartamentul lui de aici din gară și de tunelurile din pereți? Și el unde e?

— Vă rog! Am degetele rupte, țineți-mă de celălalt braț — mă doare foarte tare! strigă Hugo.

Inspectorul văzu bandajele și slăbi strânsoarea, și în acea clipă Hugo se smulse din mâna lui, ca un animal sălbatic care se eliberează.

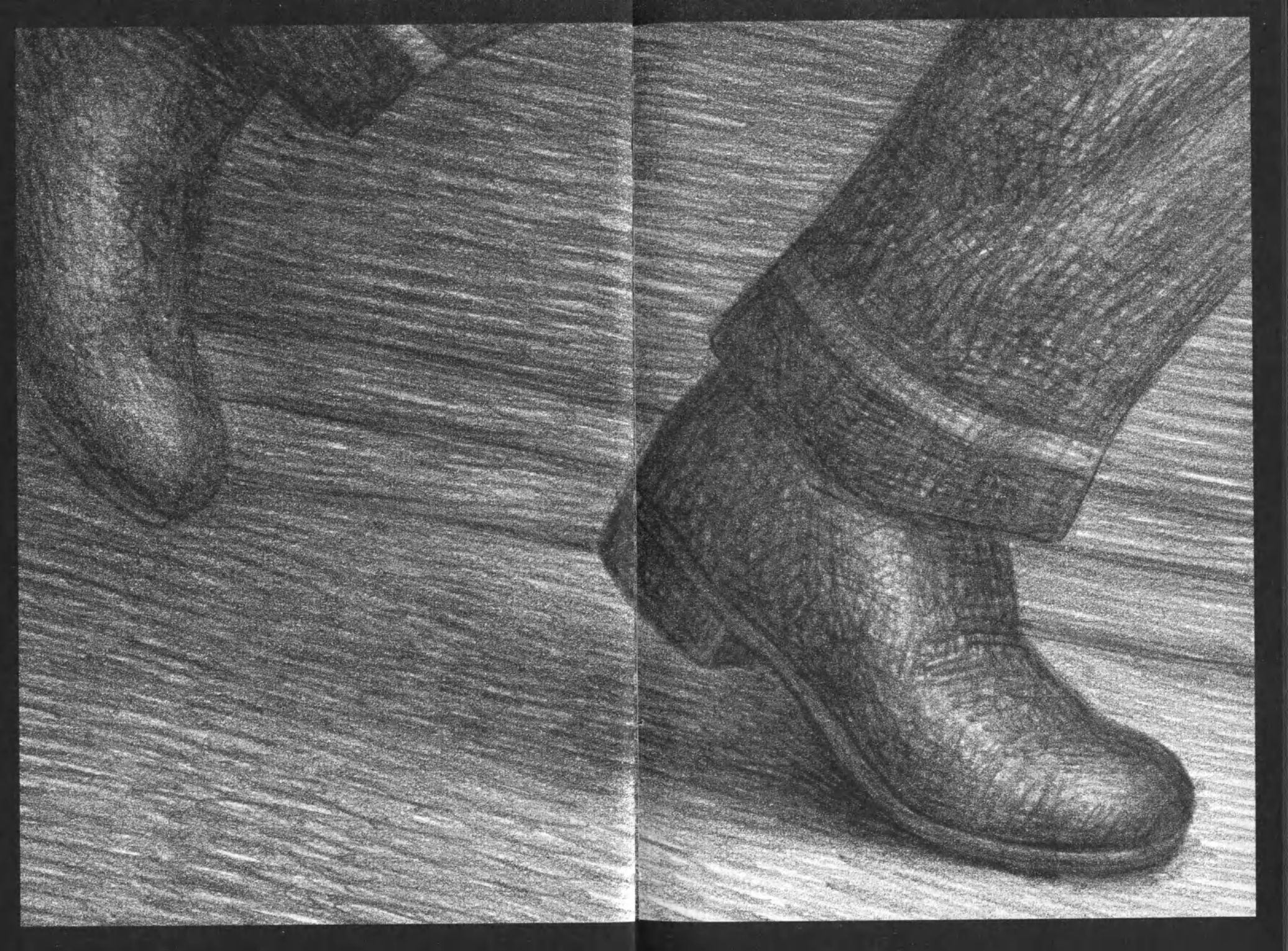

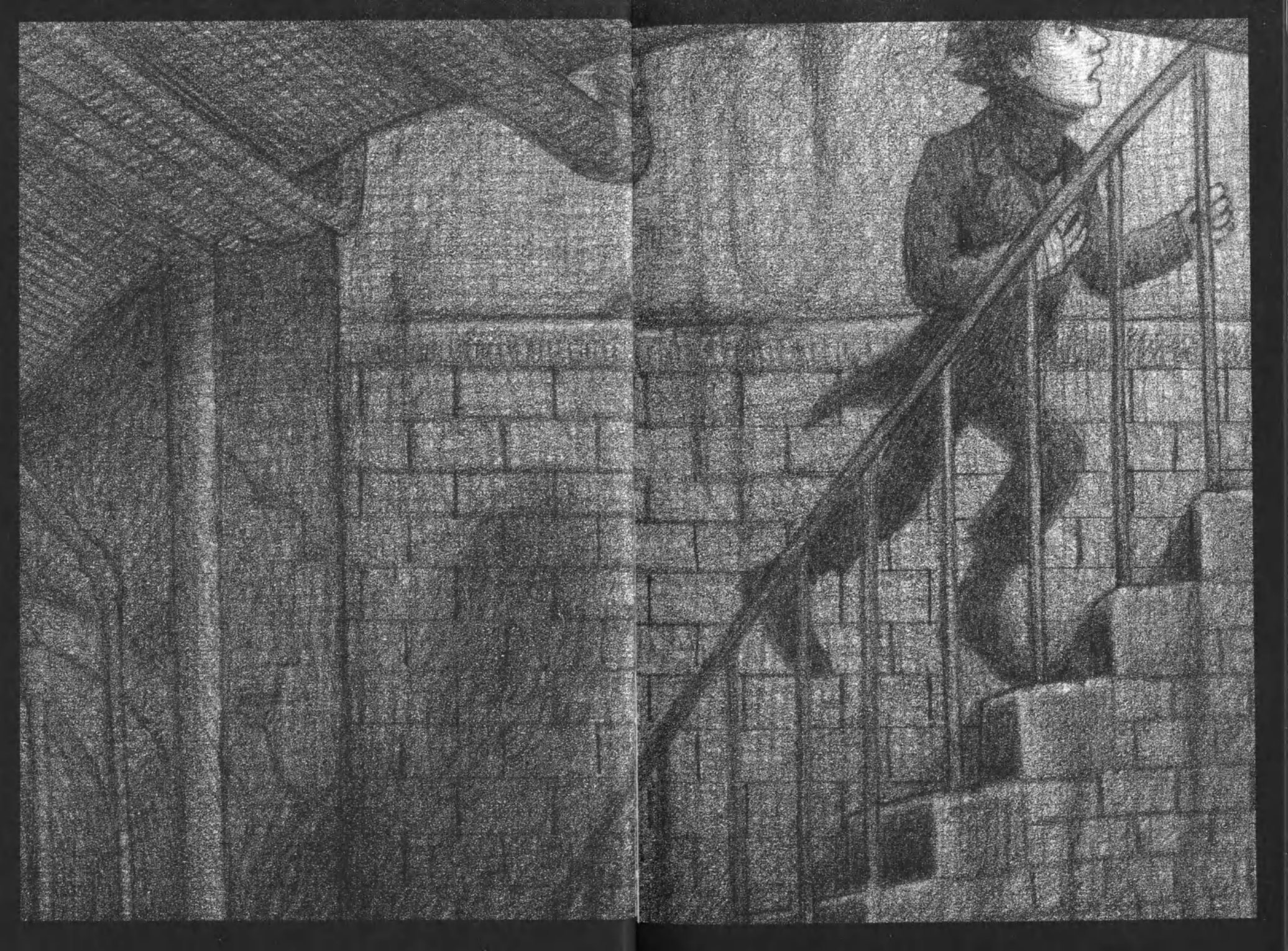

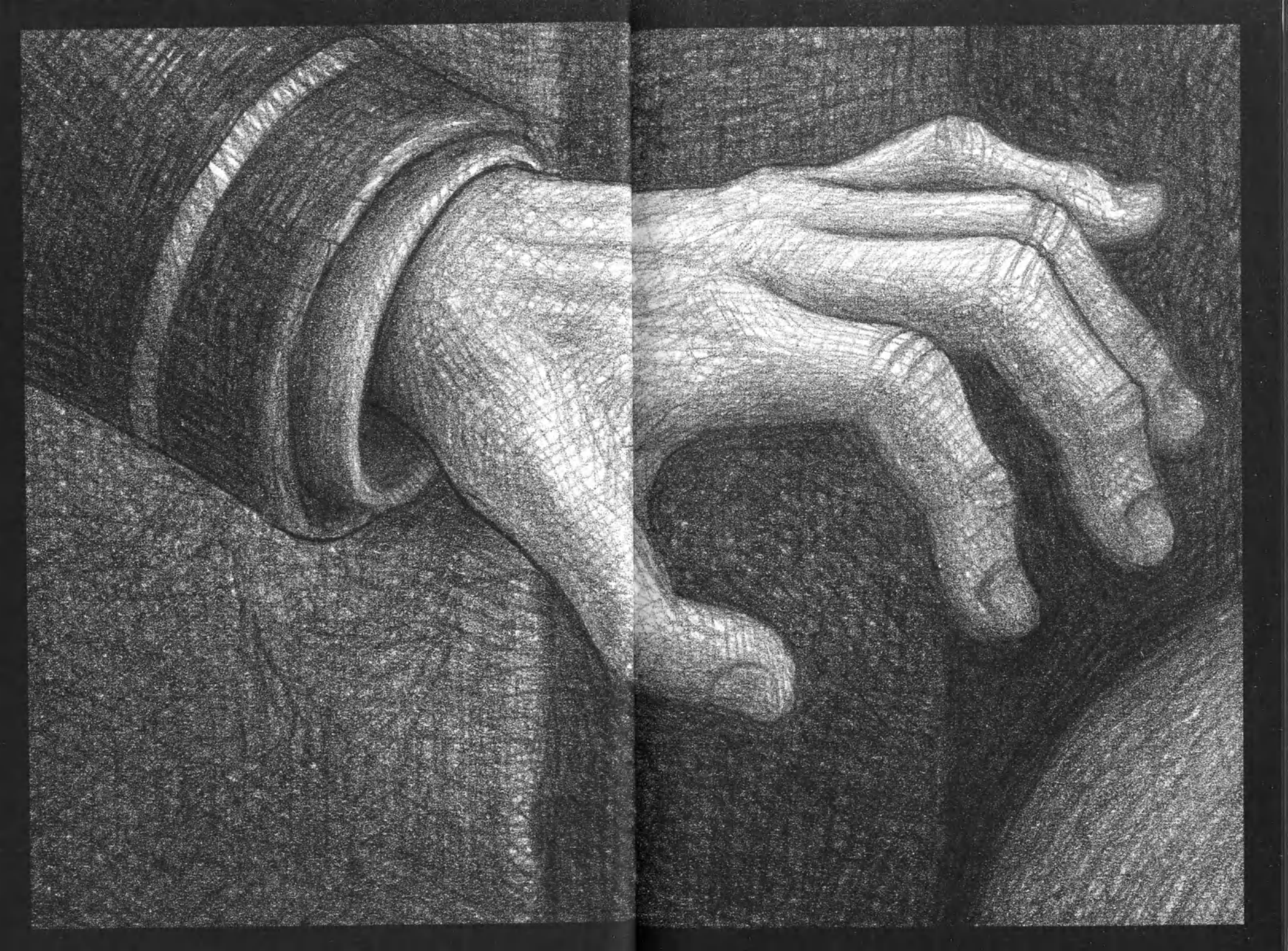

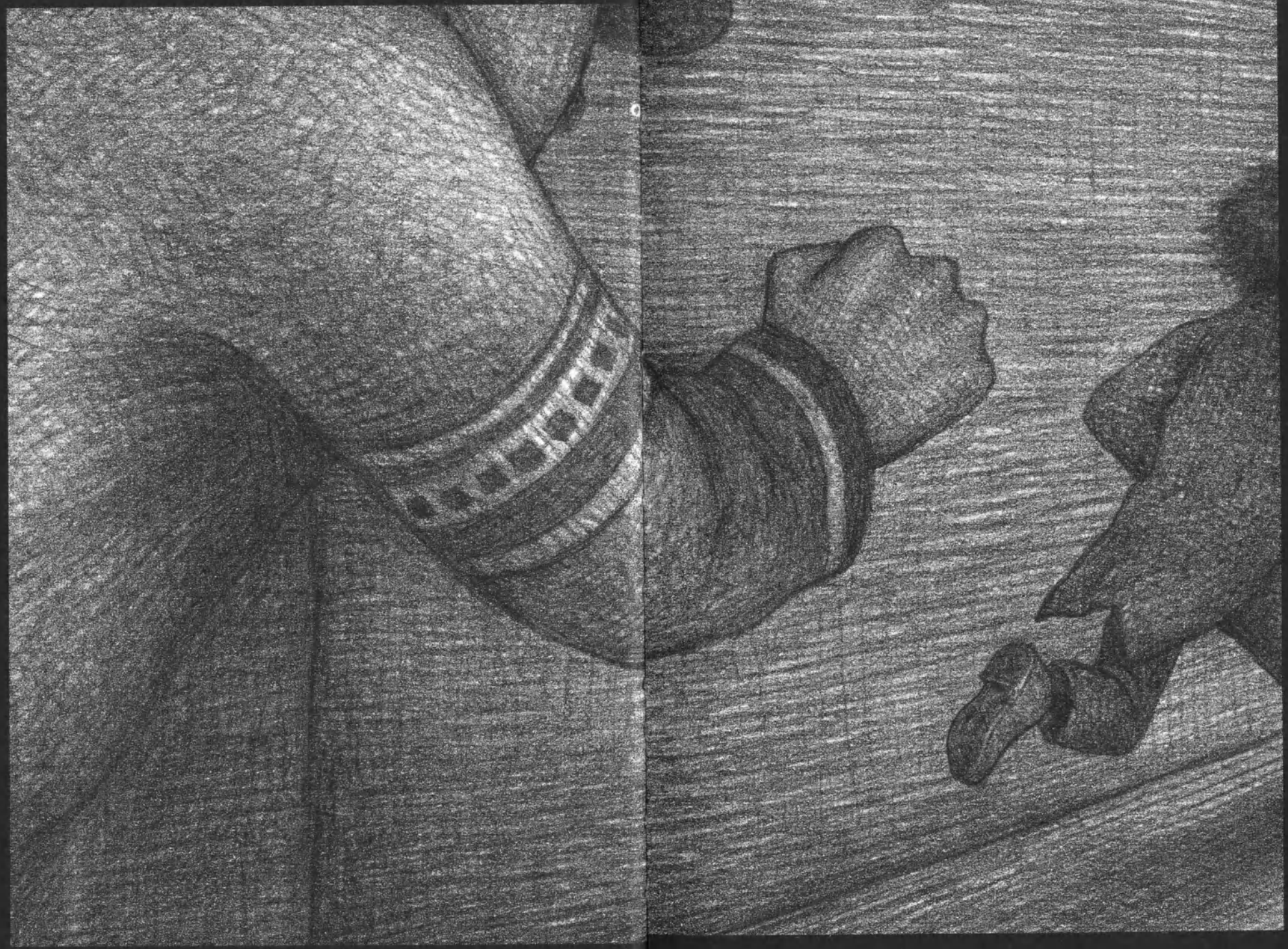

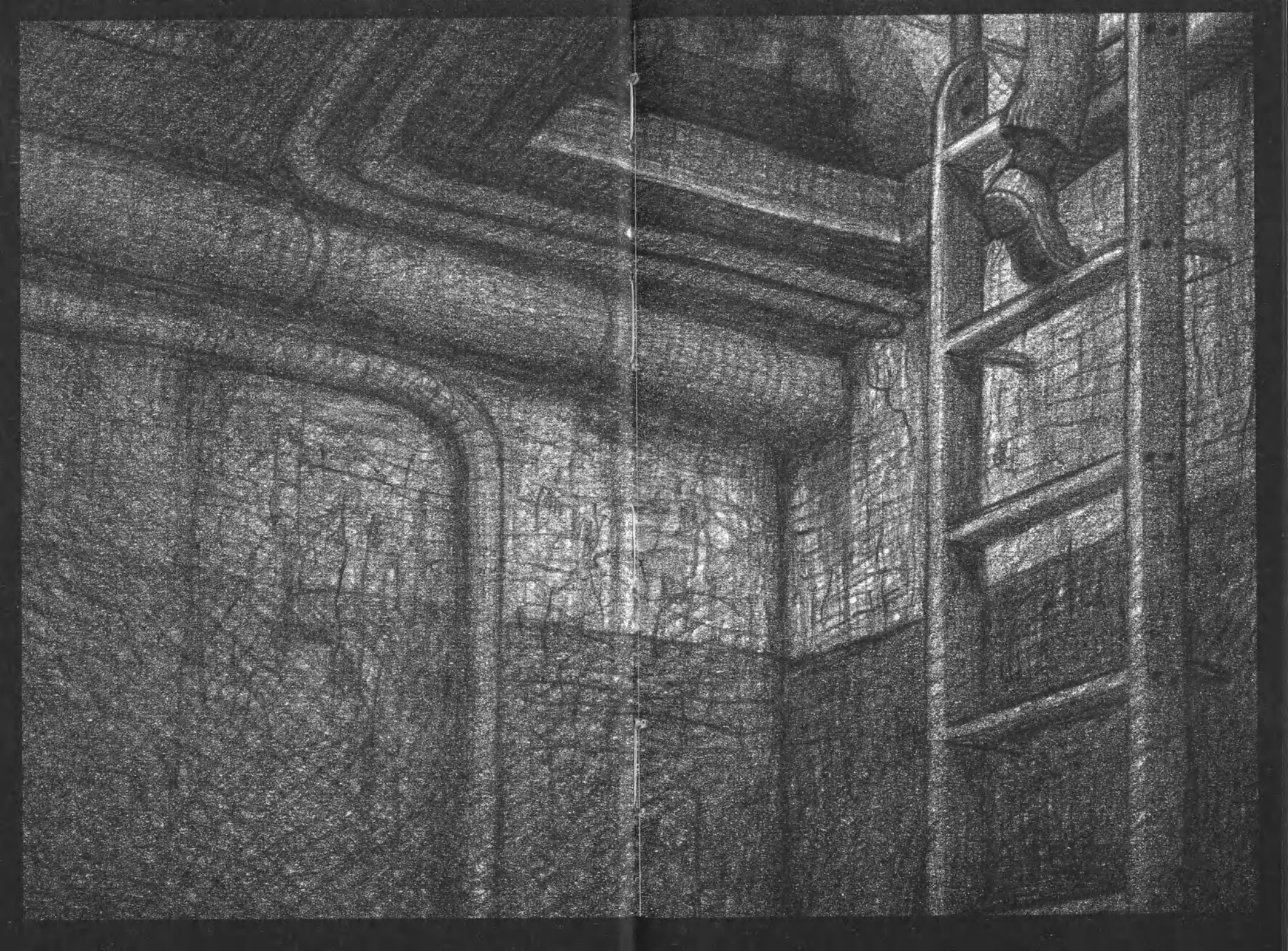

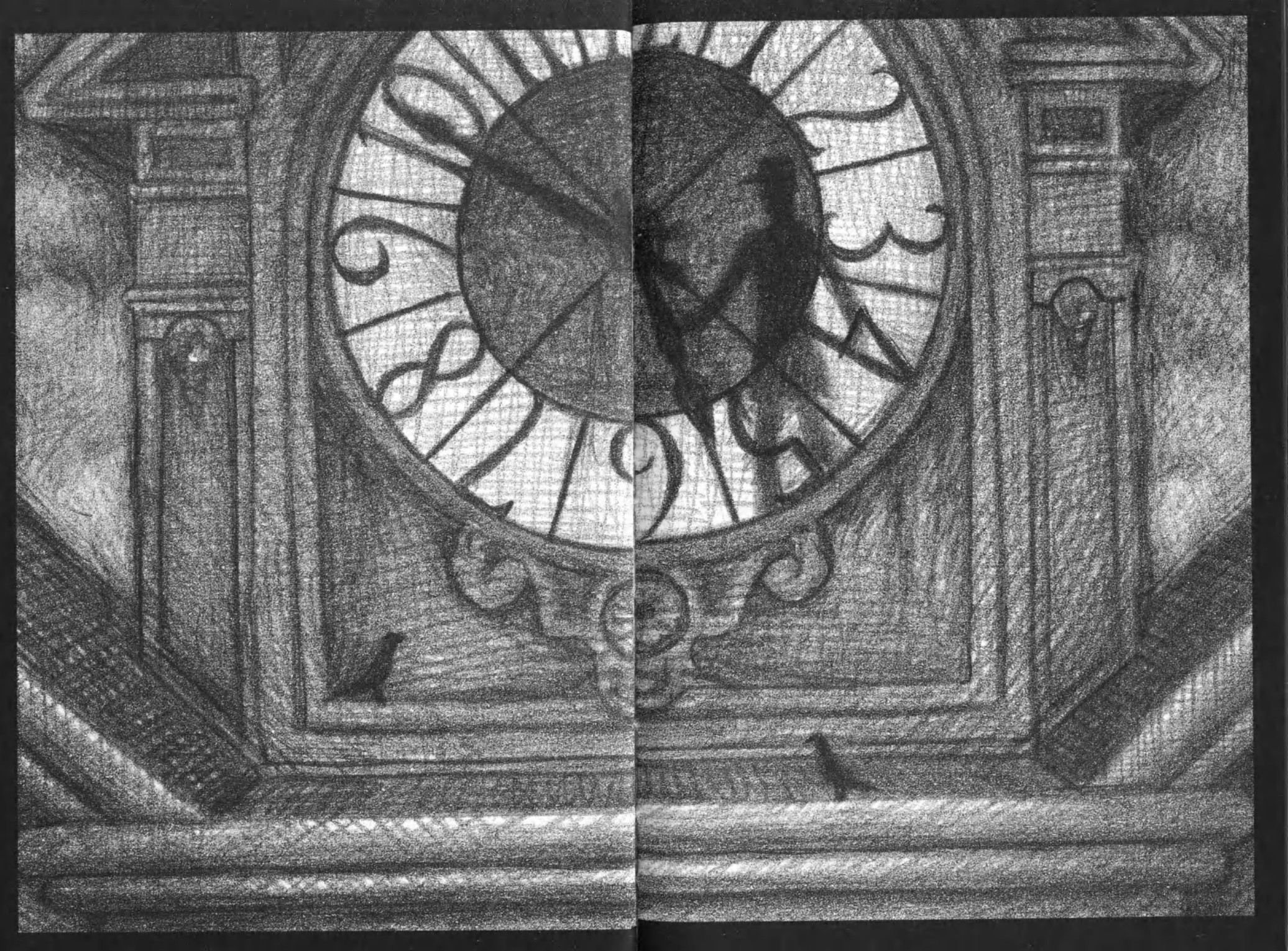

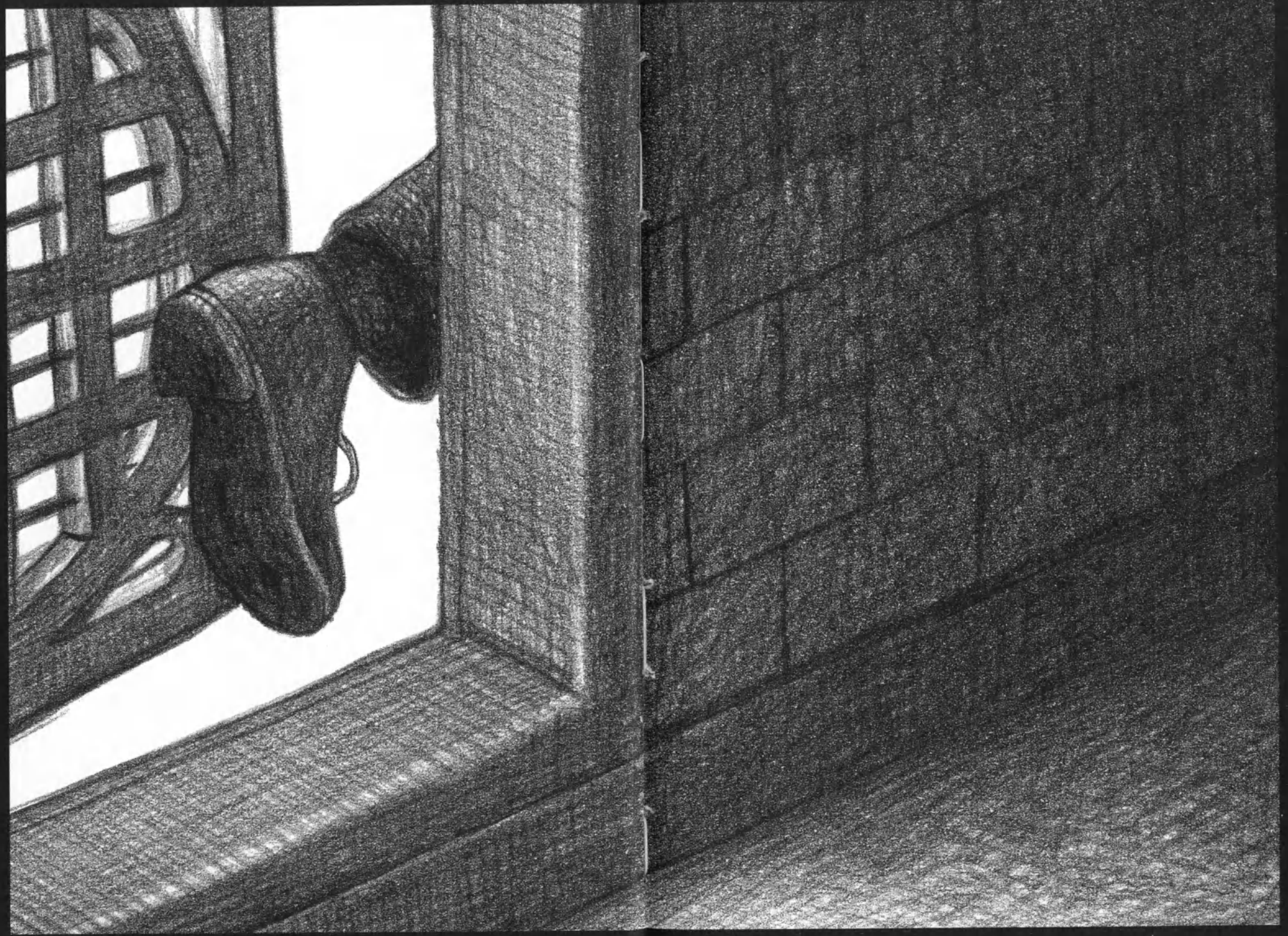

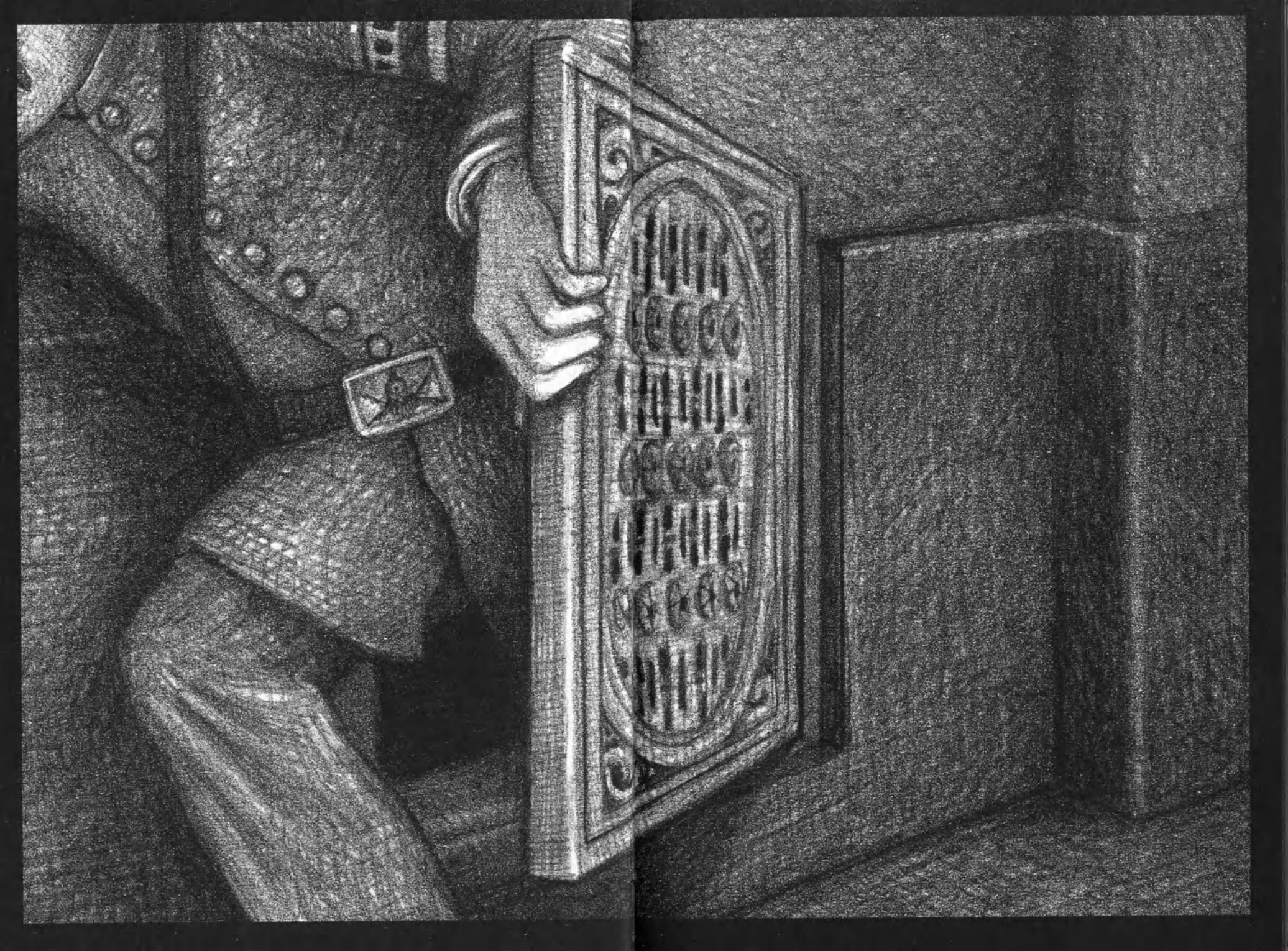

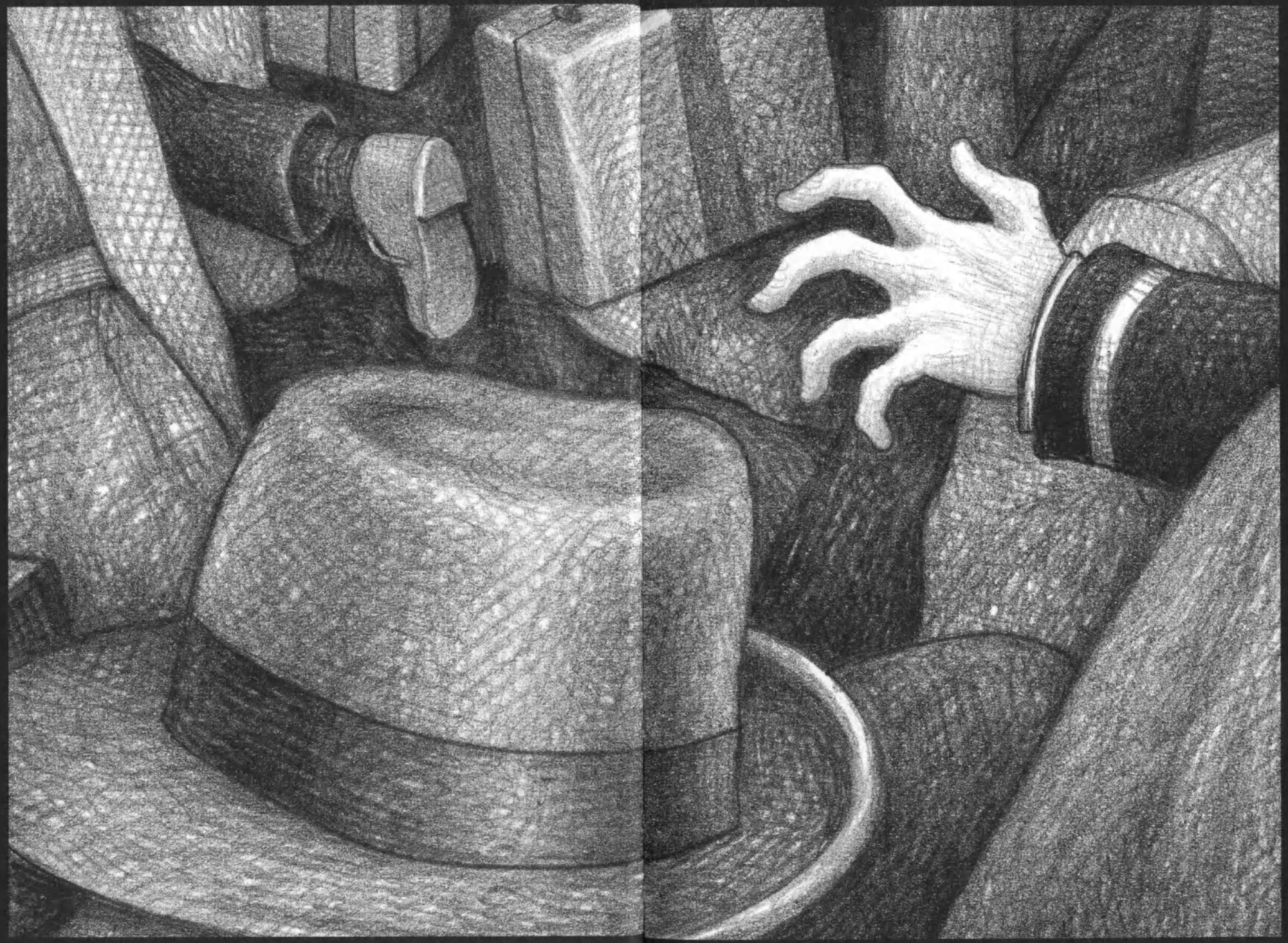

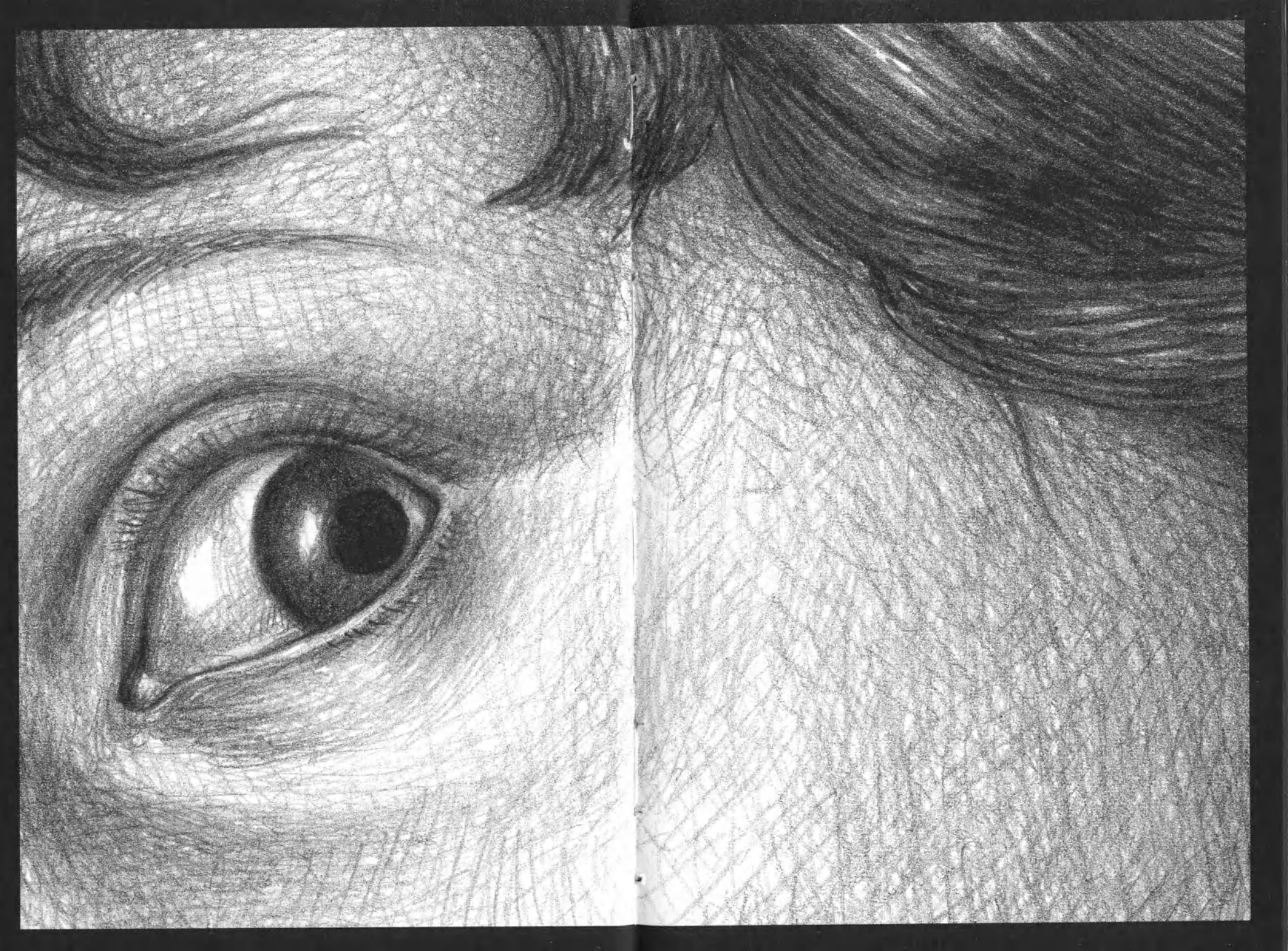

Bum!

Hugo se ciocni de spatele cuiva, căzu pe jos, ridică privirea și văzu mâna Inspectorului Gării care cobora spre el. Încercă să se rostogolească în partea cealaltă, dar fu oprit de *Madame* Émile și *Monsieur* Frick, care se repeziră la el prin mulțime ca niște păsări de pradă. Îl înșfăcară cu putere pe Hugo și îl ridicară.

— Lăsați-mă să plec! strigă Hugo, și lacrimi fierbinți îi umplură ochii.

Inspectorul Gării se aplecă și se apropie de fața lui Hugo, în timp ce proprietăreasa cafenelei și vânzătorul de ziare îl țineau strâns de câte un braț.

— Singurul loc unde o să pleci e închisoarea! șuieră Inspectorul.

10

Un tren intră în gară

— CE FACEM CU EL? întrebă *Monsieur* Frick.

— Veniți după mine, spuse Inspectorul Gării, și îi conduse în biroul lui.

Deschise cușca de metal din colț și cei doi îl aruncară pe Hugo înăuntru. Apoi Inspectorul încuie repede cușca de care Hugo se temuse întotdeauna atât de mult, și-și băgă cheia la loc în buzunar. Se întoarse către *Madame* Émile și *Monsieur* Frick și le spuse:

— Vă promit că de data asta n-o să mai scape. O să chem poliția, și șobolanul ăsta viclean n-o să vă mai supere niciodată.

Inspectorul Gării zâmbi la aceste vorbe, dar nu era un zâmbet prietenos. Era un zâmbet rău și amenințător. *Madame* Émile și *Monsieur* Frick își luară la revedere de la Inspectorul Gării, lăsându-l singur cu Hugo.

Inspectorul Gării dădu un telefon la secția de poliție, apoi îi spuse lui Hugo:

— Ești sigur că nu ai nimic de spus acum? Nu? Bine, atunci o să mă întorc cu câțiva prieteni de-ai mei. Să nu pleci nicăieri până vin eu.

Inspectorul începu să râdă în timp ce ieșea din birou și închidea ușa în urma lui.

Hugo rămase în cușcă asemenea unui animal, ud și tremurând într-un colț. Își dori ca Isabelle să fie acolo, cu una dintre agrafele ei de păr.

Hugo rămase singur mult timp. Acum era sigur că va fi băgat la închisoare, sau dus la un orfelinat. Iar omul mecanic o să fie aruncat. N-o s-o mai vadă niciodată pe Isabelle, și nici pe nașii ei. Își acoperi fața cu mâinile. În cele din urmă, ușa biroului se deschise și Inspectorul Gării intră însoțit de doi polițiști. Hugo se ridică și se trase cât putu mai departe în colțul micuței cuști.

— Nu vrea să vorbească? întrebă unul dintre polițiști.

— Deloc, răspunse Inspectorul Gării.

— Ei, poate că o vizită la secția de poliție va ușura lucrurile. Hai, băiete. Limuzina te așteaptă.

Inspectorul Gării deschise cușca, și Hugo profită de ocazie. Se năpusti, se strecură printre polițiști și o luă la fugă din nou prin gară.

Era mare aglomerație în acea zi, și Hugo era împins în toate părțile de oamenii care străbăteau gara. Ajunse în cele din urmă într-un spațiu mai liber, dar era năucit și nu mai știa în ce direcție să o ia. Se întoarse și-l văzu pe Inspectorul Gării apropiindu-se de el, cu cei doi

polițiști chiar în spatele lui. Lui Hugo i se păru că îi vede și pe *Madame* Émile și *Monsieur* Frick îndreptându-se repede către el.

Continuă să fugă și fu trântit pe jos de câțiva călători care se grăbeau să prindă trenul. Ateriză pe mâna rănită și țipă de durere. Reuși să se ridice din nou și apoi, cu ochii împăienjeniți de lacrimi, încercă disperat să ajungă la ușa de intrare a gării, dar se poticni și alergă exact în direcția opusă, pe peron. Se împiedică și căzu câțiva metri în jos, pe șine. Ridică privirea și ochii i se opriră pe trenul care se năpustea în gară. De undeva din spatele lui i se păru că aude un țipăt.

Zgomotul oribil al frânelor puse, combinat cu sunetul ascuțit al roților care se frecau de șine, îi dădură impresia că întreaga gară urma să se prăbușească în jurul lui. Locomotiva neagră se năpustea direct către Hugo și el rămase nemișcat, fără să-și poată întoarce privirea, ca și cum urmărea un film.

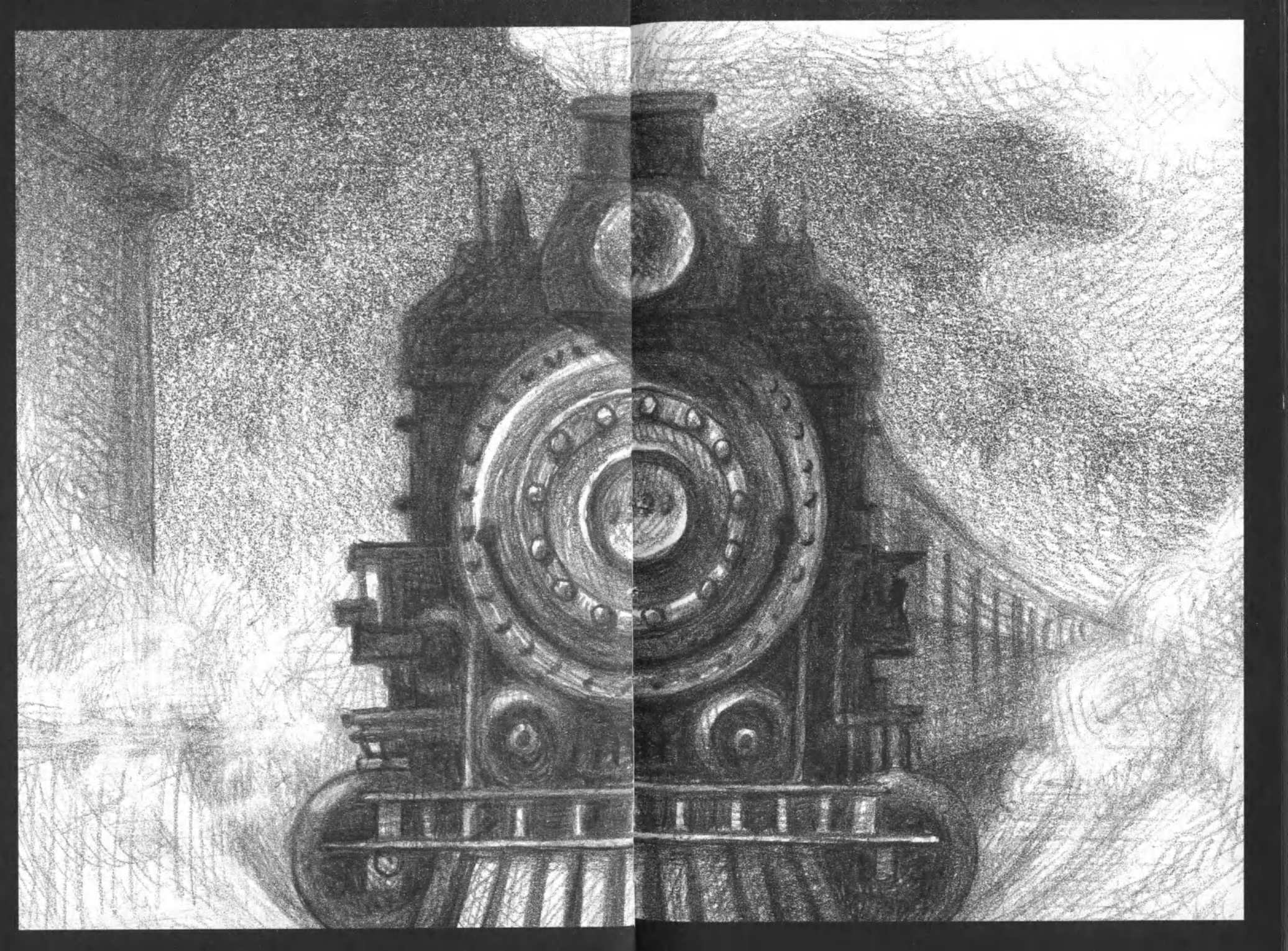

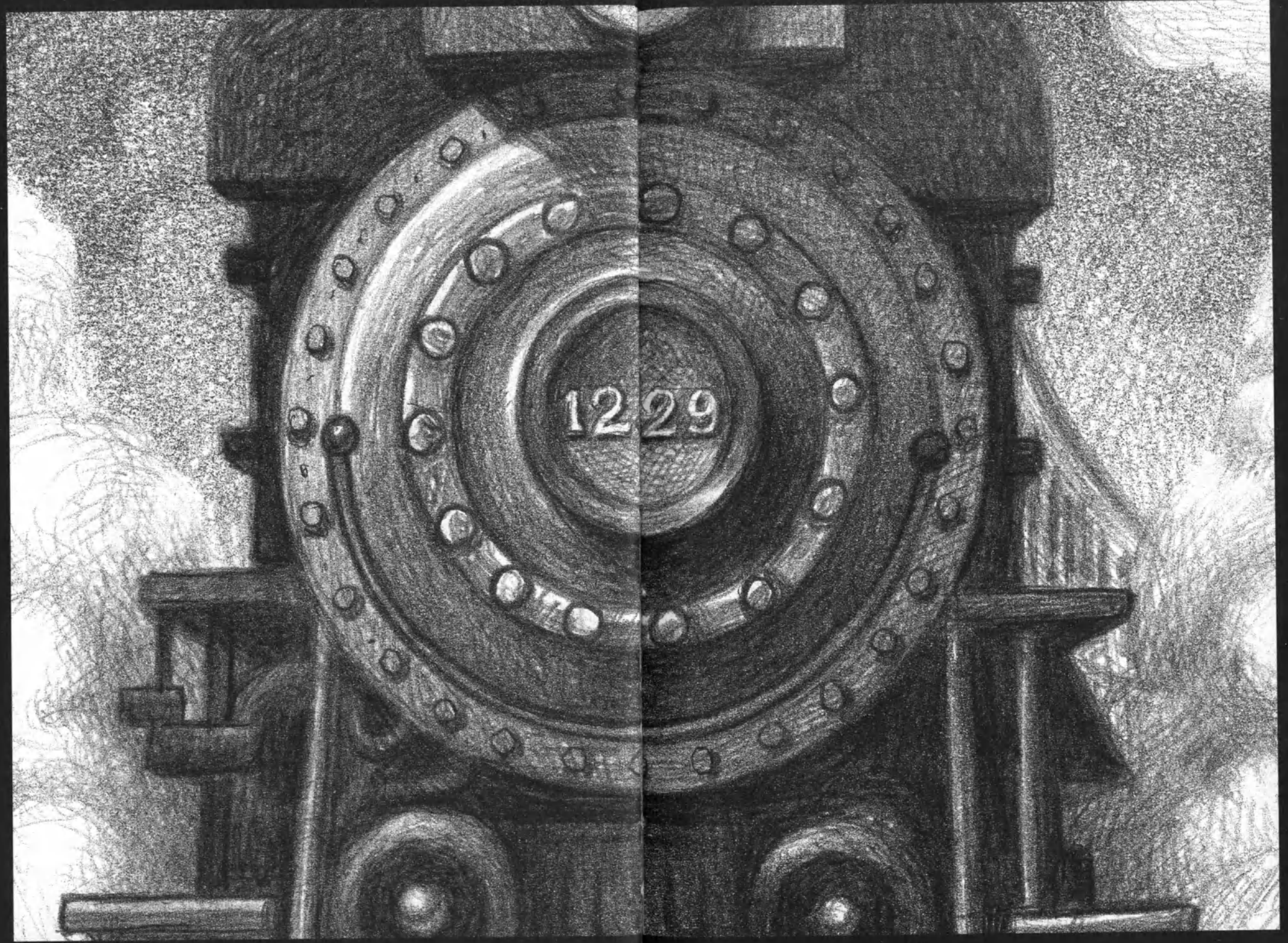
1229

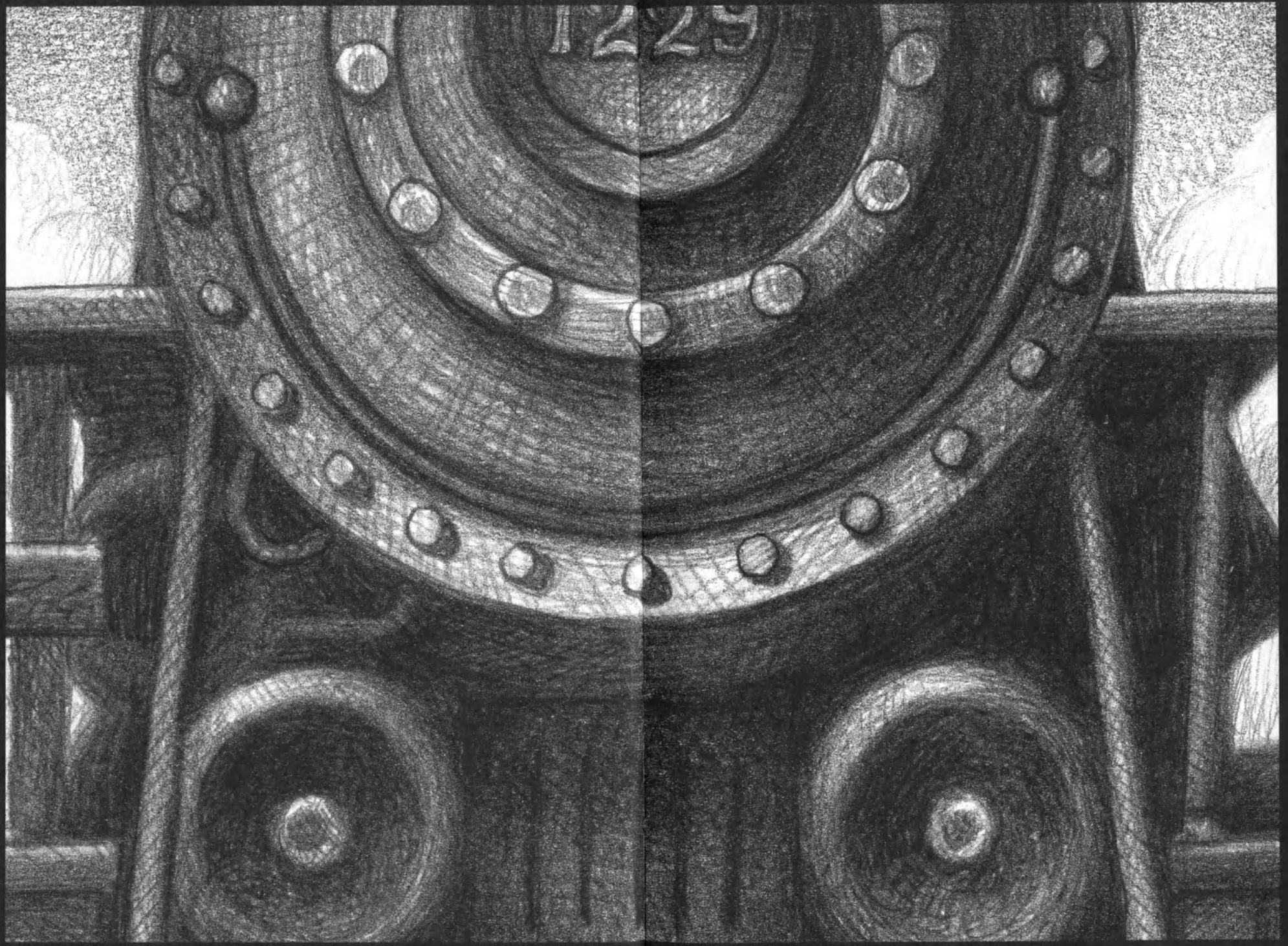
1229

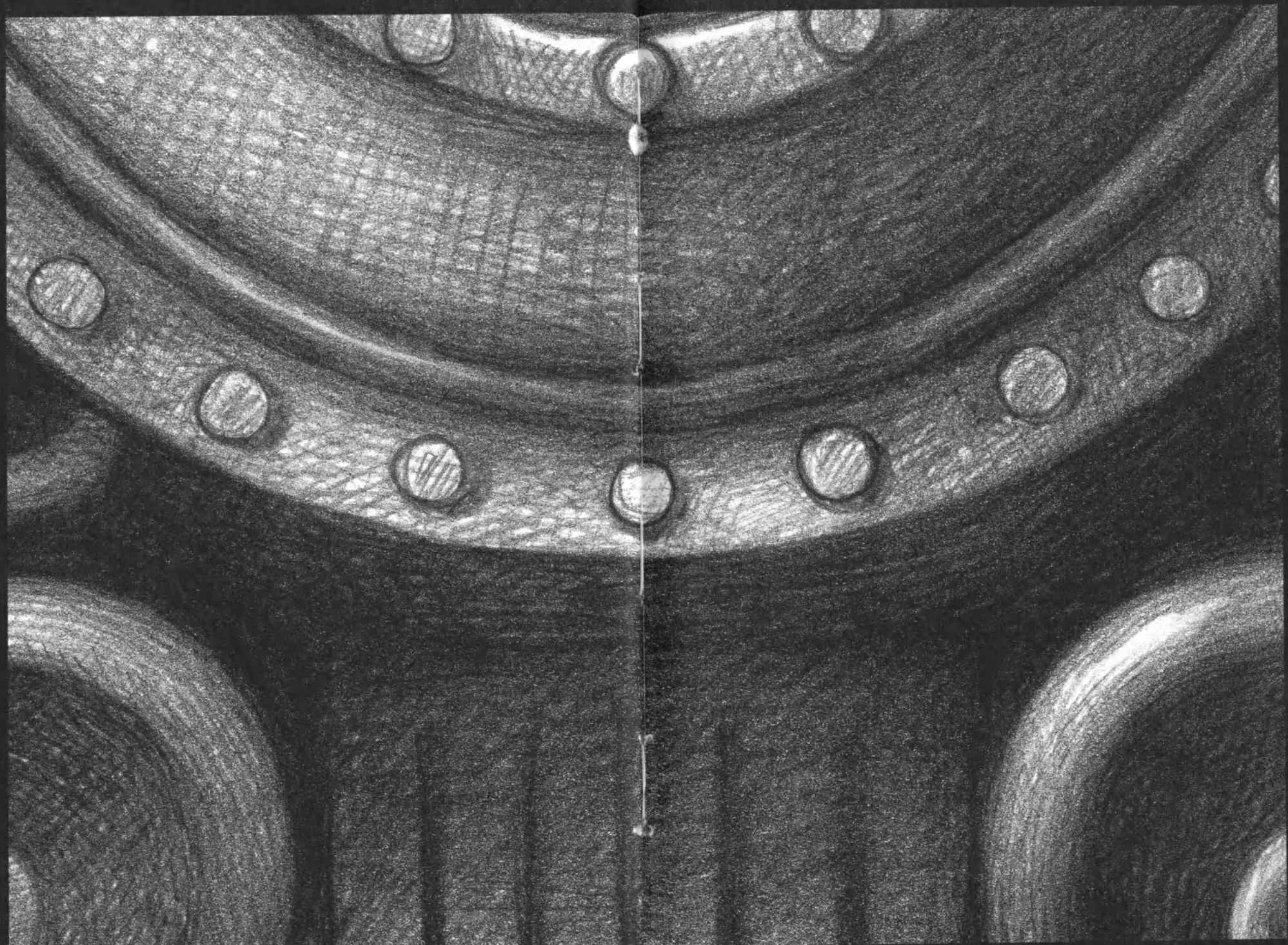

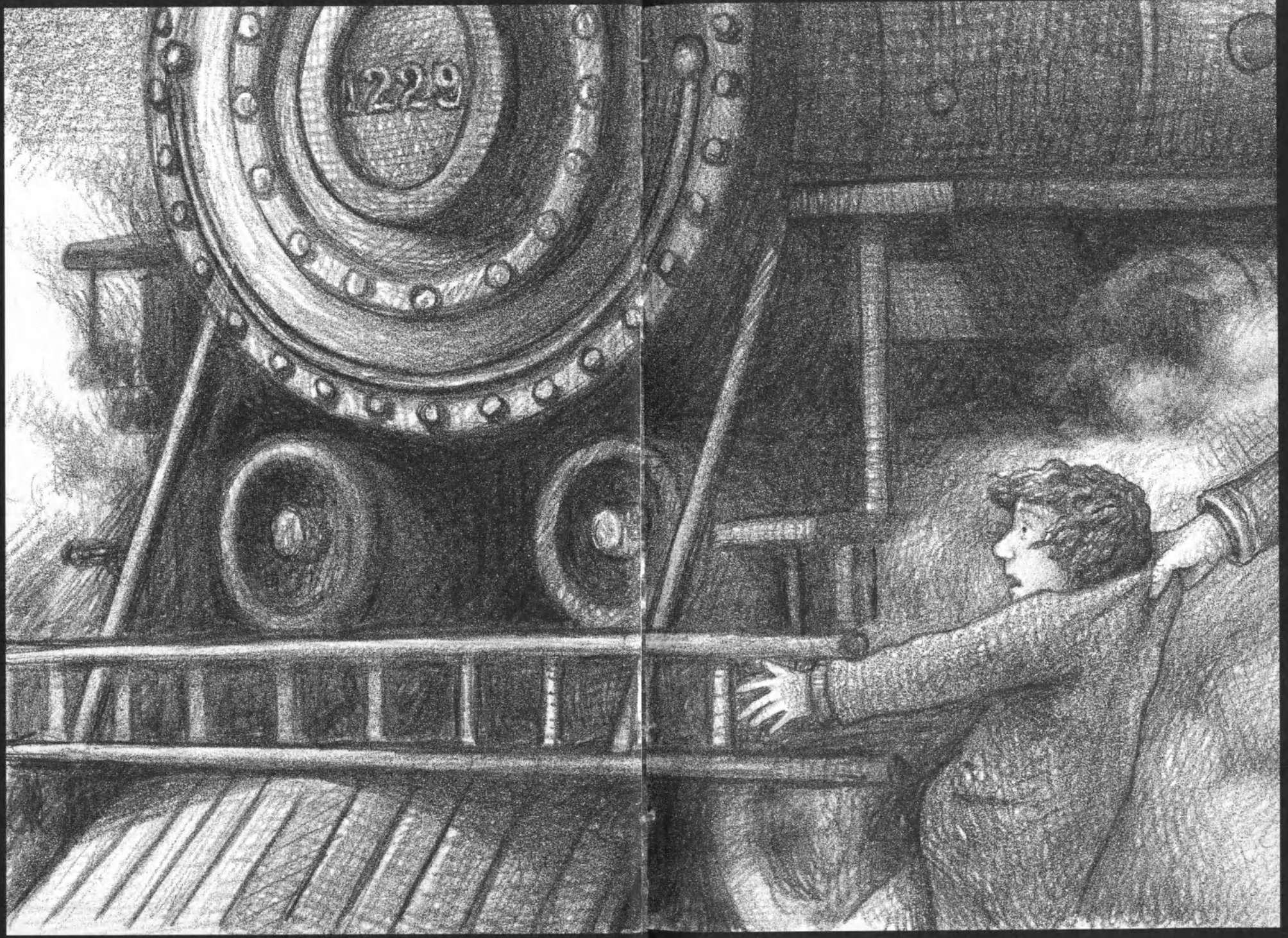
1229

În ultimul moment, Hugo fu ridicat în sus, de pe șine, în siguranță. Fumul se ridica învârtejindu-se din locomotiva care încetinea, și din fiecare roată țâșnea o explozie de scântei. Hugo se simțea amețit.

Urmară câteva clipe de tăcere năucitoare, apoi de undeva se iviră o mulțime de aburi, care scoaseră un sunet ca și cum locomotiva ofta. Pentru oamenii din

tren, nu se întâmplase nimic neobișnuit. Ajunseseră pur și simplu în gară. Dar pentru Hugo, întreaga lui lume dispărea.

Din nou Inspectorul Gării îl ținea de braț, iar mâna lovită pulsa de durere. Îi vedea pe polițiști cum își scot de la centură cătușele, și simți că durerea și teroarea erau mult prea mari.

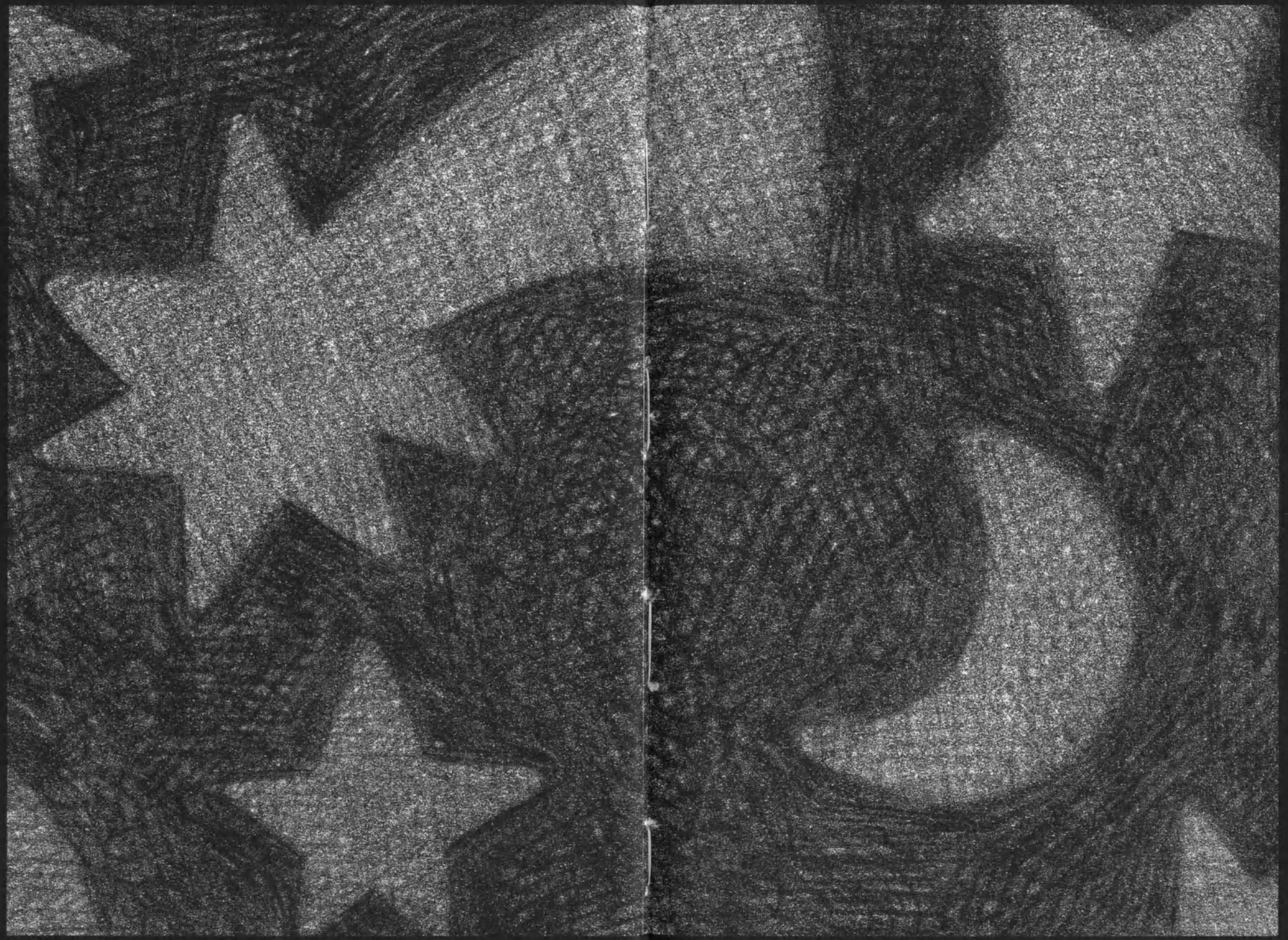

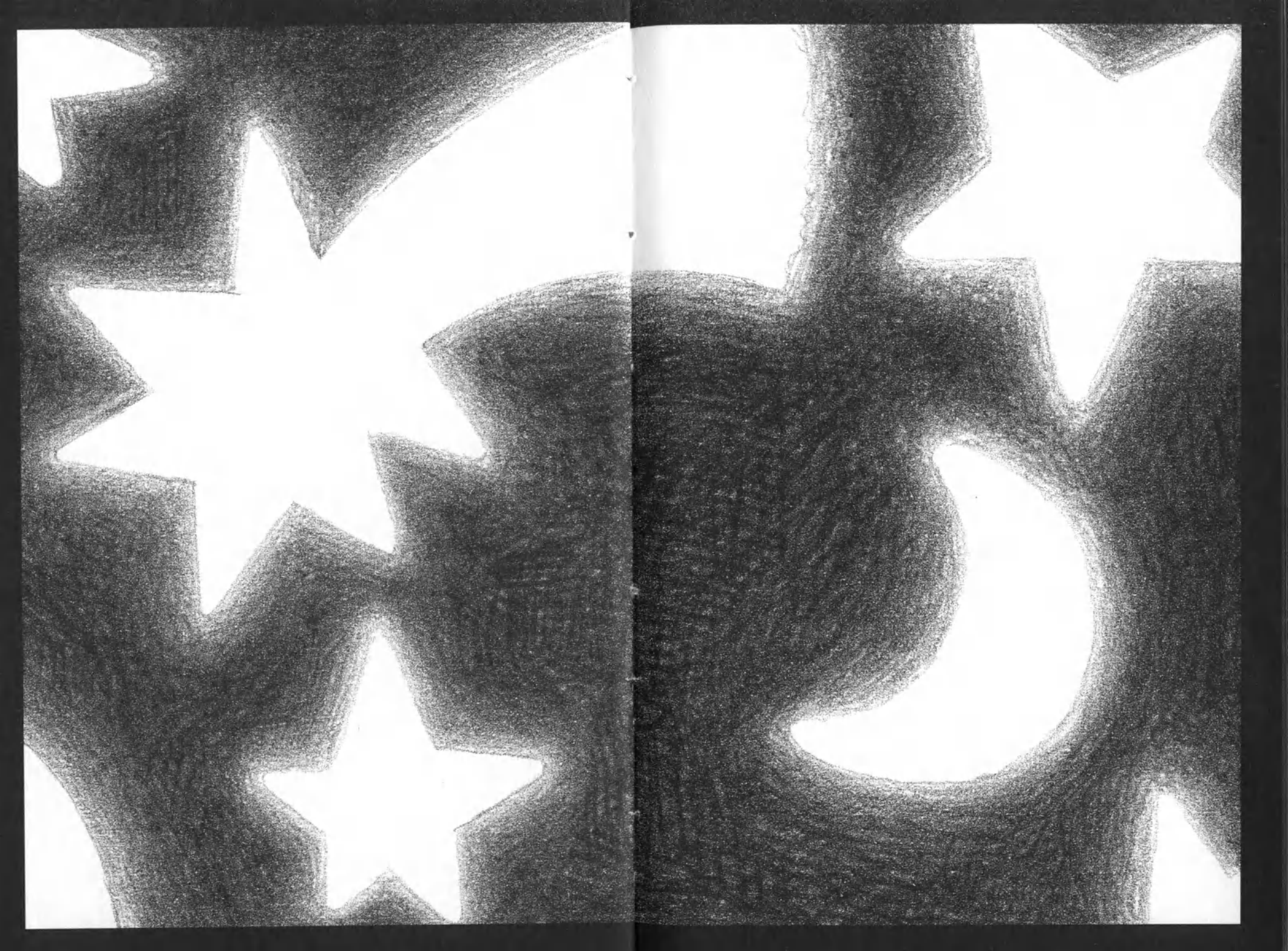

Când Hugo deschise ochii, tot ce putea vedea erau stele. Stele și luni, și ceea ce părea un fel de rachetă. Era pelerina din *O călătorie în Lună,* iar cel ce o purta era Georges Méliès.

— Ah, bine ai revenit, Hugo Cabret, spuse el, ținând capul băiatului în poala lui pe o bancă din biroul Inspectorului Gării.

În spatele lui Hugo, în picioare, sprijinindu-se în cârje, era Isabelle.

— Bea asta, spuse ea întinzându-i o ceașcă cu apă. Știam că era ceva în neregulă, continuă ea. Dura prea mult să te întorci. Papa Georges a insistat să vină cu mine...

Inspectorul Gării făcu o mișcare spre Hugo, dar bătrânul spuse, cu o voce dramatică:

— Ia mâna de pe el.

— Îmi pare rău, domnule. Dar cum vă spuneam adineaori, băiatul a fost prins furând din cafenea și de la ceasornicar, care a dispărut în mod misterios. Credem că băiatul are un amestec în asta!

Hugo văzu că *Madame* Émile și *Monsieur* Frick intraseră și ei în birou și ascultau.

— Spune-i ceea ce știi, Hugo, zise Georges Méliès.

Hugo îl privi drept în ochi, care păreau mai blânzi și mai prietenoși ca niciodată. Bătrânul îi șopti:

— E-n regulă, Hugo. Vii cu noi acasă. Acum spune-i Inspectorului Gării tot ce știi.

Hugo ridică privirea către Inspectorul Gării și spuse:

— Ceasornicarul era unchiul meu, și eu eram ucenicul lui, dar el bea mult, și a dispărut cu ceva vreme în urmă, iar eu a trebuit să fur lapte și croasanți pentru că mi-era foame, și de atunci am avut eu grijă de ceasuri, iar acum el e mort și o să scrie despre el mâine în ziare.

Inspectorul Gării îl studie îndelung pe Hugo, încruntat. Apoi, după ceea ce păru o veșnicie, izbucni pe neașteptate în râs. Cei doi polițiști care stăteau în spatele lui se uitară la el nedumeriți.

— Tu? spuse Inspectorul Gării. Tu ai avut grijă să meargă ceasurile din toată gara asta? Singur? Un băiat de zece ani! Haida-de!

— Am doisprezece ani, spuse Hugo.

Inspectorul Gării continuă să râdă.

— Ei, bătrâne, micul tău prieten are o imaginație bogată. Nu crezi că am ști dacă ceasornicarul ar fi murit?

— A murit, interveni *Madame* Émile. Băiatul spune adevărul.

— Mă pun chezaș pentru asta, zise și *Monsieur* Frick.

— Dar ce era... obiectul ăla... pe care îl furai din camera ceasornicarului?

— Nu-l furam, răspunse Hugo, apoi se uită la bătrân și spuse: L-am scăpat din mână! S-a stricat din nou.

— Asta nu mă îngrijorează. Cred că împreună îl putem repara foarte repede. Georges Méliès se întoarse către Inspectorul Gării. Nu poți fura ceva ce e deja al tău, nu-i așa? Mașinăria aia e a lui. O să găsim o cale, *madame*, să vă plătim pentru lapte și croasanți. Dar acum cred că e vremea să plecăm din gara asta.

Îl ajută pe Hugo să se ridice în picioare. Copiii fură înfășurați în pelerina moale a bătrânului, și se îndreptară cu toții spre casă.

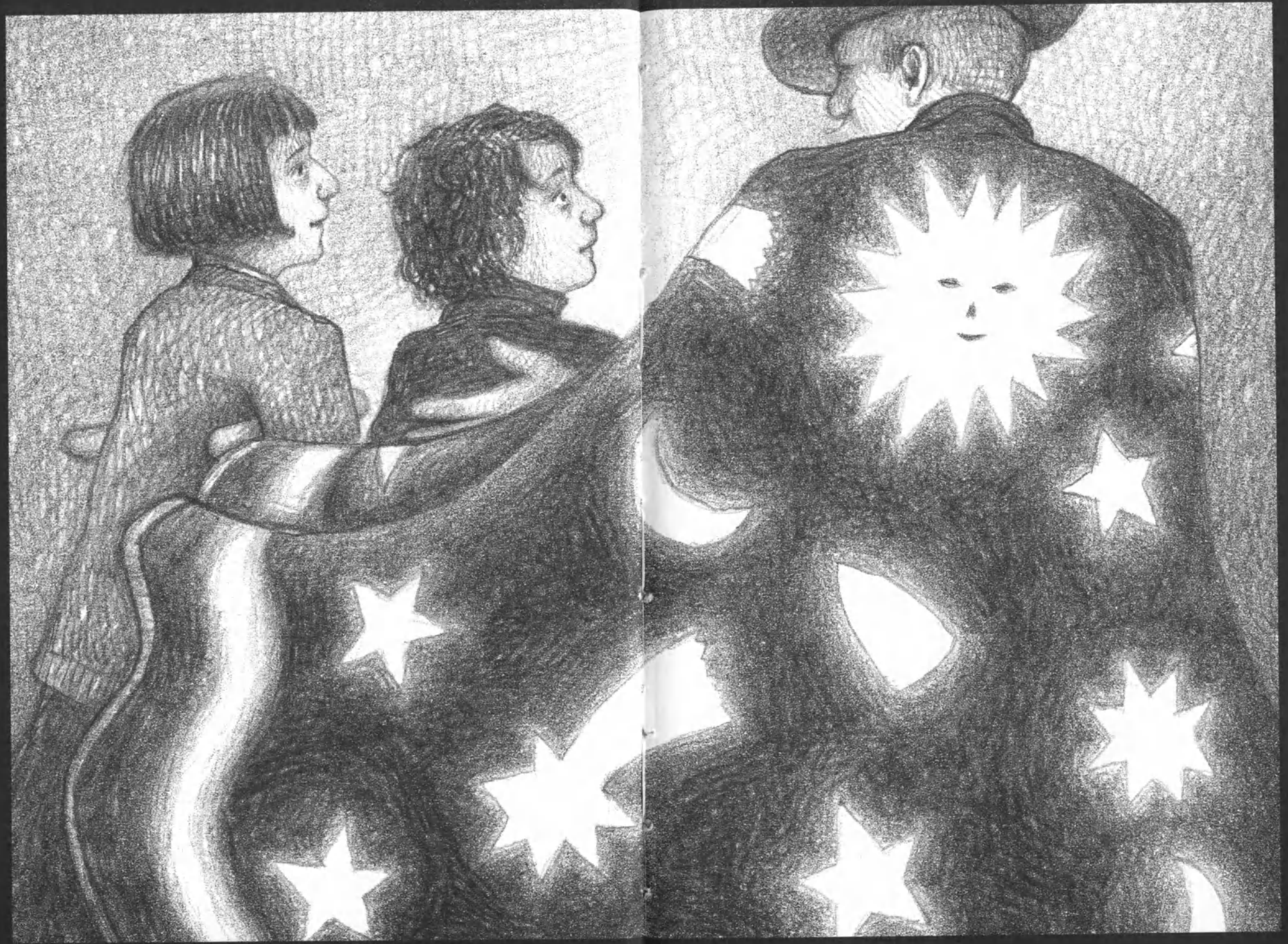

ȘASE LUNI MAI TÂRZIU

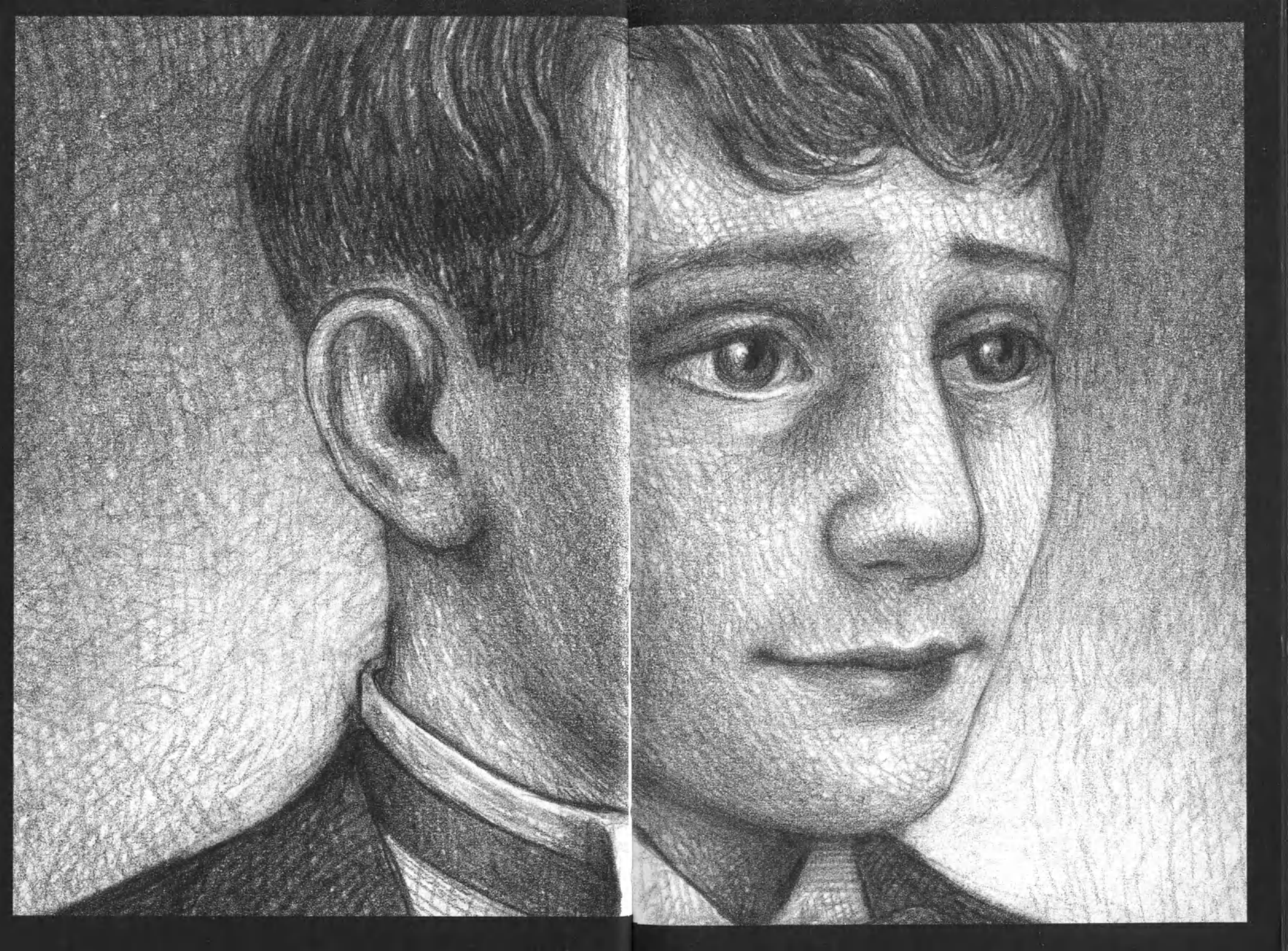

11

Magicianul

HUGO ÎŞI PUSESE DEJA SMOCHINGUL. Îşi frecă nasturii şi îi admiră, văzându-i netezi şi strălucitori. Îşi prinse imaginea în oglindă şi rămase cu ochii la ea un moment, spunându-şi că arată aproape ca un om mare.

Familia Méliès golise o cămăruţă în care păstrau tot felul de lucruri, aflată în fundul apartamentului lor, şi acum acea cameră îi aparţinea lui Hugo. Academia Franceză de Film, datorită intervenţiei lui René Tabard, îi oferise o sumă de bani familiei Méliès, iar cu o parte din acei bani fusese mobilată cămăruţa lui Hugo. Într-un capăt al încăperii se afla o măsuţă de lucru,

ticsită cu mici creaturi mecanice făcute din mecanisme de ceas, și o mulțime de obiecte folositoare la trucuri, de toate formele și dimensiunile, meșterite de Hugo. Anul școlar începuse din nou, și Hugo avea un pupitru la care să își facă temele. Rafturile din cameră erau pline de cărți, și avea multe suveniruri de la Expoziția Universală de la Paris, pe care el și Isabelle o vizitaseră cu o lună în urmă. Carnețelul tatălui lui era pus bine într-o cutie, în noptieră. Pe jos, desenele umpleau podeaua. Și avea un sertar mic doar pentru biletele de la filmele pe care le vedea împreună cu Isabelle.

În întunericul din noul cinematograf deschis în cartierul învecinat, Hugo putea să călătorească înapoi în timp și să vadă dinozauri și pirați și cowboy, și în viitor, cu roboți și orașe atât de gigantice, încât astupau cerul. Zbură în avioane și traversă oceanele în vapoare. În întunericul cinematografului, văzu pentru prima oară jungle, oceane și deșerturi, și-și dori să le vadă pe toate și în realitate.

Într-un colț al camerei se afla automatul, pe care Hugo și Papa Georges îl reparaseră perfect.

Hugo își umplu buzunarele cu mici șmecherii magice și cărți de joc, așa cum făcea de obicei, se uită la ceasul lui mare de buzunar și apoi ciocăni la ușa lui Isabelle. Ea deschise ușa, și apăru îmbrăcată într-o rochie albă ce părea să scânteieze.

În salon, Georges Méliès era îmbrăcat cu un smoching, iar deasupra acestuia avea pelerina lui neagră cu stele și luni (care fusese cusută și curățată cu multă dragoste de către soția lui, iar acum era la fel de strălucitoare și de viu colorată ca în prima zi), iar soția lui purta o rochie care lucea în ape. Curând sosi și Étienne, într-un minunat smoching negru și cu un petic nou-nouț pe ochi.

Hugo luă invitația aflată pe masă.

Academia Franceză de Film
Vă invită să participați
la o seară ce omagiază viața și activitatea
Legendei filmului
GEORGES MÉLIÈS

Două automobile lucitoare opriră în fața clădirii și toată lumea se îndreptă spre ieșire.

— Oh! Aparatul meu de fotografiat! strigă Isabelle. Era să-l uit.

Se repezi înapoi în camera ei și apăru apoi cu un aparat de fotografiat negru și argintiu pe care nașii săi i-l dăruiseră de ziua ei.

— Vrei să-mi ții tu niște filme în seara asta? îl întrebă pe Hugo, întinzându-i câteva filme, pe care el le îndesă în buzunar. Și voiam să-ți dau asta.

Îi întinse lui Hugo o fotografie pe care i-o făcuse alături de vechii lui prieteni, Antoine și Louis. Toți trei își petrecuseră brațele pe după umerii celorlalți și râdeau.

— Mulțumesc, spuse Hugo, zâmbind și băgând fotografia în buzunarul de la piept.

Isabelle își aranjă aparatul agățat la gât, apoi cheia pe lanțul ei, ca să fie drepte.

Afară, șoferii îi ajutară să urce în mașini, și porniră către Academia de Film.

— A trecut mult timp de când am fost ultima dată aici, spuse bătrânul, în vreme ce se apropiau de destinația lor. Poate că o să vreau să văd pictura cu Prometeu pe care am făcut-o când eram tânăr.

— Tu ai pictat-o, Papa Georges? întrebă Hugo, uimit. M-am *gândit* eu că era Prometeu. Am văzut-o în bibliotecă.

— Mai e încă acolo? Asta-i o veste bună. Așadar, cunoașteți mitul, da?

Copiii îi spuseră că îl știau.

— Atunci știți că în cele din urmă Prometeu a fost salvat. Lanțurile i s-au rupt și el a devenit liber. Bătrânul își închise ușor un ochi și adăugă: Ce ziceți de asta?

Când toată lumea din sală se așeză, *Monsieur* Tabard urcă pe estradă.

— Doamnelor și domnilor, bună seara, începu el. Numele meu este René Tabard și pentru câteva ore eu voi fi gazda dumneavoastră. Ne-am adunat aici, în această seară, pentru a-l omagia pe unul dintre pionierii noștri, Georges Méliès, care a adus în filme magia. Timp de mulți ani, s-a crezut că filmele lui s-au pierdut. Mai mult, s-a crezut chiar că însuși *Monsieur* Méliès dispăruse. Dar avem o surpriză minunată pentru întreaga lume. *Monsieur* Méliès este aici în această seară, și nu toate filmele sale au fost distruse. Datorită eforturilor unuia dintre studenții Academiei, Étienne Pruchon, și cu ajutorul, la sfârșit de săptămână, al lui Hugo și Isabelle, cei doi copii pe care *Monsieur* și *Madame* Méliès îi cresc, am căutat din nou, pentru ultima oară. Începând cu un film pe care l-am găsit în subsolul clădirii noastre, Étienne, Hugo și Isabelle au scotocit prin subsoluri și arhive de mult desființate. Au cercetat în colecții particulare și în locuri ciudate, precum hambare și catacombe, dar efortul lor a fost din plin răsplătit. Au găsit negative vechi, cutii cu cópii, și cufere pline cu filme aflate într-o stare foarte proastă, pe care însă am reușit să le salvăm. Deținem acum peste optzeci de filme făcute de *Monsieur* Méliès. O parte foarte

mică din cele cinci sute pe care le-a realizat, dar sunt convins că în anii ce vor urma vor mai ieși la lumină și alte filme de-ale sale.

În această seară, Georges Méliès, eroul copilăriei mele, este redescoperit. Acum, rezemați-vă de spătare, deschideți ochii și pregătiți-vă să visați. Doamnelor și domnilor, vă prezint lumea lui Georges Méliès.

Publicul aclamă și aplaudă.

Luminile se stinseră și orchestra începu să cânte, în timp ce se trăgea cortina. Pentru prima oară după mai bine de un deceniu, film după film, lumea lui Georges Méliès era proiectată pe ecran.

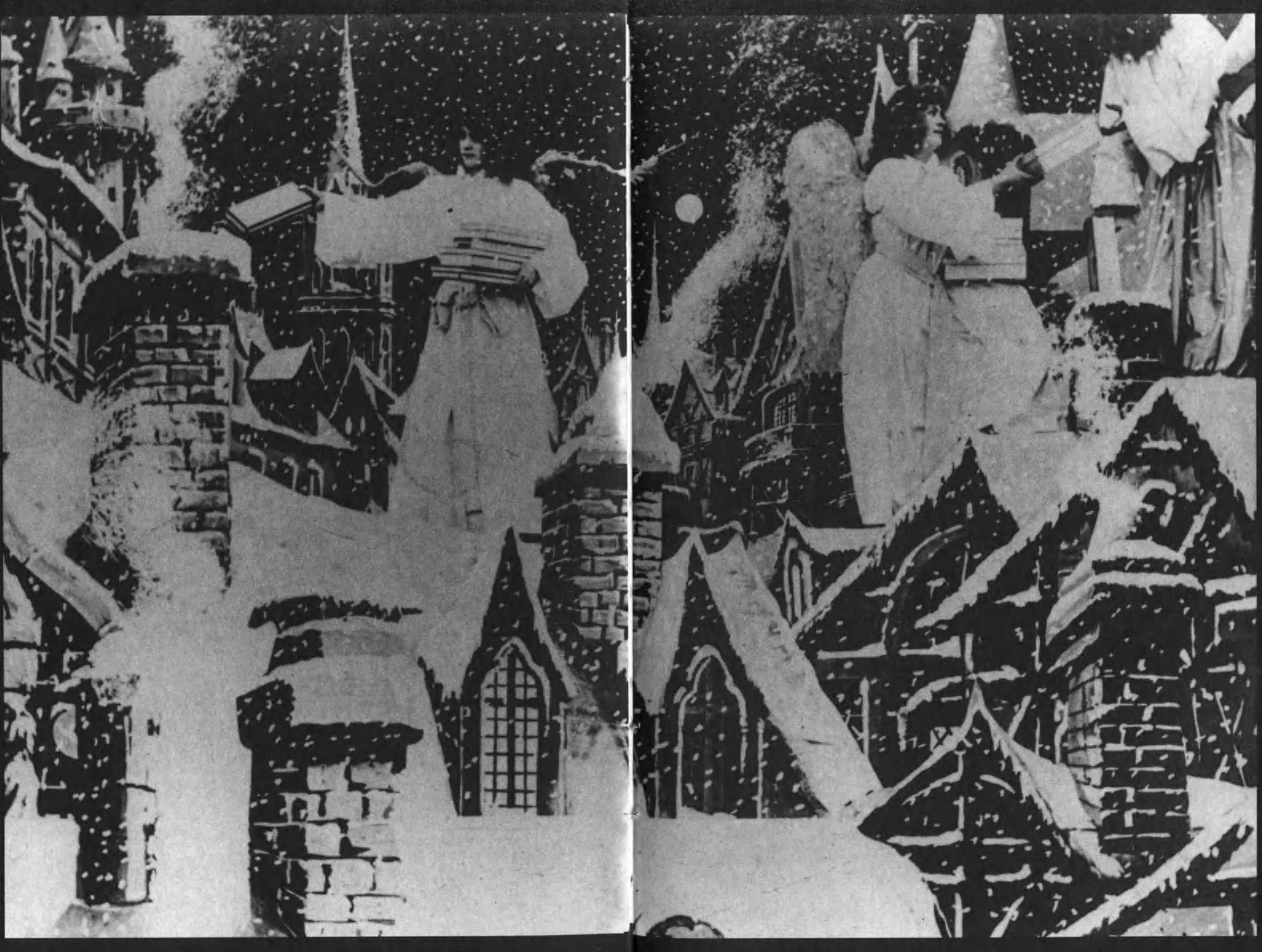

Și apoi, ultimul film prezentat fu *O călătorie în Lună.*

Hugo se uită la Isabelle. Pe obrajii ei, lacrimile alunecau ca două pârâiașe subțiri, strălucitoare.

Luminile se aprinseră și invitatul de onoare fu chemat pe scenă, unde i se înmână o coroană aurie de lauri. Apoi urcă pe podium și se adresă publicului cu o voce mândră, plină de emoție:

— Mă uit la voi, toți cei adunați aici, și vreau să vă spun că nu văd o sală plină de spectatori parizieni cu jobene și diamante și rochii de mătase. Nu văd bancheri, doamne elegante și funcționari. Nu. În seara aceasta mă adresez celor care sunteți cu adevărat: vrăjitori, sirene, călători, aventurieri și magicieni. Voi sunteți adevărații visători.

După ce gala luă sfârșit, merseră cu toții la un mic restaurant din apropiere, la o petrecere dată în cinstea lui. Isabelle făcu toată seara fotografii, iar Hugo stătu la o masă unde se îndeletnici cu tot felul de scamatorii.

Curând, o mulțime destul de mare se strânsese în jurul lui Hugo.

Georges Méliès se apropie de locul unde stătea Hugo, puse mâna pe umărul lui și le spuse celor din jur:

— Vreau să vă întipăriți bine în minte acest moment. Cred că este primul spectacol public dat de Profesorul Alcofrisbas.

Hugo ridică privirea și întrebă:

— Cine e Profesorul Alcofrisbas?

— Tu ești, băiete! Profesorul Alcofrisbas era un personaj care a apărut în multe dintre filmele mele, uneori ca explorator, uneori ca alchimist — o persoană care poate transforma totul în aur. Dar în primul rând era magician, și acum și-a făcut apariția în carne și oase, chiar aici, în această încăpere.

În acel moment, toate mecanismele lumii se puseră de acord. Undeva, un ceas bătu miezul nopții, și viitorul lui Hugo păru să se contureze perfect.

12

Povestea se încheie

TIMPUL ÎȚI POATE JUCA TOT FELUL DE FESTE.

Într-o clipă, bebelușii apar în cărucioare, sicriele dispar în pământ, războaiele sunt câștigate, iar copiii se transformă, asemenea fluturilor, în oameni mari.

Asta s-a întâmplat și cu mine.

Cândva, demult, eram un băiat pe nume Hugo Cabret, și credeam cu disperare că un automat stricat îmi poate salva viața. Acum, când coconul ce mă

înfășura s-a destrămat și am apărut ca magicianul numit Profesorul Alcofrisbas, pot să privesc în urmă și să văd că am avut dreptate.

Automatul pe care tatăl meu l-a descoperit m-a salvat *cu adevărat.*

Dar acum am construit un nou automat.

Am pierdut nenumărate ceasuri proiectându-l. Am făcut singur fiecare mecanism, am tăiat cu grijă fiecare disc de alamă și am șlefuit chiar și cea mai măruntă piesă cu mâinile mele.

Când îi răsucești cheia, poate să facă ceva ce sunt convins că niciun alt automat din lume nu poate face. Vă poate spune incredibila poveste a lui Georges Méliès, a soției lui, a finei lor și a unui ceasornicar iubit al cărui fiu a ajuns magician.

Invenția mea, mașinăria complicată din interiorul automatului, poate desena o sută cincizeci și opt de imagini diferite, și poate scrie, literă de literă, o carte întreagă, douăzeci și cinci de mii două sute cincisprezece cuvinte.

ACESTE CUVINTE.

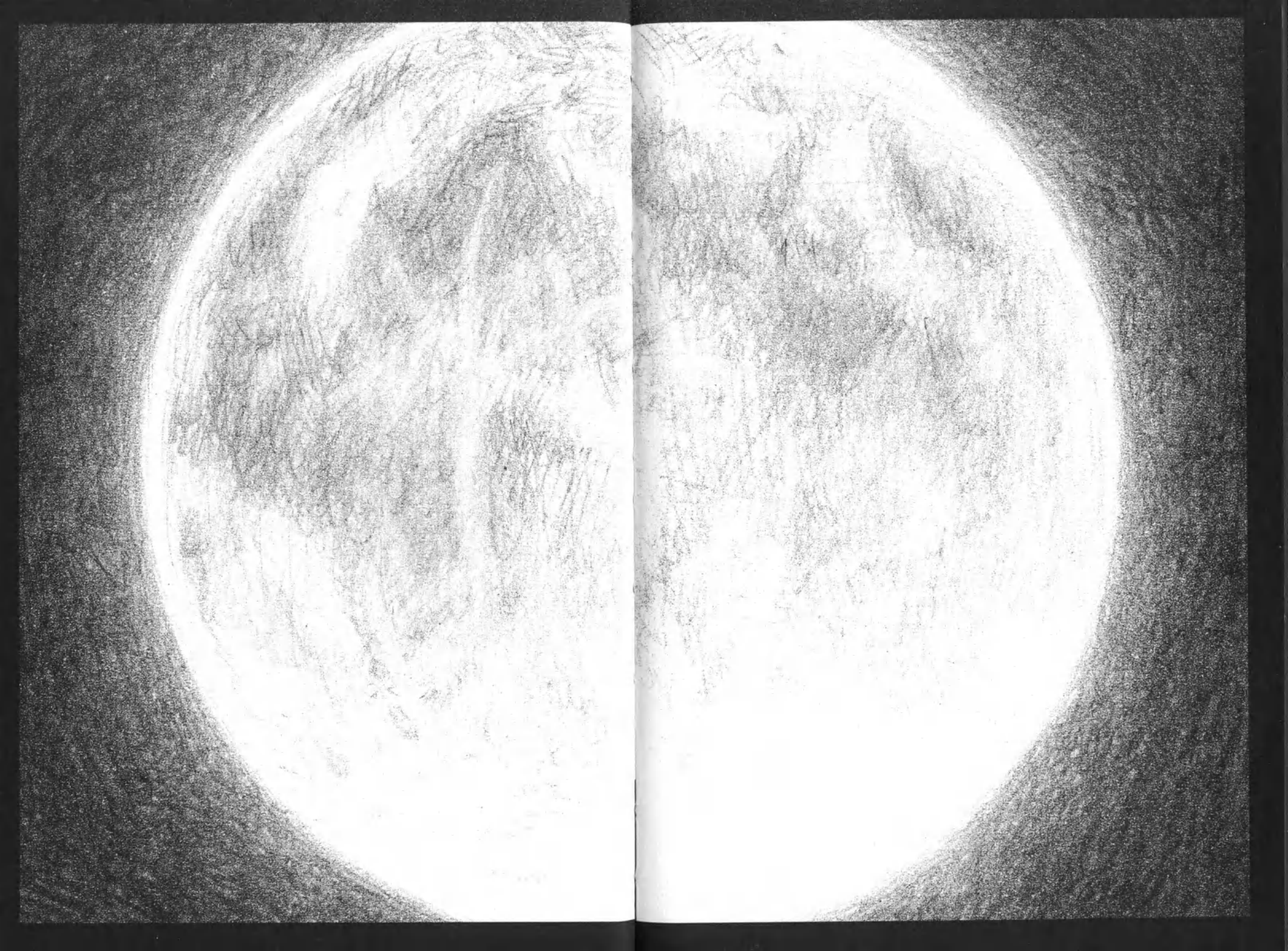

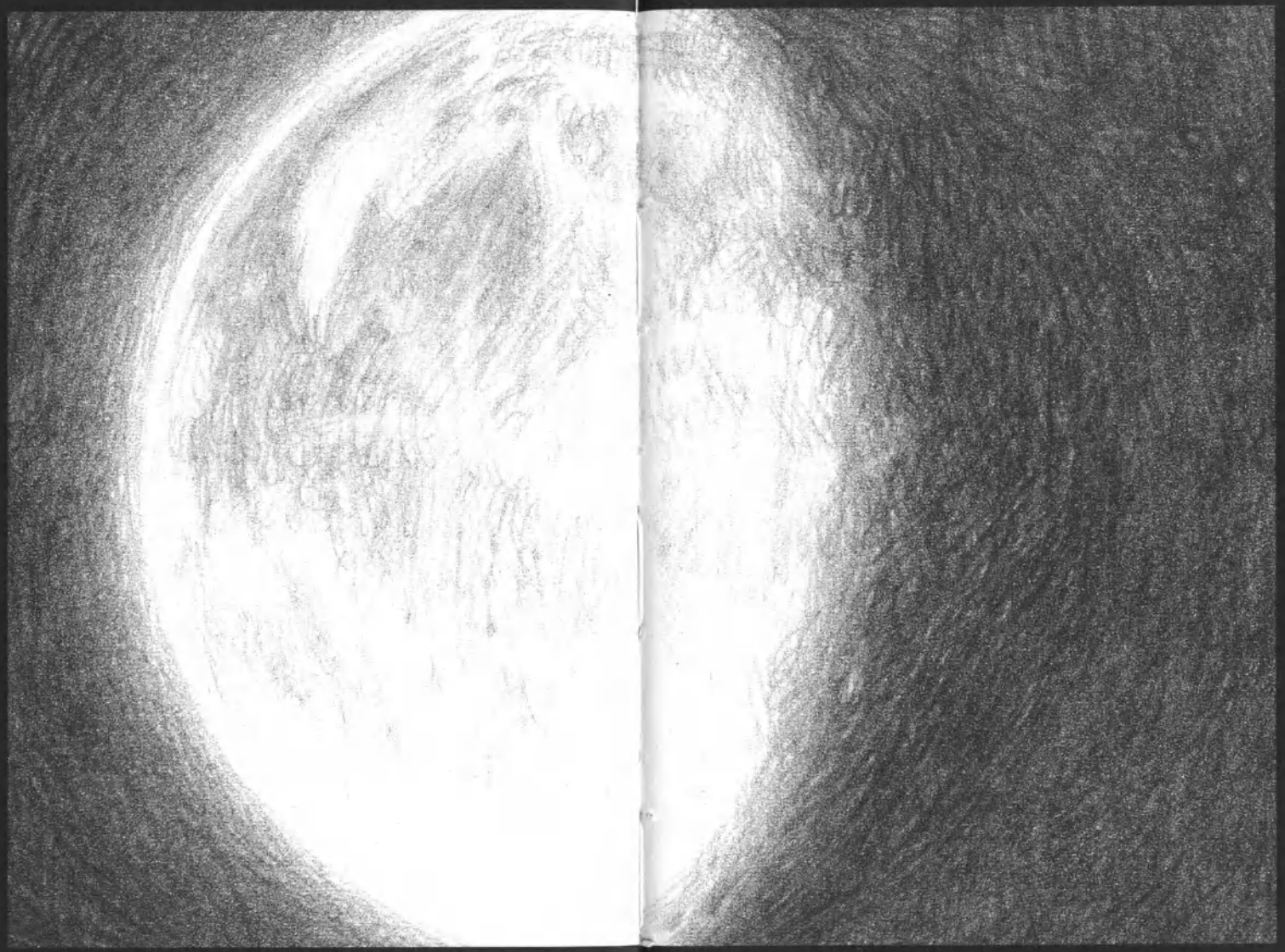

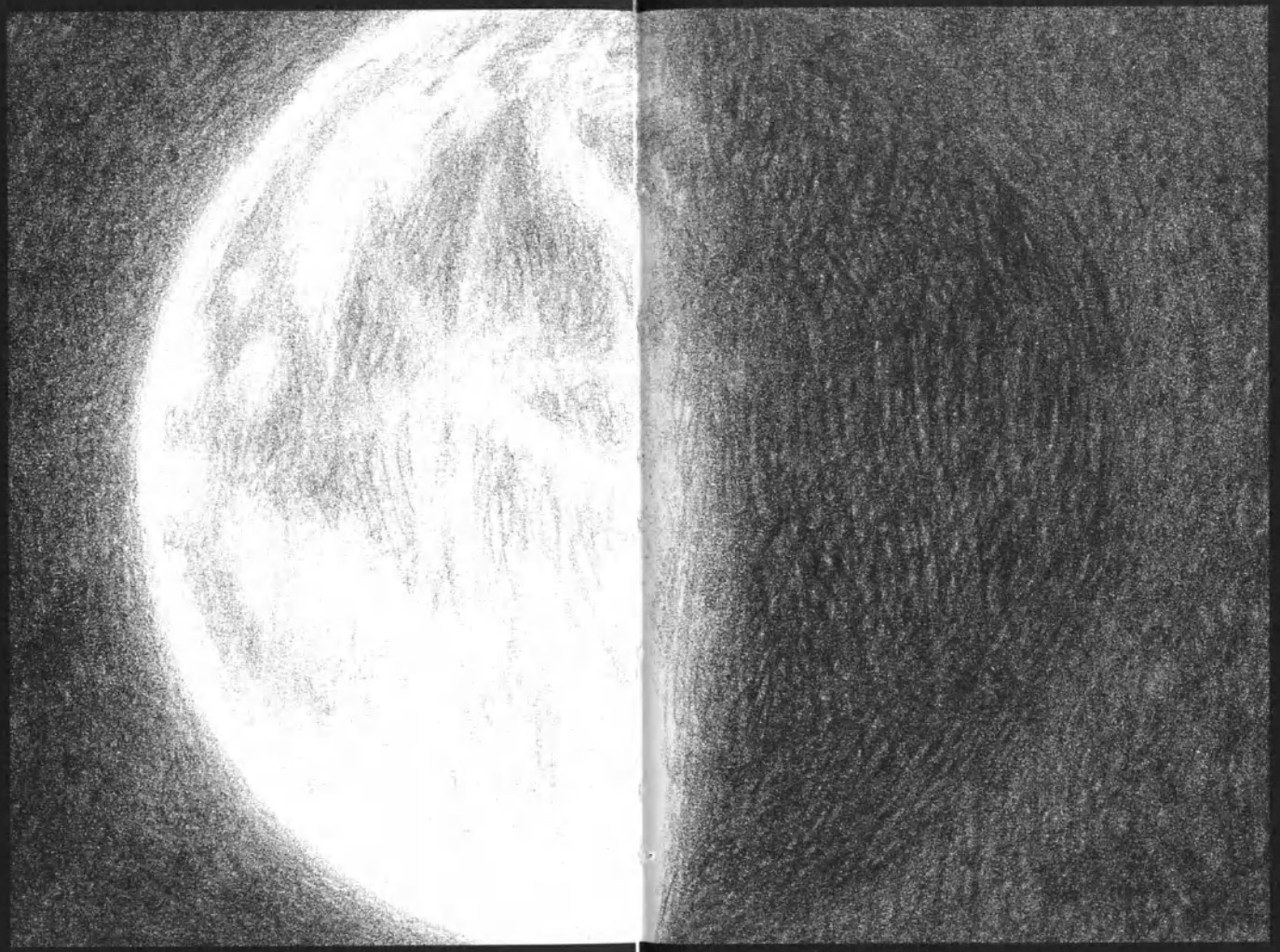

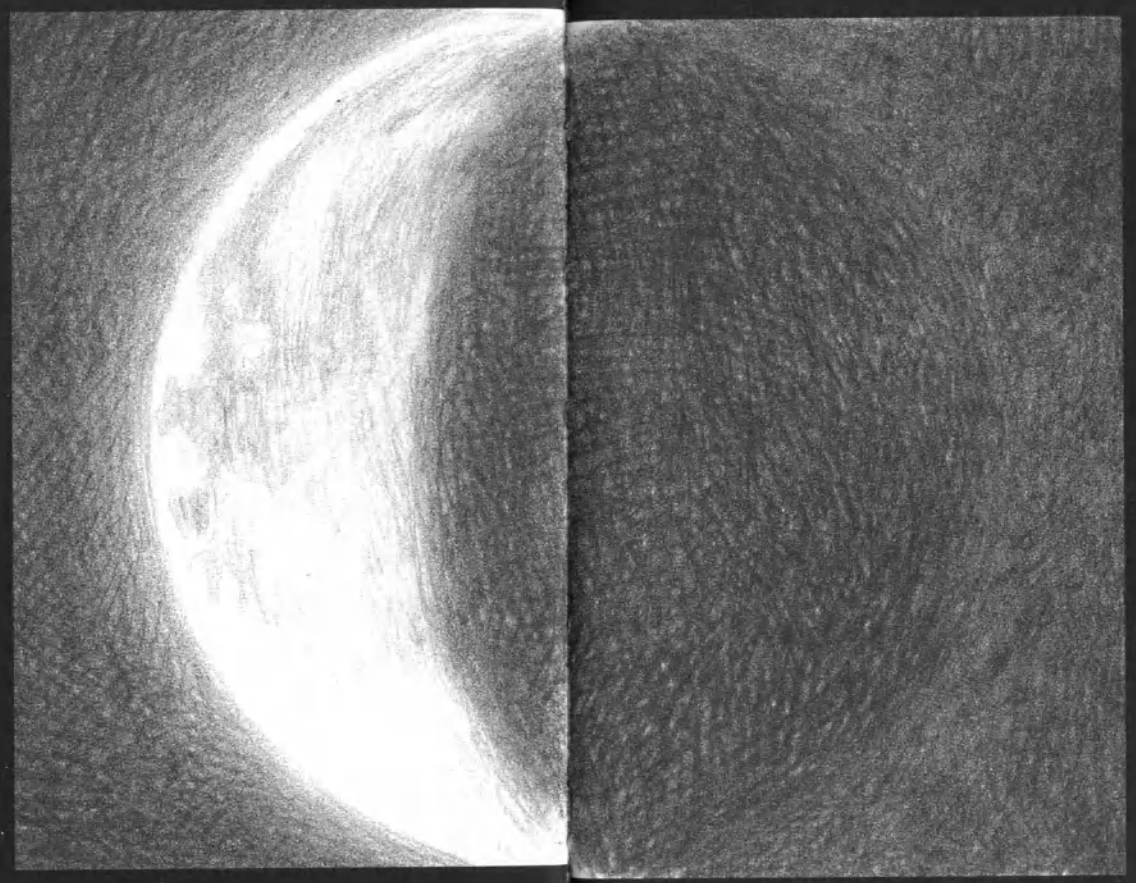

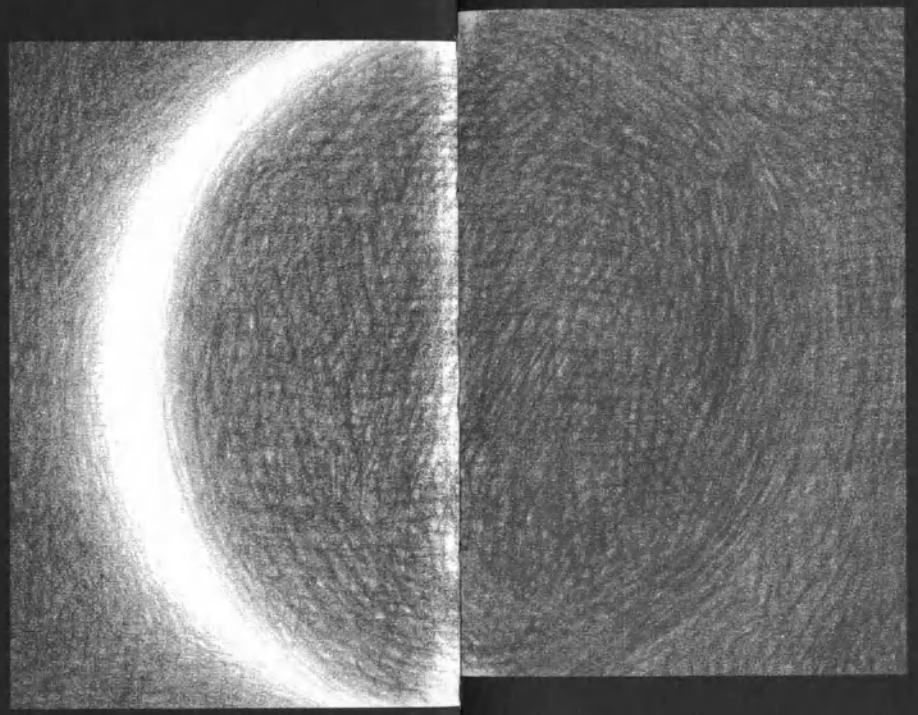

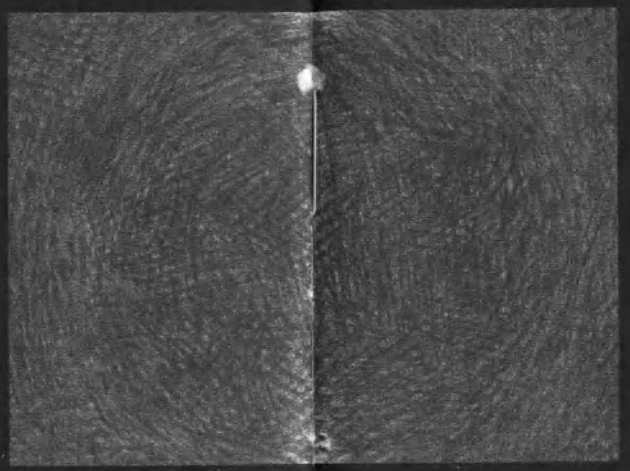

SFÂRȘIT

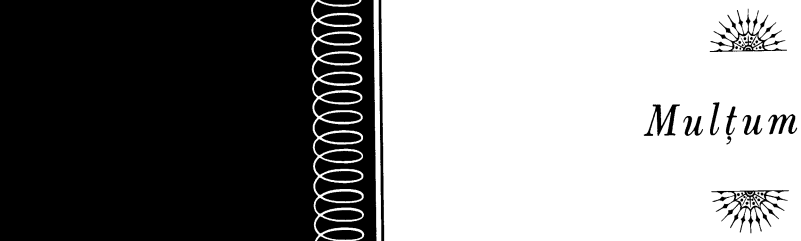

Mulțumiri

DE MULT AM VRUT SĂ SCRIU o poveste despre Georges Méliès, dar abia în clipa în care am citit o carte numită *Edison's Eve: A Magical History of the Quest for Mechanical Life* de Gaby Wood a început să prindă formă această poveste. Cartea vorbea despre colecția de automate ale lui Méliès, care a fost donată unui muzeu, unde a fost lăsată uitării într-un pod umed și în cele din urmă aruncată. Mi-am închipuit cum un băiat găsește în gunoi aceste mașinării, și în acel moment s-au născut Hugo și povestea aceasta.

Aș dori să-i mulțumesc lui Charles Penniman, care și-a petrecut o după-amiază cu mine în subsolul Institutului Franklin din Philadelphia, arătându-mi felul în care funcționează un automat din secolul al nouăsprezecelea. Automatul a ajuns la muzeu în 1928, după ce fusese deteriorat într-un incendiu. Nu mai funcționa, dar odată curățat și înzestrat cu piese noi, i-a surprins pe noii săi proprietari, desenând patru imagini diferite și scriind trei poezii. Și, la fel ca și în povestea pe care am imaginat-o, când Hugo, după ce repară automatul, descoperă că fusese făcut de Georges Méliès pentru că automatul scrie numele acestuia, automatul de la Institutul Franklin, odată reparat, a scris numele celui care îl făcuse, Maillardet, rezolvând astfel misterul provenienței lui.

Dacă vreți să vedeți automatul lui Maillardet și să aflați mai multe despre el, mergeți pe site-ul: //www.fi.edu/pieces/knox/automaton/

Îi mulțumesc de asemenea lui John Alviti, custode-șef, pentru că mi-a înlesnit această vizită la Institutul Franklin.

Mulțumiri pentru Lisa Holton și Andrea Pinkney și tuturor celor de la Scholastic Press pentru sprijinul și încurajările lor. Vreau să le mulțumesc lui David Saylor și Charles Kreloff pentru superba machetă a acestei cărți, și lui Abby Ranger și Lillie Mear pentru tot ajutorul lor în realizarea acestui proiect.

Și le sunt adânc recunoscător lui Tracy Mack și Leslie Budnick, care au lucrat neobosit alături de mine la *Invenția lui Hugo Cabret.* Timp de aproape doi ani m-au ajutat să o cizelez și să o șlefuiesc. Nu am destule cuvinte pentru a-mi exprima gratitudinea. Fără ajutorul lor, această carte nu ar fi putut exista.

Mulțumiri din tot sufletul pentru Tanya Blumstein, cunoștința mea din Paris, pentru recomandările, e-mailurile, traducerile, sfaturile și know-how-ul francez. Ajutorul ei a fost neprețuit pentru realizarea acestei cărți. Mulțumesc de asemenea pentru toate traducerile și telefoanele date pentru mine de Étienne Pelaprat, al cărui nume de botez și-a găsit locul în această carte.

Îi mulțumesc istoricului de film Glenn Myrent, pe care l-am cunoscut prin intermediul Tanyei. Glenn m-a ajutat în Paris și mi-a răspuns la multe întrebări legate de începuturile cinematografiei franceze.

Recunoștința mea se îndreaptă și către Andy Baron, un adevărat geniu mecanic, care a petrecut multe ore la telefon cu mine explicându-mi anumite aspecte tehnice privind ceasurile, automatele, scripeții, mecanismele și motoarele. Andy mi-a spus că se regăsește în parte în Hugo, și sunt convins că Hugo s-ar simți flatat dacă ar auzi asta.

Următorii eruditi m-au ajutat în privința începuturilor cinematografiei franceze: Melinda Barlow, profesor

asociat la Catedra de studii cinematografice, University of Colorado, Boulder; Claudia Gorbman, profesor la Catedra de studii cinematografice, Programul interdisciplinar de arte și științe, University of Washington, Tacoma; și profesorul Tom Gunning, din Comitetul pentru cinematografie și mass-media, University of Chicago. Le mulțumesc pentru că m-au sfătuit ce filme să văd și ce filme le-ar fi plăcut lui Hugo și Isabelle, și pentru că m-au ajutat să înțeleg lumea lui Georges Méliès și incredibila lui imaginație.

Îi sunt recunoscător și lui Sebastian Laws de la Sutton Clock Shop, care m-a lăsat să-i vizitez magazinul (fondat de tatăl său), mi-a răspuns la multe întrebări și mi-a îngăduit să fac fotografii.

Și mulțumesc următorilor prieteni și colegi pentru sfaturile, energia, timpul, traducerile și reacțiile lor la această poveste: Lisa Cartwright, Deborah de Furia, Cara Falcetti, David Levithan, Peter Mendelsund, Billy Merrell, Linda Sue Park, Susan Raboy, Pam Muñoz Ryan, Noel Silverman, Alexander Stadler, Danielle Tcholakian, Sarah Weeks și Jonah Zuckerman.

Și în final, mulțumiri, bineînțeles, lui David Serlin, pentru tot.

Credite

CADRE ȘI IMAGINI DIN FILME

Toate ilustrațiile au copyright © 2007 by Brian Selznick, cu excepția următoarelor:

Paginile 174-175, Harold Lloyd în *Safety Last!*, copyright ©1923 by Harold Lloyd Trust, cu permisiunea de a fi reproduse

Paginile 348-349, *L'Arrivée d'un train à la Ciotat (Sosirea unui tren în Gara Ciotat)*, copyright ©1895 by George Eastman House, reproduse cu permisiunea Association Frères Lumière

Paginile 382-383, Accident de tren în Gara Montparnasse, copyright © ND / Roger Viollet / The Image Works

Următoarele lucrări ale lui Georges Méliès au fost folosite cu permisiunea gerantilor drepturilor artistului, copyright © 2006 Artists Rights Society (ARS), New York / ADAGP, Paris:

Paginile 284-285, desenul unei creaturi înaripate (schiță pentru un film)

Paginile 286-287, desen bazat pe *L'homme à la tête en caoutchouc (Omul cu cap de cauciuc)*, 1901

Paginile 288-289, desen bazat pe *À la conquête du pôle (Cucerirea Polului)*, 1912

Paginile 290-291, schiță pentru *Le Royaume des fées (Regatul zânelor)*, 1903

Paginile 292-293, desenul unei păsări care suflă flăcări pe nări

Paginile 294-295, desen bazat pe *La Chrysalide et le papillon d'or (Crisalida și fluturele de aur)*, 1901
Paginile 296-297, desenul unei peșteri cu lilieci (schiță de decor)

Din colecția British Film Institute:
Paginile 352-353, cadru din *Le Voyage dans la lune (O călătorie în Lună)*, 1902
Paginile 356-359, două cadre din *Escamotage d'une dame au théâtre Robert Houdini (Dispariția unei doamne la teatrul Robert Houdini)*, 1896
Paginile 498-499, cadru din *Deux cent mille lieues sous les mers (Două sute de mii de leghe sub mări)*, 1906
Paginile 500-501, cadru din *Rêve de Noël (Vis de Crăciun)*, 1900
Paginile 502-503, cadru din *L'éclipse du soleil en pleine lune (Eclipsă de soare în plină lună)*, 1907
Paginile 504-505, cadru din *Les quatre cents farces du diable (Cele patru sute de farse ale diavolului)*, 1906

Desenele de la paginile 252-253 și 388-389 sunt copyright © 2007 by Brian Selznick, inspirate de lucrările lui Georges Méliès.

FILMELE MENȚIONATE ÎN ACEASTĂ CARTE EXISTĂ ÎN REALITATE:
L'Arrivée d'un train à la Ciotat (Sosirea unui tren în Gara Ciotat), 1895, Frații Lumière (Când Hugo citește despre acest film, el este menționat ca *Un tren sosește în gară.*)
Le Voyage dans la lune (O călătorie în Lună), 1902, Georges Méliès
Escamotage d'une dame au théâtre Robert Houdini (Dispariția unei doamne la teatrul Robert Houdini), 1896, Georges Méliès
Safety Last!, 1923, Harold Lloyd
A Clock Store (Ceasornicăria), 1931, film de desene animate Walt Disney Silly Symphonie
Paris qui dort (Parisul adormit), 1924, René Clair (Acesta este filmul despre timpul care se oprește, la care face referire Hugo atunci când se află cu Isabelle în turnul cu ceas.)
Le million (Milionul), 1931, René Clair

ALTE FILME ALE ALTOR REGIZORI MENȚIONATE ÎN CARTE:
The Kid (Piciul), 1921, Charles Chaplin
Sherlock Jr., 1924, Buster Keaton
The Little Match Girl (Fetița cu chibrituri), 1928, Jean Renoir

ȘI TREI FILME CARE AU INFLUENȚAT ÎN MOD DECISIV CREAREA ACESTEI POVEȘTI:
Zéro de conduite (Nota zero la purtare), 1933, Jean Vigo
Les quatre cents coups (Cele patru sute de lovituri), 1959, François Truffaut
Sous les toits de Paris (Sub acoperișurile Parisului), 1930, René Clair

ACEASTA ESTE O LUCRARE DE FICȚIUNE.
Deși Georges Méliès a fost un regizor de film adevărat, personalitatea lui este rodul imaginației mele.

Pentru a afla mai multe despre adevăratul Georges Méliès, căutați pe web site-ul următor, apoi mergeți la bibliotecă: http://www.missinglinkclassichorror.co.uk/index.htm (Înscrieți „Méliès" în căsuța de search din acest site, și veți găsi câteva linkuri foarte bune pentru povestea vieții lui.)

Recent a apărut o carte pentru copii despre începuturile cinematografiei, care conține și un capitol despre activitatea lui Georges Méliès. Cartea, scrisă de Paul Clee, se numește *Before Hollywood: From Shadow Play to Silver Screen* și a apărut la Clarion Books.

Și deși Georges Méliès a existat cu adevărat, Hugo și Isabelle sunt cu totul inventați de mine.

Textul de bază al acestei cărți a fost tipărit în Monotype Bulmer de 12 puncte. Numit după tipograful britanic William Bulmer (1757-1830), acest font a fost redesenat și pus în format electronic de Moutype pe baza desenelor create în 1928 de Morris Fuller Benton, care la rândul lor se bazau pe fontul original creat de Willian Martin în 1792 pentru tipografia lui Bulmer.

Paginile de titlu au fost culese în P22 Parrish Roman, creat în 1999 de Richard Kegler pentru topitoria de litere tip P22. Literele Parrish au fost inspirate de literele desenate de artistul american Maxfield Parrish (1870-1966).

Desenele lui Brian Selznick pentru această carte au fost realizate în creion pe hârtie pentru acuarele Fabriano Artistico.

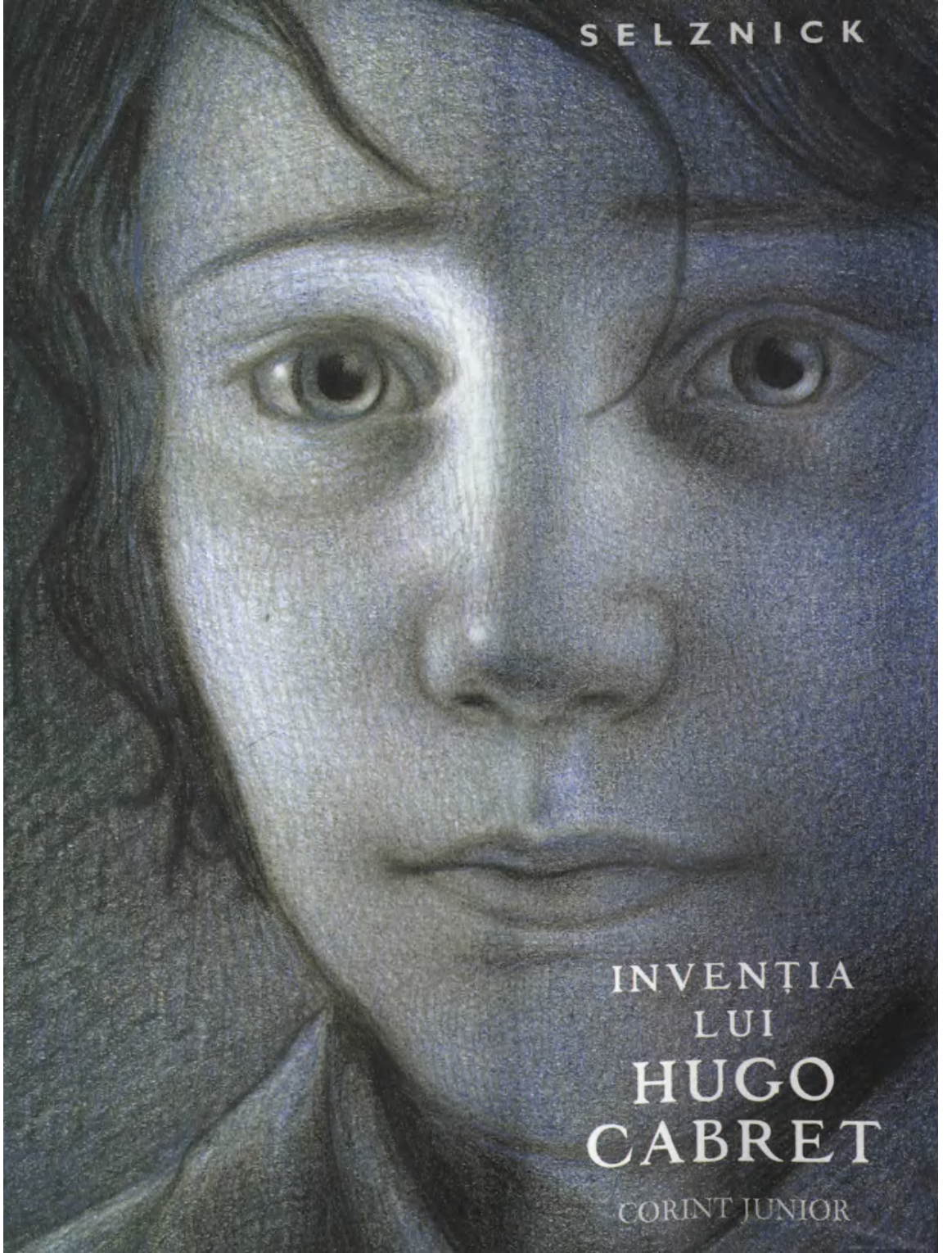
SELZNICK
INVENȚIA
LUI
HUGO
CABRET
CORINT JUNIOR